LA VEST DE IERUSALIM

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

La vest de Ierusalim

V.1.0

V.1.0

ISBN: 973-9138-37-3.

Edition Gérard de Villiers – Paris
A l'ouest de Iérusalem
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 1998.

Gérard de Villiers

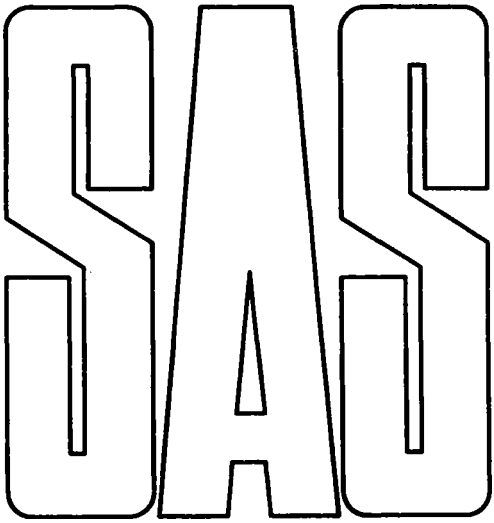

La vest de Ierusalim

1998

CAPITOLUL I.

Clifton Carter îşi privi ceasul şi oftă: încă şapte minute de pază în faţa acestei porţi blestemate. Avea să piardă cursa următoare pentru Washington D.C.[1] şi să înţepenească aşteptând o jumătate de oră, în timp ce Tina va fremăta de nerăbdare la capătul liniei de autobuz. Blestemată: meserie!

Semnase bucuros când i se propusese, lui, simplu angajat, să păzească clădirea Agenţiei Central Intelligence, la Langley. Cum locuia în Virginia, era minunat: fiecare weekend şi-l petrecea acasă. Dar în timpul săptămânii!

Paza se schimba la patru ore. Munca lui Clifton consta în a saluta impecabil civilii şi militarii care coborau din Cadillacuri lungi de 7 m sau din Lincoln-uri şi în a le deschide poarta de sticlă blindată a holului mare în care portarii C.I.A. Îi primeau. Nu schimba nici un cuvânt cu nimeni şi nu se petrecea niciodată nimic. Incidentul cel mai important din ultimele două luni era căderea unei serviete cu documente ţinută de un amiral.

Din fericire, vremea era bună pentru acest sfârşit de iulie, iar hrana acceptabilă. Cu puţin noroc putea câştiga un minut. Nu se vedea nici o maşină, nimeni de salutat. Mai trecuse o zi!

Se sprijini de un copac şi îşi lăsă privirea să rătăcească liberă pe zidul uriaşei clădiri din oţel şi sticlă, care reflecta razele soarelui.

Nimeni nu ieşea niciodată la ferestre, exista instalaţie de climatizare şi oricum, regulile de securitate interziceau deschiderea lor: hârtii secrete ar fi putut să zboare şi să

[1] District federal

intre pe mâna spionilor…

Privirea lui Clifton Carter atinse cerul albastra şi coborî încet. Pentru a-şi omorî ultimele două minute, începu să numere toate ferestrele începând cu etajul 17, cel al ştabilor.

La fereastra a treia se opri, cu gura deschisă: rama interioară tocmai se ridicase şi capul unui bărbat se aplecă pe fereastră. Soarele i se reflecta în ochelari şi îl orbi pe Clifton. Maşinal părăsi copacul.

— Asta-i bună, spuse el cu voce tare, şefii iau aer.

Dar surâsul i se şterse în aceeaşi clipă:

— Dumnezeule!

Acolo sus, bărbatul tocmai încăleca liniştit fereastra după ce ridicase complet partea inferioară a ferestrei-ghilotină. Deja, un picior îi atârna în gel.

— Dumnezeule, repetă Clifton Carter, paralizat de surpriză şi groază.

Inima îi sălta în piept. Urlă pentru a atrage atenţia gărzilor din interiorul holului. Unul dintre ei ridică capul surprins. Clifton îi făcu; frenetic, semn să iasă. Celălalt ieşi pe uşă alergând. Clifton ridică capul spre fereastră. Bărbatul era acum aşezat pe marginea ferestrei cu picioarele în gol. Clifton urlă, cu toată forţa plămânilor săi, uitând orice respect:

— Hei, tu, eşti sonat sau ce ai?

Vocea sa nu depăşea probabil etajul 10. Fără să ştie, îşi scoase automatul reglementar 45 şi-l clătină spre silueta îndepărtată, vociferând şi gesticulând. Paza din hol sosi lângă el, ridică privirea, scoase o exclamaţie înăbuşită şi intră din nou în clădire alergând, pentru a se năpusti la telefon. Toată scena nu durase nici 10 secunde. Complet înnebunit, punându-şi Coltul jos, Clifton Carter îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi urlă, să-şi scuipe plămânii.

— Nu sări!

La fereastră se zări o uşoară mişcare. Mai târziu, Clifton Carter susţinu că bărbatul îi făcuse un gest liniştitor din mână.

Se aplecă în faţă şi păru că rămâne imobil o fracţiune de secundă.

Apoi, se prăbuşi brutal spre sol, cu o viteză vertiginoasă.

Pietrificat, Clifton Carter simţi greaţa strângându-i stomacul. Văzu corpul răsucindu-se lent, făcând un salt periculos şi lunecând de-a lungul peretelui de sticlă. Atunci îşi lipi mâinile pe urechi, închise ochii şi urlă ca un nebun.

Şocul îl făcu să tresară o fracţiune de secundă. Avu impresia că el era cel care căzuse şi simţi durerea în toate oasele. Tremurând ca o frunză, deschise ochii şi privi în jurul său: bărbatul întins pe spate, în mijlocul gazonului proaspăt care înconjura clădirea, era complet dislocat, piciorul stâng fragmentat în trei, un braţ sub tors.

Câţiva salariaţi alergau prin hol. Depăşindu-şi repulsia, Clifton se apropie. Vedea pentru prima dată, de aproape, un cadavru. În clipa în care se aplecă, uşile de sticlă blindate lunecară rapid, interzicând ieşirea. Clifton nu mai auzea strigătele, vedea numai chipurile anxioase strivindu-se la geamuri. Era singur cu cadavrul; se aplecă stăpânindu-şi greaţa şi-şi făcu semnul crucii. Partea din spate a craniului era terci, dar faţa era intactă, cu excepţia ochelarilor care dispăruseră. Clifton înţepeni pentru a doua oară: chipul din faţa lui era al lui Foster Hillmann, şeful atotputernic al C.I.A., unul dintre oamenii cei mai puternici din S.U.A. De multe ori îl văzuse intrând şi ieşind.

Nu mai avu timp să-l privească. O mână solidă îl îndepărtă brutal. Păros ca o gorilă, cu mânecile suflecate, adjunctul lui Hillmann, generalul Radford, se aplecă asupra cadavrului. În ciuda chipului său impasibil, pleoapa stângă sărea imperceptibil, într-un tic nervos.

— Ghinionul ghinionului, probabil că a avut o criză de nebunie, auzi Clifton înainte de a leşina.

*

Controlul roşu către Controlul central: Circuitul nr. 1 nu mai funcţionează. De la ora 15,43. Este. Ora 15,44.

Controlul central către Controlul roşu: Voi verifica circuitele. Probabil undeva a sărit o siguranţă. Se întâmplă. Sună-mă din nou.

Controlul roşu către Controlul central: Este ora 15,50. Circuitul nr. 1 tot nu funcţionează. Restul este O.K.

Controlul central către Controlul roşu: Ar trebui să

funcţioneze. Circuitele sunt bune până la capăt. Tocmai am primit fişa. Verificaţi sosirile.

Controlul roşu către Controlul central: S-a făcut de mult. Totul este O.K. Ce trebuie să mai fac?

Controlul central către Controlul roşu: Nimic. Mă ocup eu. Preveniţi-mă dacă circuitul începe să funcţioneze.

Controlul roşu către Controlul central: Desigur. Dar e ceva ciudat.

Controlul central către Securitate 1: Controlul roşu nr. 1 nu mai funcţionează de aproximativ 10 minute. Fără vreo cauză aparentă. Ce să facem?

Securitatea 1 către Controlul central: Ce aţi vrea să fac? Nu sunt electrician. Descurcaţi-vă!

Controlul central către Securitate 1: Sir, nu aţi înţeles. Pana este din interiorul biroului. Ca şi cum domnul Hillmann ar fi debranşat aparatul.

Securitatea 1 către Controlul central (după o ezitare): Imposibil, trebuie să fie o pană undeva.

Controlul central către Securitate 1: Electricianul nostru este sigur. Aparatul a fost debranşat din interiorul biroului. A fost scoasă siguranţa fuzibilă.

Securitatea 1: Probabil, domnul Hillmann a făcut o manevră greşită. E de necrezut să o fi făcut intenţionat. Iau legătura cu biroul lui. Revin.

Controlul central: Dar repede.

Securitatea 1 către postul 2211: Aici ofiţerul de Securitate, vreau să vorbesc cu generalul Radford. Urgent.

Postul 2211 către Controlul central: Aici Radford, ce se întâmplă?

Securitatea 1 către postul 2211: Probabil nimic, sir. Dar Controlul roşu îmi semnalează că biroul domnului Hillman este scos din circuit. Se pare că şi-a debranşat, accidental, aparatul. Aţi putea să-i telefonaţi?

Postul 2211 către Securitatea 1: Ce e cu zăpăceala asta? N-am să-l deranjez pe patron pentru magnetofoanele voastre. Aşteptaţi să iasă din birou.

Securitatea 1 către postul 2211: (ferm): Sir, acestea sunt ordinele. Trebuie verificat circuitul nr. 1.

Postul 2211 către Securitatea 1: O.K., îl chem. Dar o să

fie furios.

Securitatea 1 către postul 2211: Mulţumesc, sir, chemaţi-mă.

Postul 2211 către postul IA: De ce nu răspunde postul 1? Domnul Hillmann nu este în biroul său?

Postul IA către postul 2211: Ba da. Cam de la ora 14. Nu l-am văzut ieşind.

Postul 2211 către postul IA: E singur?

Postul IA către postul 2211: Da.

Postul 2211 către postul IA: Bateţi la uşa biroului său. Telefonul lui pare deranjat. Spuneţi-i că generalul Radford ar vrea să ia legătura cu el.

Postul IA către postul 2211: (după câteva secunde): Sir, domnul Hillmann nu răspunde. Totuşi interfonul funcţionează, ca şi circuitul TV. Am bătut şi în uşă, sir.

Postul 2211 către postul 1: Dumnezeule, a ieşit şi nu l-aţi observat!

Postul 1 către postul 2211: Absolut imposibil sir, biroul domnului Foster Hillmann nu are decât o uşă, exact în faţa biroului nostru de control. Nu ne-am mişcat de aici de la ora 1,30.

Postul 2211 către postul IA: Aveţi o cheie specială pentru a fi folosită în caz de incendiu. Mergeţi şi deschideţi uşa.

Postul IA către postul 2211 (după câteva clipe): Sir, uşa domnului Hillmann este închisă pe dinăuntru cu siguranţa.

Postul 2211 către postul 1: Sosesc. Pregătiţi-vă să forţăm uşa.

Postul IA către postul 2211: Să forţăm uşa! Dar e...

Postul 2211 către postul IA: Am spus „forţăm uşa”. Şi repede. Sosesc.

Postul 2211 către Securitatea 1: Aici Radford. E ceva anormal în biroul patronului. Nu mai răspunde. Poate o indispoziţie. Preveniţi Controlul Verde şi Maron şi spuneţi să urce doctorul James Buck. Repede. Sosesc. Ah! Avertizaţi controlul 10: nimeni să nu iasă din clădire până la noi ordine.

Securitatea 1 către Controlul Verde şi Maron: Atenţie, aici Securitate 1. Patronului i s-a făcut rău în birou. S-a închis şi nu mai răspunde.

*

Foster Hillmann devenise deodată palid ca un spectru. Ochii i se învârteau în orbite. Gâtul i se crispă şi muşchii îşi pierdură controlul. Era atitudinea unui om care suspina, dar nici un sunet nu ieşea de pe buzele şefului C.I.A.

Clătină din cap.

Mâna i se întinse după receptor şi când ajunse la 2 cm de acesta se opri. Tot corpul păru să-i înţepenească, să se pietrifice, nu mai tremura, nu scotea nici un sunet, era crispat într-o atitudine care ascundea o emoţie intensă.

Soneria nu se mai oprea.

Mâna lui Foster Hillmann ridică brusc receptorul.

— Aici Foster Hillmann, spuse cu o voce care abia putea fi auzită.

La capătul celălalt, vocea începu să vorbească, aşa cum mai făcuse, lent şi distinct, cu un uşor accent. Fiecare cuvânt se înfigea în creierul lui Foster Hillmann ca o limbă de foc. Încerca să gândească ascultând, dar nu reuşea. Totuşi nu era un emotiv.

Cei care nu prea îl iubeau la Washington, spuneau despre el că ar fi atât de rece încât temperatura scădea cu mai multe grade când intra el într-o încăpere. Era un analist distins, cu spirit clar şi metodic, ale cărui judecăţi şi sfaturi erau ascultate în mod regulat de Preşedintele S.U.A. La Pentagon se spunea „înţelept ca Foster Hillmann”.

Tresări. Vocea din receptor deveni presantă, ameninţătoare. Trebui să-şi caute cuvintele pentru a spune:

— Da, vă ascult. Sunt… pe fir.

Foster Hillmann se afla într-o dilemă şi era incapabil, din cauza aceasta, să mişte şi să gândească. Jumătate din viaţa sa fusese antrenat să înregistreze mental fapte marcate „top-secret”. Cu un zel neobişnuit le închisese într-un colţ al creierului său. Şi acum i se cerea să meargă împotriva tuturor acestor reflexe, să nege această învăţătură de-o viaţă întreagă.

Dar exista şi cealaltă presiune atroce. Un moment crezuse că poate să scape de ea. Vechiul instinct de luptă se trezise. Dar regreta telefonul din ajun. O analiză a situaţiei îi arătase că nu avea nici o şansă.

Vocea continua să se facă auzită, dar el n-o mai asculta. Ca un automat închise telefonul şi imediat se făcu în jurul său linişte totală.

În acest birou climatizat, insonorizat, blindat, ignifugat, era groaznic de singur. Nu mai simţea nici pulsul imensei C.I.A. – C.I.A. a sa, trăind în jurul său.

Se ridică greoi şi împinse fotoliul în spate. Obrazul său sever, cu pungi mari sub ochi, era descompus. Cu o mână tremurândă, căută în buzunar portţigaretul din aur de care nu se despărţea niciodată şi aprinse un Winston.

Rămase o clipă imobil în mijlocul încăperii, legănat de şuieratul aerului condiţionat. Mii de gânduri îi traversau creierul, vestigii din timpuri eroice când era unul din *crackerii* O.S.S.-ului şi îşi risca viaţa de zece ori pe săptămână pentru a se amuza.

Brusc strivi ţigara de-abia începută în scrumieră şi se întoarse spre birou. Surâse obosit ramei de argint care punea în valoare fotografia în culori a soţiei sale, moartă de mai mulţi ani, portret care nu-i părăsea niciodată biroul.

— Iată-ne ajunşi aici, Mary, spuse el în şoaptă.

Cu palmele pe moleschinul fotoliului, contemplă îndelung portretul.

Era singura femeie pe care o iubise. Datorită ei, ideea morţii nu-l înspăimânta prea mult. Desigur, sinuciderea contrazicea convingerile sale religioase, dar Dumnezeu, desigur, i-o va ierta.

Cu un gest precis închise zăvorul cu cifru al uşii şi încurcă combinaţia. Apoi reveni la birou şi deschise primul sertar. Scoase de aici un dosar verde cu vreo 20 de foi şi se aşeză pe bancheta de lângă măsuţa joasă de sticlă. Apoi aprinse bricheta mare de masă, cadou al Preşedintelui şi o plimbă sub dosar. Foile de hârtie pelur se aprinseră imediat. Foster Hillmann le ţinu cât putu, apoi le lăsă să ardă pe masă.

În timp ce ultimele bucăţi de hârtie se calcinau, îşi inspectă rapid conţinutul portofelului. Câteva fragmente de hârtie căzuseră pe jos, dar asta nu avea nici o importanţă: mocheta era ignifugă.

Înainte de a deschide fereastra, mai aruncă o ultimă privire spre biroul său. Cele trei telefoane păreau să-l

sfideze. Unul din ele era legat direct de Sala de operaţiuni a Casei Albe, al doilea era firul său direct, iar al treilea deservea C.I.A. Cu aceste trei aparate înjur era unul dintre bărbaţii cei mai puternici din lume.

Totuşi ele nu-l puteau salva. Nimic nu îl mai putea salva, în clipa în care ridica batantul inferior al ferestrei-ghilotină, unul din telefoane începu să sune. Celălalt îl urmă curând.

Foster Hillmann deschise complet fereastra şi se aplecă în afară. De sus, silueta soldatului de gardă părea minusculă. Calm, încălecă rama ferestrei. Era mijlocul cel mai sigur. Nu avea armă de foc la el.

Îşi acordă 20 secunde pentru a privi albastrul cerului, apoi sări în vid, murmurând o rugăciune.

Cele două telefoane sunau într-una.

CAPITOLUL II.

În faţa uşii cu broasca smulsă, doi civili cu figuri severe făceau de pază. Biroul lui Foster Hillmann mişuna de lume. Generalul Radford, cu ochii înroşiţi, ţinând o ţigară enormă în mână, se aşezase în fotoliul patronului C.I.A. Cenuşa hârtiilor arse de Foster Hillmann fusese adunată cu grijă într-un sac de material plastic, pus pe birou.

Vestea sinuciderii lui Foster Hillmann se răspândise ca o dâră de fum. Radford adunase în grabă câţiva şefi şi prevenise Casa Albă ca şi Agenţiile Federale, care se ocupau cu Informaţiile. Unii veniseră cu elicopterul.

Vreo zece oameni în costume închise la culoare, cu feţele trase, erau în încăpere, care pe fotoliile de piele, care pe banchetă sau pur şi simplu în picioare. Printre ei se afla Director al N.S.A.[2], James Coburn.

El părea cel mai neliniştit.

— În sfârşit, nu aveţi nici o idee despre motivul care l-a împins pe Hillmann să comită acest gest nebunesc? întrebă el.

Generalul Radford îi puse ţigara sub nas:

— A murit de două ore. Cum aţi vrea să ştim ceva? Am vorbit cu el cu o oră înaintea morţii sale. Absolut normal. Pregăteam o conferinţă pentru Pentagon, despre rachetele antirachetă ruseşti.

— Părea enervat? întrebă un general, eminenţa cenuşie a Air-Force-ului.

— Deloc. La fel de calm ca de obicei.

— Depresie nervoasă? se hazardă un alt general.

Ochii strălucitori ai lui Radford se opriră asupra acestuia. Îl privea cu ură şi corpul său era aplecat în mod bizar ca şi cum ar fi fost supus unui invizibil supliciu. Îl iubise pe Hillmann ca pe un frate.

— Şi de ce nu gălbenare? spuse el. Era perfect echilibrat

[2] National Security Agency.

şi îşi adora munca. Preşedintele îl felicitase din nou, acum o lună, pentru analiza sa asupra situaţiei din Orientul Mijlociu.

— Şi dacă avea un cancer? Ceva nevindecabil? spuse Coburn.

O linişte de moarte se lăsă în birou. Apoi Radford se năpusti la telefon, formând un număr pe interior.

— Aduceţi-mi imediat dosarul medical al lui Hillmann. În biroul său, ordonă el. Şi spuneţi şi doctorului Buck să vină.

Închise telefonul. Doctorul Buck era medicul ataşat la C.I.A. El examina cu regularitate, fizic şi psihic, oamenii cei mai importanţi. Îi supunea la teste şi pe noii veniţi. Aşteptându-i sosirea, Radford analiză sertarele biroului lui Foster Hillmann, fără să găsească nimic deosebit. Nu se cunoştea încă ce cuprindeau hârtiile arse.

Doctorul James Buck bătu la uşă şi intră cu un dosar verde în mână. Era un bărbat înalt şi slab cu dinţi proeminenţi, care-i dădeau un aer de permanent surâs. Radford sări literalmente la el:

— Patronul era oare bolnav?

Doctorul puse dosarul pe un colţ al biroului, salută adunarea printr-un semn din cap şi spuse:

— Un mic ulcer la stomac care-l supăra regulat. Avusese o criză acum trei luni.

Generalul Radford mătură ulcerul ca pe o divizie inamică.

— Nu despre asta vorbesc. Ceva serios, mortal.

Doctorul Buck clătină capul.

— Era sănătos tun. Îl urmăresc de când a venit aici. Ar fi putut trăi o sută de ani.

— Nu s-ar fi putut să vă scape? Cu bolile astea fulgerătoare, leucemii acute sau mai ştiu eu ce…

Celălalt insistă. Buck, profund vexat, îl măsură pe Radford, arătând dinţii săi de iepure uriaş.

— Foster Hillmann a fost examinat prin grija mea, acum mai puţin de o lună cu ocazia *check-up*-ului anual. Nu cunosc boală care să evolueze într-un răstimp atât de scurt fără vreo simptomă exterioară, căci, vă repet, Hillmann era sănătos tun…

Generalul Radford avu impresia că un fel de ceaţă îi voala raţiunea. De data aceasta liniştea dură un minut

întreg. Fiecare îşi punea aceeaşi întrebare: „Ce secret terifiant putuse să împingă pe unul dintre cei mai puternici oameni din S.U.A. Să se sinucidă?” Şi nu din pur altruism se întrebau. Toţi cei prezenţi ştiau că Foster Hillmann cunoştea aproape în întregime secretele privind apărarea S.U.A. Trebuiau să fie absolut siguri că moartea sa nu avea nici o legătură cu meseria sa.

În clipa în care doctoral Buck tocmai se retrăgea în vârful picioarelor, David Wise, director al Diviziunii Planuri al C.I.A., se hazardă:

— Şi pe plan, hmm, mintal, Doc?

Generalul Radford răspunse în locul lui:

— Lucram în fiecare zi cu el. Era la fel de sănătos ca şi mine, din punct de vedere mintal.

Îl privi pe Wise cu un aer atât de răutăcios, încât ultimul renunţă definitiv să pună la îndoială facultăţile mintale ale şefului său defunct.

— Ei bine, spuse cu un ton mohorât James Coburn, bărbatul de la N.S.A., nu ne mai rămâne decât să anunţăm presa că marele patron al C.I.A. S-a sinucis pentru un motiv necunoscut şi de neînţeles şi să se caute un înlocuitor.

Generalul Radford pivotă în fotoliul său ca un boxeur care tocmai a încasat o lovitură şi scuipă un capăt de ţigară mestecat.

— Presa, dar e imposibil…

Bărbatul de la N.S.A. Reveni puţin ironic. Îşi lua revanşa pentru afacerea Mitchell.

— Vreţi poate să-l îngropăm în fundul grădinii, fără să spunem nimic la nimeni şi să numim discret un înlocuitor. Cu atâtea secrete deveniţi complet ţicniţi. Trăim în democraţie, doar! Nu se poate ascunde o asemenea moarte…

Tensiunea nervoasă era atât de mare încât se auziră râsete, care se stinseră repede.

— Cine a aflat de această moarte? lătră Radford…

— Nu mai puţin de 1.000 persoane, suspină David Wise. Nu se vorbeşte decât despre asta.

— Preveniţi şefii serviciilor. Până la noi ordine se interzice personalului Agenţiei să vorbească despre moartea lui

Foster Hillmann. Informaţia este clasată „top-secret”. Santinelele care au asistat la căderea sa să fie consemnate. Cereţi doctorului Buck să facă autopsia.

James Coburn tresări:

— Autopsie? Aveţi îndoieli asupra cauzei morţii.

Generalul Radford înălţă din umeri.

— Deloc. Dar vreau să ştiu dacă nu a ingerat vreun drog oarecare înainte de a sări. Şi asta ne va face să câştigăm timp.

Bărbatul de la N.S.A. Îl privi pe Radford cu stupefacţie.

— Vreţi într-adevăr să ascundeţi această moarte publicului?

— Da.

O spuse fără drept de apel.

Generalul Radford simţi că îi ard creierii, dar reuşi să-şi ia o figură aproape calmă.

— Aş vrea, de asemenea, să eliberaţi această cameră ca să ne punem serios pe treabă, continuă el. Vreau să ştiu şi am să aflu de ce s-a sinucis Foster Hillmann.

Un uşor freamăt se simţi în sală. Un telefon sună. Radford ridică receptorul, ascultă câteva clipe şi spuse înainte de a închide: „Nu ştim încă nimic. Am să vă sun eu”.

— Era Casa Albă, comentă el. Preşedintele este neliniştit în legătură cu moartea lui Hillmann. Avea o conferinţă cu el, mâine, despre Indonezia. Vă voi ţine pe toţi la curent.

Participanţii la conferinţa improvizată se ridicară unul după altul şi ieşiră din cameră. Doi specialişti schimbaseră broasca smulsă. Imediat ce rămase singur, Radford închise fereastra, lucru pe care nimeni nu îndrăznise sau nu voise să-l facă mai înainte. Apoi pomi instalaţia de climatizare pentru a îndepărta căldura şi mirosul de tutun şi sună în propriul său birou.

— Marwy, ceru el, trimite-i aici pe Francis Power şi pe Donovan. Cu dosarul lui Hillmann.

Ned Donovan răspundea de Securitatea interioară a C.I.A. Serviciul său poseda un dosar complet al fiecărui membru al Agenţiei, inclusiv directorul. Lucra în strânsă legătură cu F.B.I.-ul şi datorită eficacităţii sale, C.I.A. Nu avusese prea multe necazuri cu trădătorii. Francis Power

fusese mâna dreaptă a lui Foster Hillmann timp de şase ani. Acum lucra la Diviziunea Planuri, sub ordinul lui David Wise. Ned Donovan sosi primul, cu o figură îngrijorată. Cu ochelarii fără ramă şi cu trăsăturile sale blânde, ar fi putut trece drept un contabil neînsemnat. Strânse mâna lui Radford fără o vorbă şi se aşeză într-un fotoliu.

— Înainte de orice, i se adresă Radford împingând pe birou o trusă de chei, vrei să trimiţi doi oameni să facă o percheziţie acasă, la Foster Hillmann? Să răscolească tot.

— O.K., spuse Donovan fără comentarii.

Băgă cheile în buzunar şi se aşeză din nou.

Radford respiră adânc.

— O ştii la fel de bine ca şi mine, îi spuse el lui Donovan. Este o poveste urâtă, poate mai urâtă decât am avut vreodată. Aşa că nu trebuie să fim sentimentali. Ai ceva de comunicat din punct de vedere al Securităţii interioare despre Hillmann? Şi mai întâi unde e dosarul lui?

Ned Donovan întinse un deget slab spre grămada de cenuşă din sacul de plastic:

— Acolo.

— Ce?

Generalul Radford păru să se dezumfle. Privea cenuşa şi pe Donovan.

— Vrei să spui că şi-a ars singur dosarul de Securitate, întrebă el.

Donovan se agită pe fotoliu, stingherit.

— Este incontestabil. Am aflat-o şi eu. A venit în serviciul meu în timp ce eu dejunam la *Cafétaria.* Bineînţeles, secretara mea i-a deschis clasorul. El i-a precizat că vrea să consulte şi să ia un dosar în biroul său. Nu i-a spus că e vorba de dosarul lui. Dar nu trebuie să ajungem la concluzii pripite, adăugă el, văzând figura lui Radford.

Generalul suferea. Fizic. Ca şi cum el ar fi fost acuzat de trădare. El clătină din cap şi spuse:

— Ned, eşti un tip grozav. Dar pentru moment nu avem dreptul să fim nişte tipi grozavi. Foster Hillmann s-a sinucis acum trei ore. Fără nici un motiv aparent. Nu era nici bolnav, nici nebun. Ori, experienţa ne-a învăţat că, în meseria noastră, nimic nu e imposibil. Sinuciderea e un

mijloc, ca oricare altul, de a ieşi dintr-o situaţie imposibilă.

— E ca şi cum l-aţi bănui pe preşedinte însuşi, remarcă Ned Donovan. Foster Hillmann era bărbatul cel mai integru pe care l-am întâlnit vreodată. Credeţi că a trădat?

Radford îşi strivi braţul păros de birou şi roşi.

— Cretinule, eu nu spun că a trădat, eu vreau să probez contrariul. Şi vreau ca tu să mă ajuţi. De ce a distrus acest dosar?

Donovan clătină din cap:

— Nu am nici cea mai mică idee. După câte îmi amintesc nu conţine decât informaţii neînsemnate de familie. Un fel de *curriculum vitae.* Fără interes. Din punct de vedere al Securităţii, nu avem nimic recent despre Hillmann. Evident, adăugă el imediat după enormitatea pe care o spusese. Să bănuieşti patronul C.I.A.!

— Şi despre viaţa lui actuală? insistă Radford.

Donovan îşi încrucişă mâinile pe genunchi, căutând să-şi adune amintirile şi începu:

— Ştiţi că era văduv. Trăia ca un celibatar într-un apartament mare de pe strada N, la Washington, nu avea nici o legătură, nu juca, nu se droga, nu era homosexual. În ce priveşte banii, averea personală îl punea uşor la adăpost de nevoi dacă i-ar fi venit ideea să înceteze să lucreze mâine. În mare asta-i tot. Nu era un monden. Lucra câte cincisprezece ore pe zi. Aici.

Radford rămase liniştit după această triadă, apoi murmură:

— Imposibil. Nu se poate să fi trădat. Nu era el acela.

Ned. Donovan aduse noi argumente.

— În plus ştiţi ca şi mine că dacă Hillmann ar fi vrut să trădeze, ne-ar trebui, probabil, mai mulţi ani înainte de a-i descoperi acţiunea, din bucăţele. La funcţia lui, avea acces la prea multe lucruri. Era invulnerabil. Atunci? De ce această sinucidere brutală?

— Verificaţi totuşi conturile în bancă, vedeţi dacă a avut intrări din surse necunoscute, spuse Radford puţin ruşinat. Voi alerta pe unul dintre agenţii noştri din Est pentru a şti dacă nu au auzit de trădarea unui personaj sus plasat. Fără a da detalii.

— Atenţie la intoxicare, avertiză Donovan. Îşi imagina veselia şi ingeniozitatea Serviciilor de Informare inamice în a încurca zvonurile.

Cineva bătu la uşă. Radford declanşă deschiderea electrică tară să se scoale. Era Francis Power. Avea părul alb şi rar pe care-l peria arareori. Ai fi putut să-i dai la fel de bine 50 de ani sau 70. Ochii săi albaştri şi luminoşi, de culoarea granitului din Noua Anglie, scânteiau de inteligenţă.

— E groaznic ce s-a întâmplat, spuse.

— Şi ceea ce riscă să se întâmple e şi mai cumplit, sublinie Radford, luaţi loc şi ascultaţi, pentru moment.

Îşi îndreptă ţigara stinsă spre Donovan:

— În fond, făcu el, aţi fi putut împiedica această sinucidere. Reacţionând imediat.

Ned Donovan roşi:

— Ceea ce spuneţi este nedrept, generale. Imediat ce am fost avertizat că magnetofonul care înregistrează conversaţiile în biroul domnului Hillmann era debranşat, v-am avertizat. Nu voiaţi să vă ocupaţi de aceasta.

— E adevărat, mormăi Radford. Ce s-a petrecut, de fapt?

Donovan roşi puţin mai mult:

— Controlul roşu, care se ocupă de înregistrarea comunicaţiilor, m-a prevenit că domnul Hillmann nu mai e pe circuit de câteva minute. Am adoptat acest sistem pentru a păstra o urmă a conversaţiilor purtate de oamenii din afară, nu-i aşa…

— Ştiu, ştiu, spuse Radford.

Subit, cei trei bărbaţi se simţiră jenaţi. Toţi cunoşteau acest sistem. Ştiau şi că el servea, dacă era cazul, la mici şantaje asupra anumitor persoane. Tot în interesul serviciului, bineînţeles. Dar totuşi….

— Pe scurt, conchise Donovan. Domnul Hillmann a acţionat ca şi cum ar fi vrut să aibă o conversaţie secretă.

— Au mai fost cazuri similare, mai înainte?

— Nu, replică Donovan. Am examinat toate benzile din ultimele zile. Oricum, voi avea un raport. Îmi este semnalată cea mai mică întrerupere.

— Ce credeţi? întrebă Radford pe Francis Power?

Dumneavoastră care-l cunoşteaţi personal pe Foster Hillmann?

Power desfăcu braţele într-un gest de neputinţă:

— Nu înţeleg. Îşi adora meseria. Pe plan politic, nu-şi punea nici o problemă. Problema banilor e absurdă. Să fi vrut să facă singur vreo operaţiune care a luat o întorsătură neplăcută e, de asemenea, exclus; nu mai era un puşti. Rămâne o depresie nervoasă bruscă…

— Doctorul spune că e imposibil.

— Doctorii, ştiţi… Spuneau că Jack Rubie nu era nebun…

— Un lucra nu înţeleg, spuse lent Radford. Foster Hillmann a rămas singur aproape un sfert de oră în acest birou înainte de a sări pe fereastră. S-a închis chiar şi cu cheia. Santinela care l-a văzut spune că a rămas câteva secunde pe marginea ferestrei. Nu a acţionat deci într-un moment de nebunie furioasă. Ori, nu a lăsat nici un cuvânt de explicaţie. Nimic. Nici măcar vreo frază anostă.

— În fond, sinuciderea în sine ar putea fi un mesaj, murmură Francis Power. Ca şi cum ar fi vrut să ne spună: punct final, nu mai sunt riscuri, lăsaţi-o baltă. Asta i-ar semăna.

Răsturnat în fotoliu, generalul Radford scotea rotocoale de fum din ţigară.

— S-ar fi temut de ceva deci, spuse. Şi moartea elimina problema…

— E o ipoteză seducătoare, spune Power, dar Foster Hillmann avea totuşi toată Agenţia în serviciul său. Şi alte mijloace decât sinuciderea pentru a lupta împotriva unei ameninţări ipotetice. În plus, nu văd cu ce ar fi putut fi ameninţat.

— Totuşi a sărit pe fereastră.

Se revenea în acelaşi punct. Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi. Ceva nu se potrivea. Radford părea complet dezorientat.

— Am încurcat-o, spuse el întunecat. Hillmann şi-a luat destule precauţii pentru a-şi păstra secretul. El fiind mort, nu ştim cine ne va ajuta.

— Trebuie să-i trecem viaţa prin sită, mormăi Donovan, vom sfârşi prin a găsi ceva.

— E o muncă de Penelopă. Nu ştim nici ce căutăm. Asta poate lua ani de zile. După părerea mea, afacerea e închisă. Hillmann însuşi a închis-o, sinucigându-se. Amintiţi-vă că era un excelent analist. Probabil că şi-a studiat situaţia şi a ajuns la concluzia că era cea mai bună soluţie…

— Nu pentru el… murmură Francis Power.

— Poate şi pentru el, spuse Radford. Era un bărbat, hmm… îşi căuta cuvintele: „remarcabil”

Telefonul interior bâzâia. Radford ridică receptorul. Era una dintre gărzile de pe hol:

— E o vizită pentru domnul Hillmann, anunţă acesta, ce trebuie să fac?

Radford se aplecă puţin în faţă:

— Cine este?

— Are carte verde. Cu numele prinţului Malko Linge. Spune că are întâlnire cu domnul Hillmann.

— Lasă-l să urce.

Radford închise telefonul şi se întoarse spre Donovan:

— E ceva nou. Cunoaşteţi S.A.S.-ul? Ştiţi, austriacul, Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko?

Donovan încuviinţă.

— E unul dintre agenţii negri ai Diviziei Planuri?

— Exact. Şi unul dintre cei mai buni. Lucrează cam ca un franctiror, dar a obţinut rezultate excelente. Un tip sigur. Avea întâlnire cu Hillmann.

— Ciudată coincidenţă, remarcă Donovan.

— Vom afla poate secretul întâmplării… suspină Francis Power.

— Îi veţi spune că Hillmann a murit? întrebă Donovan.

— Cred că da, spuse Radford. Trebuie riscat.

Se auziră bătăi în uşă. Ascensoarele ultrarapide nu aveau nevoie decât de câteva secunde pentru a parcurge cele 17 etaje.

— Intră, strigară în acelaşi timp Radford şi Donovan.

Malko nu păru peste măsură de mirat să-i vadă. Îi cunoştea deja pe general şi pe Francis Power; i se prezentă lui Donovan. Acesta fu plăcut surprins de aerul distins şi de extraordinarii săi ochi aurii, mereu în mişcare. Când te fixau aveai impresia că primeşti un val de aur lichid.

Era îmbrăcat cu un compleu de alpaga albastru-închis, impecabil tăiat. O glumă de 400 de dolari, gândi Donovan. Cu pantofii şi cămaşa ajungeai la 500. Agenţii „negri” nu se plictiseau. Nu era de mirare de ce Congresul urla de fiecare dată când se vorbea de bugetul C.I.A.

— Îl aşteptaţi pe Foster Hillmann? întrebă Malko cu un aer foarte natural. Vă rog să mă scuzaţi, sunt puţin în întârziere, era o circulaţie teribilă pe Memorial Parkway.

Vocea era la fel de distinsă ca şi ţinuta. Francis Power îşi lăsă nasul în jos, în fotoliul său. Donovan se apropie de fereastră şi Radford spuse lent:

— Foster Hillmann a murit acum trei ore, S.A.S.; s-a sinucis, aruncându-se de la această fereastră.

Malko îl privi pe General. Atmosfera deveni brusc încordată. Avea prea multă experienţă în Informaţii ca să nu simtă aerul bănuitor al celor trei bărbaţi.

— Cunoaşteţi cumva motivul sinuciderii? întrebă.

Radford clătină din cap.

— Nu ştim nimic. Dar poate ne poţi ajuta.

Tonul era puţin ameninţător. Malko îl ignoră, se aşeză şi explică:

— Nu înţeleg. Foster Hillmann mi-a telefonat ieri, la domiciliul meu din Ponghkeepsie.

Radford îl întrerupse.

— La ce oră?

— Aproximativ, 10 seara. Cred că telefona de acasă, căci nu am auzit nici o voce, ca atunci când este o centrală.

— Şi ce v-a spus?

Cei trei bărbaţi aveau privirea fixată pe Malko, de parcă ar fi privit-o pe Gioconda.

— Că vrea să mă vadă, ca să-mi încredinţeze o misiune. Mi-a dat întâlnire pentru azi, la ora 5. Fără să-mi spună mai mult.

— V-a mai convocat şi altădată aşa? întrebă Donovan.

— Niciodată. Ştiţi că lucrez pentru Diviziunea Planuri şi am mereu de-a face cu David Wise sau unul dintre asistenţii săi.

— L-aţi mai întâlnit pe Foster Hillmann?

Malko surâse imperceptibil.

— Da. La Viena, acum doi ani. M-a scos chiar dintr-o încurcătură urâtă. Pot să spun chiar că ne-am simpatizat.

— Cu ce ocazie? mormăi Radford.

Malko ezită:

— Nu pot să vă spun. Era o problemă absolut confidenţială privind serviciul. Şi numai Foster Hillmann ar fi putut să mă autorizeze să vorbesc. Nu ştiu cine are dreptul să fie pus la curent cu aceasta.

Generalul Radford păru impresionat favorabil de această discreţie. Acest S.A.S. Nu era chiar atât de indisciplinat, la urma urmei.

— Poate avea asta vreo legătură cu convocarea prezentă? întrebă el.

Malko clătină capul.

— Nu cred. Această afacere a fost reglată definitiv.

— Ai vreo idee despre motivul pentru care Hillmann a făcut apel direct la tine în loc să o ia pe cale ierarhică?

— Deloc. Acum cred că a avut nevoie de cineva pe care să-l fi cunoscut personal, pentru o misiune la care ţinea în mod deosebit.

Se lăsă o linişte grea. Era evident că cei trei bărbaţi ezitau să-l creadă pe Malko. El profită pentru a contraataca. Din cauza lui Hillmann, el se afla într-o poziţie destul de delicată.

— Totuşi, nu-l bănuiţi pe Foster Hillmann de trădare? întrebă el blând.

Radford îşi ridică spre el ochii injectaţi şi răspunse lent:

— Asta e întrebarea pe care o să şi-o pună mulţi zilele astea. Şi la care trebuie să răspundem. Poţi să ne ajuţi?

Malko spuse prudent:

— Nu ştiu nimic despre această afacere. Se pare că Foster Hillmann ar fi avut o problemă şi a făcut apel la mine. Dumnezeu ştie de ce. Între timp, situaţia a evoluat aşa încât s-a sinucis…

— Chiar nu vezi nici o legătură între această moarte şi întâlnirea voastră de azi? insistă Donovan.

Malko îşi cufundă privirea sa aurie în ochii albaştri ai şefului Securităţii şi spuse sec:

— Nici una.

Din nou se lăsă o linişte grea în birou. Întreaga clădire era acum la curent cu drama dar, în afară de corpul lui Foster Hillmann în frigider la subsol şi adunarea celor patru bărbaţi, nimic nu transpira.

Malko se ridică.

— Domnilor, spuse el, întâlnirea noastră nu mai poate avea loc. De aceea v-aş cere permisiunea să mă retrag. Rămân la dispoziţia voastră. Ştiţi unde să mă găsiţi.

Donovan şi Radford schimbară o privire. Apoi Radford spuse:

— Înainte de a pleca, vreţi să aveţi amabilitatea să aşteptaţi câteva clipe pe culoar? Vom avea, poate, nevoie să discutăm cu tine din nou.

Malko agrea din ce în ce mai puţin întorsătura pe care o luau lucrurile. Ar fi dat mult ca Foster Hillmann să nu fi sărit pe fereastră înaintea sosirii lui. Acum, cea mai mică greşeală l-ar putea transforma în suspectul numărul unu. Ardea de dorinţa de a-i expedia dar, înclină capul şi ieşi să aştepte pe culoar sub privirea impasibilă a celor două gărzi.

*

— Ce credeţi? întrebă Radford imediat ce Malko închise uşa blindată.

Donovan făcu un gest evaziv.

— S.A.S. lucrează cu noi de mult timp. Are un dosar bun. Nu văd ce interes ar avea în povestea asta.

— Dacă nu cumva conversaţia sa cu Hillmann a provocat sinuciderea acestuia…

— N-ar fi prima dată când ni s-ar întoarce un agent, sublinie Donovan. Chiar un om considerat sigur. Sunt atâtea resorturi care pot fi declanşate într-o fiinţă umană.

Radford aprinse o nouă ţigară. Privea pe fereastră. Brusc, ieşi din mutism, pentru a spune:

— Mai mult decât oricând cred că trebuie să ascundem moartea lui un anumit timp.

Donovan clătină din cap:

— Pentru asta avem nevoie de aprobarea preşedintelui.

Radford înlătură obiecţia.

— Este posibil oare, în interiorul Agenţiei?

Bărbatul de la Informaţii reflectă câteva clipe înainte de a

spune:

— Avertizând despre aceasta întregul nostru personal, cred că putem limita scurgerea de informaţie la câteva trăncăneli mondene. Evident, Serviciile străine o pot afla, dar, dacă suntem atenţi, nu vor avea o confirmare, timp de, să zicem, o săptămână. Tot cu acordul preşedintelui.

Radford clătină din cap, satisfăcut:

— Ar putea merge.

— Dar unde vreţi să ajungeţi?

Radford îşi îndreptă privirea spre el:

— La asta. Foster Hillmann a ales să moară. Fără să lase vreun indiciu. Se pare deci că moartea lui ne lasă fără vreo speranţă de a scoate această poveste la lumină. Din contra, dacă moartea sa este ignorată, se va întâmpla, probabil, ceva.

— Ingenios, aprobă Donovan. Dar admiţând că cineva vrea să ia legătura cu Hillmann, îşi va da seama imediat că nu are de-a face cu el.

Radford surâse, puţin crispat.

— Nu. Aţi auzit vorbindu-se de holograme?

— Vag, dar nu ştiu ce sunt, exact, spuse Donovan.

— E o mică invenţie electronică pusă la punct de Diviziunea Planuri. O combinaţie între magnetofon şi calculator. „Hrănită” convenabil, imită vocea oricui… Şi ruşii o au. Acesta este motivul pentru care a trebuit să interzicem echipajelor Strategic Air Command să asculte de vocea preşedintelui S.U.A., în caz de conflict.

— Te îndepărtezi de subiect.

Radford clătină din cap:

— Deloc. Vom pune în acest birou un agent cu o hologramă. Foster Hillmann a lăsat destule înregistrări cu vocea sa, pentru a le putea folosi. Pentru toată lumea el va fi Foster Hillmann. Bineînţeles, comunicaţiile telefonice vor fi filtrate şi nu îi vor parveni decât acelea. Care ar putea avea vreo legătură cu ceea ce căutăm noi. După aceea va fi rândul nostru să intervenim, imediat ce vom avea o pistă.

— Şi cum va fi agentul? întrebă Donovan.

— Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko, răspunse Radford accentuând cuvântul. Astfel, împuşcăm doi iepuri deodată.

Dacă e în vreun fel implicat în această poveste, va fi într-o situaţie dificilă.

Donovan şi Power nu aveau un aer prea încântat, dar nu avură timp să facă vreo obiecţie: soneria unuia din cele trei telefoane de pe birou se făcu auzită. Nu era o sonerie stridentă, dar distinctă. O sonerie neîntreruptă şi persistentă. Era telefonul care făcea legătura cu Casa Albă.

Nici unul dintre cei prezenţi nu-l auzise vreodată. Generalul Radford ridică receptorul ascultă câteva clipe, cu o figură încremenită, îndepărtă receptorul puţin şi spuse:

— Preşedintele vrea să-mi vorbească. În legătură cu moartea lui Foster Hillmann.

Cu mâna stângă, conectă sistemul de difuzoare care făcea să se audă în birou conversaţia şi aşteptă. Câteva pârâituri şi vocea Preşedintelui, cu accentul său molatic, din sud, se făcu auzită:

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu Foster Hillmann?

— Nu, domnule preşedinte, nu ştim, răspunse generalul Radford. O presupunere neîntemeiată ar fi o criză bruscă de depresie.

— A avut vreodată astfel de crize? întrebă sec preşedintele.

— Nu, domnule preşedinte, dar…

— Eliminaţi, deci, această posibilitate, spuse preşedintele. Aveţi vreo altă idee?

Vocea răsuna ciudat în cameră. Francis Power şi Ned Donovan priveau fix receptorul. Radford îşi şterse fruntea cu mâna liberă. Şi-ar fi dat zece stele numai să fie în altă parte.

— Nu am nici o idee pentru moment, răspunse el. Foster Hillmann şi-a distras dosarul personal înainte de a se sinucide şi trebuie să procedăm cu multă prudenţă.

La celălalt capăt al firului, se auzi un fel de oftat.

— Bine, spuse preşedintele, să rezumăm. Pentru un motiv pe care-l ignorăm, Foster Hillmann s-a sinucis. Se poate ca această moarte să aibă o legătura cu problemele de Securitate. Ce credeţi că ar trebui să faceţi, generale Radford?

— Am un plan, domnule preşedinte, spuse încet Radford,

dar nu….

— Care este planul?

Radford îşi expuse cât mai clar posibil ideea şi conchise:

— Trebuie să am permisiunea de a păstra secretă moartea lui Hillmann.

După un lung moment de linişte, preşedintele reluă:

— Cine trebuie să dea acest ordin, generale?

— Dumneavoastră, domnule preşedinte, spuse generalul Radford.

— Generale, spuse preşedintele fără nici o clipă de ezitare, faceţi tot ceea ce consideraţi util pentru a clarifica problema morţii lui Foster Hillmann. Până la noi ordine, sinuciderea sa va rămâne secretă. Noroc. Aştept rezultate rapide.

Donovan şi Francis Power auziră declicul telefonului preşedintelui. Radford închise la rândul său. Avea un aer mai puţin încordat. Fără să spună nimic, se ridică, deschise uşa şi îi făcu un semn lui Malko, cufundat în lectura regulilor de securitate.

Imediat ce acesta intră, Radford îl prinse de braţ şi îi spuse:

— S.A.S., veţi lucra cu noi pentru elucidarea misterului morţii patronului. Începând din acest moment vă numiţi Foster Hillmann.

Cum Malko îl privea cu stupefacţie, generalul îi explică planul său, fără a omite să-i vorbească de misterioasa convorbire care îi alertase. Lui Malko îi trebuiră câteva minute pentru a înţelege situaţia. Nu avea de ales: să refuze această misiune ar fi însemnat confirmarea bănuielilor care planau asupra sa.

— Sper că se va întâmpla ceva, se mulţumi el să spună. Foster Hillmann mi-a salvat viaţa acum doi ani. Mi-ar place să mă revanşez, chiar dacă el nu mai poate profita de aceasta.

Generalul Radford aprobă cu căldură. Malko îi era simpatic:

— Pe mâine dimineaţă. La început veţi veni numai aici, la birou. Bineînţeles, începând de acum nu mai aveţi dreptul că comunicaţi cu nimeni. Veţi dormi astă-seară într-una din

sălile de odihnă de la etaj sau pe această banchetă. Voi da ordine să nu vă deranjeze nimeni.

CAPITOLUL III.

Malko oftă contemplând schiţa pe care arhitectul o etalase în faţa lui. Era tentant. Tentant dar inaccesibil ca preţ. Antreprenorul care se ocupa de castelul său din Austria îl ademenea cu un nou mod de a-i înghiţi sume nebuneşti. Pretindea că a descoperit în arhivele satului Liezen vechi gravuri reprezentând castelul în sec. al XVIII-lea. Ori, în acea epocă, peronul actual nu exista, în locul său fiind o rampă de piatră, în pantă foarte blândă, permiţând, spunea antreprenorul, să urce cu calul până la galeria primului etaj, care se deschidea spre saloane.

I se sugera deci, respectuos. Alteţei Sale Serenisime prinţul Malko, să refacă aceste construcţii care ar da o strălucire deosebită vechiului castel. Bagatela nu ar costa decât 250.000 şilingi austrieci, adică aproximativ 10.000 dolari...

Malko nu reuşea să-şi desprindă ochii de pe schiţa arhitectului, care era nebunească. Evident, nu se mai circula atât de mult pe cal... în lipsa lui, ar putea să urce aici cu Jaguar-ul. Şi, din când în când pentru o serbare mai mare, să le ceară invitaţilor să vină călare, ideea îi plăcea.

O clipă îi trecu prin cap gândul că antreprenorul inventase în întregime această poveste pentru a-l stoarce mai mult de bani, cunoscându-i slăbiciunea pentru castel: parcul rămânând în Ungaria, dorea să restaureze construcţiile cât mai bine. Dar fidelul Krisantem l-ar fi tăiat în bucăţi pentru o asemenea trădare.

Îşi scoase deci stiloul şi scrise pe marginea planului: „De acord”. Apoi semnă. Nu-i mai rămânea decât să câştige cei 10.000 dolari. Pentru că Alteţa Sa Serenisimă trebuia să-şi umple portofelul cu sudoarea frunţii, sau mai degrabă, a materiei sale cenuşii.

Fără C.I.A., castelul său ar mai fi încă o grămadă de ruine. Castelul îi înghiţea sumele cochete vărsate de trezoreria americană, pentru misiunile sale numeroase. Acesta era singurul său scop în viaţă. Odată terminat,

castelul, ar părăsi Serviciile Secrete, s-ar căsători şi ar trăi liniştit.

Se răsturnă în fotoliul fostului Foster Hillmann. Într-o fracţiune de secundă castelul era departe şi realitatea mult mai banală.

Biroul lui Foster Hillmann era sinistru. Toate sertarele biroului fuseseră golite de conţinutul lor confidenţial şi de obiectele personale ale lui Hillmann. Malko avea impresia că joacă rolul unui personaj din Kafka. Era închis în acest birou fără a avea dreptul să iasă, fără a şti ce aşteaptă, fără ca nimeni să ştie cine este el. De două ori pe zi o gardă, care nu era autorizată să-i vorbească, îi aducea un platou de la *Cafétaria.*

În ajun, Donovan şi David Wise, patronul său de la Diviziunea Planuri, veniseră să trăncănească puţin cu el. Asistaseră la reglarea hologramei, hrănită cu vocile lui Malko şi Hillmann.

Era fascinant: Malko chemase mai multe persoane neprevenite, la Washington şi în Agenţie. Un funcţionar al C.I.A., care era la curent cu sinuciderea, se mai bâlbâia, încă din cauza aceasta. Această mare cutie neagră, pusă pe birou, era cea mai bună cursă. Dar ce prindea ea oare? În 48 de ore după moartea lui Foster Hillman, nu se făcuse nici un pas înainte.

Percheziţia de la domiciliul patronului C.I.A. Nu adusese nimic nou. Examinarea contului său din bancă de către serviciile financiare ale F.B.I.-ului, sub pretextul unui control de rutină, la fel. Foster Hillmann avea încasări de bani lipsite de orice mister.

Cât despre viaţa sa privată, la fel. Anchetatorii lui Ned Donovan căutaseră cam peste tot, în arhivele ziarelor şi în alte agenţii federale, fără să găsească nimic. Foster Hillmann era un bărbat care avea oroare de publicitate. Când luase conducerea C.I.A., în urmă cu şapte ani, distrusese, discret, toate articolele despre el. Celelalte piese se găseau în dosarul ars, prin grija lui, câteva clipe înaintea morţii sale.

Bineînţeles, avea câţiva prieteni intimi, dar C.I.A. Era paralizată: oficial el nu era mort. Afacerea stagnează, iar eu

pot „îmbătrâni în acest birou”.

Două din cele trei telefoane erau debranşate.

Numai linia directă, legată de hologramă, funcţiona; dar un centralist, în serviciul lui Donovan, filtra comunicaţiile, întrerupându-le imediat pe cele care nu aveau legătură cu problema: Malko nu trebuia să cunoască secretele C.I.A.

În mod provizoriu, generalul Radford, asigura conducerea Agenţiei. Era singurul, împreună cu Donovan, David Wise şi preşedintele, care cunoştea rolul lui Malko. Acesta simţea, încet-încet, cum înnebuneşte. Petrecuse deja două nopţi pe bancheta transformată în pat de campanie.

Donovan se gândise să pună un agent la domiciliul lui Hillmann, apoi renunţase. Din contra, absenţa bruscă a şefului C.I.A. Putea declanşa ceva.

În fotoliul confortabil, Malko se gândea la destinul ciudat al lui Foster Hillmann. Ce dramă putuse să-l împingă pe şeful Guvernului Invizibil al S.U.A., bărbatul în afara oricărei bănuieli, să sară pe fereastră, într-o frumoasă zi de vara?

Era atât de absorbit în gânduri încât nu auzi imediat că suna telefonul. De mai multe secunde, deja. Pentru prima dată în cele două zile. Era atât de neaşteptat încât Malko, amorţit, privi aparatul fără să reacţioneze. Apoi inima îi sări în piept; dacă Donovan nu filtrase această legătură, era pentru că…

Ridică receptorul.

— Alo?

— Hillmann?

Malko îşi învăţase bine rolul:

— Cine aţi vrea să fie? făcu el cu un ton răguşit.

Dar nu-şi revenea: era o voce de femeie, groasă şi aspră cu un accent cântat pe care Malko îl cunoştea, fără să o poată identifica.

— Nu aţi venit la întâlnire, spuse vocea, ignorând întrebarea. Era totuşi ultimul termen…

Malko, de două zile, îşi repeta mental ce trebuie să răspundă.

— Nu am putut, spuse el. O conferinţă importantă cu preşedintele.

Fără voie, inima îi bătea să se spargă. Vocea pe care o

auzea, îl împinsese pe Foster Hillmann la moarte. Ce secret deţinea oare? Şi era o femeie! Fantastic. De nu i-ar recunoaşte vocea!

— Nu mă priveşte, replică maşinal femeia. Veţi veni astă-seară. Cu toate informaţiile care vi s-au cerut. Dacă nu, mâine va fi prea târziu, înţeles?

Simţea că ea va închide. Holograma funcţiona minunat. El era Foster Hillmann.

— La ce oră? întrebă el puţin în panică.

— La aceeaşi oră, în acelaşi loc.

Nu avea decât o fracţiune de secundă pentru a reflecta.

— Aş prefera să schimbăm locul, zise Malko în grabă. E mai sigur.

— De ce?

Era deja o bănuială în vocea femeii.

— E mai sigur, repetă el. Ştiţi ce risc.

— Nu riscaţi nimic, spuse vocea ameninţătoare. Nimeni nu vă poate bănui.

— Nu se ştie niciodată, reluă Malko. Vreau un alt loc.

Simţi că tactica lui prindea. Femeia ezita o clipă, apoi rosti scurt:

— Bine. Atunci veniţi la cinema Star, Strada 42, la ora 20.

— La Star, la New York?

Femeia închise fără ca el să mai poată să adauge vreun cuvânt. La rândul său, puse jos receptorul şi realiză că avea cămaşa udă de transpiraţie. I se învârtea capul: Foster Hillmann, patronul C.I.A., trădase, într-adevăr. De necrezut!

Nu mai avu timp să reflecteze mult. Două minute mai târziu generalul Radford şi Ned Donovan năvăliră în birou. Radford, tot în cămaşă, cu părul său negru vizibil prin cămaşa de nylon, semăna mai mult ca niciodată cu un urangutan. Dar părea total decepţionat. Ca şi cum ar fi fost anunţat că ruşii erau pe Lună de vreo zece ani.

— Aş vrea să fie seară, spuse el întunecat. Ca să ştim mai mult.

Malko nu îndrăzni să-i atragă atenţia că avea întâlnire cu o femeie căreia nu-i cunoştea decât vocea şi că un cinematograf reuneşte mulţi oameni.

— Ştim cel puţin de ce Foster Hillmann s-a sinucis,

constată el.

Donovan îl privi cu un aer bizar:

— Ce îl împiedica să ne mărturisească că era amenințat?

Era evident. Şi neliniştitor.

Strada 42, între Broadway şi Avenue 8 este mărginită exclusiv de cinematografe de calitate execrabilă, de librării speciale care vând sadomasochisme cu tona, de negustori de discuri-şolduri şi de jalnice *cafétarias.*

Cum este singurul loc din oraş în care cinematografele sunt deschise până la 5 dimineaţa şi un bilet costă mai puţin decât o cameră de hotel, cerşetorii şi-au stabilit aici cartierul general. Fără a mai socoti târfele care racolează în semiobscuritatea sălilor, cu 5 dolari, iar scurtul moment agreabil dintre actualităţi şi documentar pentru 2 dolari.

Malko, orbit de neonuri, în ciuda ochelarilor săi şi, asurzit de urletele care ieşeau din buticurile cu discuri, se opri în faţa cinematografului Star. Care nu era nici mai bun, nici mai rău decât altele. Câţiva negri erau îngrămădiţi în faţa fotografiilor, la limita porno, extrase din filmul *Sex în Bangkok,* ciorbă erotică în culori.

Doi pederaşti în haine uzate îl fixară pe Malko cu invidie. În această ambianţă costumul său bine croit exploda. În afara câtorva turişti în criză de senzaţie, trotuarul nu era frecventat decât de deşeurile imensului oraş, gata de orice pentru a scoate câţiva dolari. Un tânăr negru îl înghesui pe Malko şi îi şopti, într-o răsuflare mirosind a floricele de porumb râncede:

— *Want a shot? Ten backs*[3]*.*

Uimitor să te gândeşti că heroina se vindea la 5 în de Times Square.

Malko se apropie de casă şi ceru un bilet. Casiera îi luă dolarul fără măcar să ridice ochii, absorbită de lectura unei benzi desenate din *New York Post.*

Interiorul era glacial. Aerul condiţionat funcţiona la maximum, angajat într-o luptă inegală împotriva duhorii din sală. Un plasator dezamăgit îi arătă lui Malko un rând de fotolii pe jumătate goale şi îşi reluă siesta. Dormea în picioare, precum caii.

[3] Vrei o înţepătură! 10 dolari.

Cunoscându-şi clientela, conducerea Star-ului păstra semiobscuritate în sală, pentru a evita scenele prea şocante şi ochii lui Malko se obişnuiră repede cu obscuritatea.

Ciudat loc pentru a fixa o întâlnire şefului Agenţiei Central Intelligence. Mirosul, care domnea în sală, sfida orice descriere: un amestec de transpiraţie, murdărie, parfum ieftin şi tutun. Muşamaua fotoliilor pe care se aşează Malko era lipicioasă de murdărie. Un fior de dezgust îl străbătu.

Ceasul arăta ora 20,15. Undeva, în sală, se afla o femeie care cunoştea secretul lui Foster Hillmann, o femeie destul de puternică pentru a-l şantaja pe patronul C.I.A. Din nenorocire, Malko nu avea nici un mijloc pentru a o identifica. În afara vocii ei. Evident, era posibil să aresteze toate femeile prezente şi să le facă să vorbească. Şi după aceea?

Malko îşi reaminti vocea necunoscutei. Accentul ei nu îi era străin. Dar unde dracu' îl auzise? Dacă nu va avea noroc, dispozitivul pus la punct de Radford nu va servi la nimic. C.I.A. Aranjase bine lucrurile. Neputând opera pe teritoriul american, generalul Radford ceruse F.B.I.-ului să-i acorde asistenţă. Douăzeci şi cinci de agenţi erau la pândă în sală sau patrulau pe stradă. Din cabina de proiecţie, doi oameni ai F.B.I.-ului supravegheau sala.

Mai înainte, toţi avuseseră o scurtă întrevedere cu Malko. Aveau ordin să-i urmeze instrucţiunile întocmai. Pentru mai multă siguranţă, cele două gorile ale C.I.A., cu care Malko mai lucrase adesea, Chris Jones şi Milton Brabeek, priveau *Sex în Bangkok* de la ora 18.

La ce bun toate acestea? Se gândi Malko. Cea cu care avea el întâlnire îl aştepta pe Foster Hillmann, nu pe Malko. Ea nu va da nici un semn de recunoaştere. Ar fi trebuit să fie găsită o sosie a patronului C.I.A. Malko nici nu privea ecranul, supraveghind sala. Cea pe care o căuta putea să fie oriunde aici. În cazul în care nu a rămas afară pândindu-i pe cei care veneau, în cazul în care foiala F.B.I.-ului nu o alertase.

Alături de el, un bărbat voinic, cu cămaşa deschisă până la buric, mânca zgomotos alune, punctând cu remarci

obscene scenele cele mai picante. Văzând că Malko era singur, începu să-i spună cu voce tare impresiile sale, ajungând chiar să-l bată peste coapse. Pretext pentru a schimba locul. Nu era nici o femeie în apropiere. Se instală, cu şase rânduri mai departe, într-o zonă în care nu era nimeni.

Deodată o femeie veni să se aşeze lângă el. Intenţionat, căci erau locuri libere de jur-împrejur.

Malko înţepeni. Era imposibil. El nu era Foster Hillmann. Nimeni nu putea şti rolul pe care-l juca el. Doar dacă… ipotezele cele mai nebuneşti îi treceau prin cap. Cu coada ochiului îşi cerceta vecina. Părea drăguţă, putea avea cam 30 de ani; părul blond era strâns într-un coc.

Parfumul ei era agresiv, dar suportabil. În semiobscuritate, Malko îi urmărea toate gesturile. O văzu deschizându-şi geanta şi scoţând un cartonaş. Îl ţinu o clipă în mână apoi, liniştită, i-l strecură în buzunarul stâng al hainei, surâzând în acelaşi timp. După aceea, fără să-i lase timp să reacţioneze, se ridică şi ieşi.

Malko se ridică la rândul său, dintr-un salt. Era suficient să scoată un strigăt pentru ca filmul să se întrerupă şi ieşirile să fie blocate. Deschisese deja gura când văzu femeia aşezându-se, patra rânduri mai departe, lângă un bărbat singur. Sigur, acum, de intenţiile imediate ale femeii, privi cartonaşul la lumina de veghe de lângă scaunul său. Fu cât pe-aci să izbucnească în râs în ciuda tragicului situaţiei; două rânduri, în frumoase litere gotice, anunţau: „Gloria French, mesaje la domiciliu, la orice oră, cu *rendez-vous* fixat dinainte…” Pur şi simplu fusese agăţat.

Slab rezultat! Din nou scrută sala. În zadar. Erau vreo 20 de femei singure şi nu puţine cupluri. Nu putea şti dacă femeia nu e însoţită.

Se gândi la Foster Hillmann, întins în morga mică a C.I.A., la 300 mile de acolo. Dacă el ar fi putut vorbi…

Pierdut în gânduri, Malko nu observă că timpul trecuse. O explozie de muzică pe ecran, un sărut umed în prim-plan şi lumina se aprinse. Pentru moment la Bangkok nu se mai făcea sex. Nehotărât privi în jur. Jumătate dintre oameni se îndreptară spre. Ieşire. Unii nici nu se treziră. La două

rânduri de Malko, un portorican, care îşi dezbrăca însoţitoarea şi ajunsese la sutien, nu se întrerupse din treabă. Blazaţi, plasatorii nici măcar nu se uitau. Trebuia mai mult de atât pentru a trezi Star-ul.

Malko îşi privi ceasul şi fu invadat de descurajare: arăta 21,30. Femeia venise, poate şi plecase. Şi el aştepta degeaba.

Gândindu-se la necunoscută, brusc îşi aminti; accentul, acel ciudat accent moale şi nostim, era accentul iranian. Memoria lui fantastică nu putea să-l înşele. Avea încă în ureche vocea iranienelor pe care ie cunoscuse în cursul misiunii sale la Teheran. Se ridică, foarte excitat: era o pistă. Căuta acum o femeie de tip oriental. Doar nu puteau fi multe la Star.

Merita osteneala s-o privească. Parcurse. Repede rândurile de fotolii. Din fericire, sala era acum trei sferturi goală. Nici o femeie nu corespundea semnalmentelor. Se îndreptă spre ieşire, urmat la o distanţă respectuoasă de Chris Jones şi Milton Brabeck, cărora le ieşeau ochii din cap după patra ore de *Sex la Bangkok.*

După frigul din sală, aerai de afară părea lipicios şi arzător. Aceiaşi negri căscau ochii în faţa afişelor cu femei goale. Magazinul de discuri continua să vândă la solduri stocul de twisturi asurzitoare.

Chris îl ajunse pe Malko, spunându-i cu haz:

— E mişto ca ascunzătoare. Mai rămânem o porţie?

Malko nu-i răspunse: serata strada în jurul său. Din fericire, neonul lumina trotuarele ca ziua. Dar era un du-te-vino neîncetat, oamenii se înghesuiau înjurai vitrinelor.

Deodată o văzu.

Exact în faţa lui, pe celălalt trotuar, sub neonul galben al cinematografului Lynx. O femeie de vreo 40 de ani, într-o haină neagră, severă, foarte elegantă. Dar Malko nu-i vedea decât faţa: părul foarte întunecat, adunat spre ceafă şi cu o cărare la mijloc, ochii negri, puţin proeminenţi, gura mare, senzuală şi nasul puţin cârn. Era, incontestabil, o orientală. Şi probabil o femeie de lume.

Malko nu o părăsea din ochi. Necunoscuta supraveghea ieşirea Starului, fără să de atenţie bărbaţilor care o acostau.

Fu imediat convins că aceasta era femeia pe care o căuta. Dar ea putea dispărea, oricând în mulţime.

— Urmaţi-mă: îi aruncă lui Chris.

Repede, cu paşi mari plecă spre Strada a 8-a. Imediat ce ieşi din lumina neonului, se aruncă pe şosea, reuşind să evite un taxi şi un autobuz al cărui şofer îl împroşcă cu insulte.

Necunoscuta era la 50 în, dacă nu se mişcase din loc; se îndreptă din nou spre Lynx.

Chris rămăsese înţepenit în mijlocul străzii.

În ciuda semnelor sale disperate, maşinile zburau în jurul lui, fără să încetinească. Cât despre Milton, el era încă pe celălalt trotuar ezitând între sinucidere şi datorie. Malko ajunse în faţa Lynx-ului. Necunoscuta dispăruse. El inspectă rapid holul, un magazin învecinat şi ieşi din nou în stradă. Aproape că se lovi de cea pe care o căuta şi care se depărtase de cinematograf şi acum se întorcea. De aproape, nu exista nici o îndoială: ea se născuse undeva între Beirut şi Karachi. Un chip frumos cu trăsături energice, dar cu două cute de nelinişte în jurai buzelor. Avea o geantă elegantă din crocodil negru pe braţul stâng. Privirea ei se aşeză o clipă pe Malko, apoi se întoarse. Dar aproape că se ciocniră şi ea îşi ridică din nou ochii spre el. El îi bară drumul. Ea făcu un gest de recul.

— Foster Hillmann nu a putut veni, spuse Malko cu voce joasă. Sunt însărcinat să vă conduc la el.

Ochii ei negri deveniră imenşi. O lucire de panică îi străbătu. Ea se trase brusc înapoi şi spuse sec:

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi. Lăsaţi-mă.

Deja Malko nu-i mai vedea decât crupa rotundă ondulând în ritmul pasului rapid. Ea se întoarse spre Broadway. Dacă ar fi lăsat-o să scape, s-ar pierde în mulţime în mai puţin de cinci minute. Putea lua un taxi, poate o aştepta o maşină…

Acum era sigur: aceasta era vocea care-i vorbise la telefon, firul conducător. În momentul în care Malko demara, Chris şi Milton soseau gâfâind.

— Ce se întâmplă?

— Femeia care aleargă acolo, arătă Malko. Pe ea o căutăm. Repede.

Nu avu timp să prevină agenţii F.B.I.-ului. Dar Chris Jones îl dubla deja. Silueta sa înaltă se strecura prin mulţimea densă, împingând, lovind, îşi pierdu pălăria într-un şoc, dar nu se opri. Femeia avea aproape 100 în avans. Cei trei bărbaţi nu câştigau teren deloc. Deodată Malko văzu în mâna lui Chris un Colt Cobra nichelat.

— Chris, nu trage! urlă el.

Trecătorii se întoarseră spre ei. O femeie foarte fardată, văzu arma lui Chris şi scoase un ţipăt ascuţit.

— Un *hold-up*, chelălăi ea. Poliţia, chemaţi poliţia…

Un tip puternic încercă să-l prindă pe Chris care, amabil, îi trimise un genunchi în burtă. Doi bărbaţi în impermeabile albe de cealaltă parte a străzii, scoaseră precipitat, din buzunar, un *walkie-talkie.* Femeia urmărită se opri la stopul dintre Broadway şi Strada 42. Stopul era verde şi sute de vehicule defilau prin faţa ei, pe artera largă mai mult de 85 metri.

Malko reuşi să se degajeze din mulţime pentru a alerga pe şosea. Milton şi Chris se zbăteau turbaţi în mijlocul unei haite care striga după poliţie. Femeia se întoarse, îl văzu pe Malko şi cu o ezitare de o fracţiune de secundă se aruncă în valul de maşini care coborau pe Broadway, îngrozit, Malko o văzu atingând o maşină, alergând 200 în şi oprindu-se în mijlocul şoselei, izolată în mijlocul maşinilor.

La 30 m, pe partea cealaltă, era gura de metrou de pe Times Square, un labirint de culoare prin care necunoscuta ar putea dispărea în zece secunde, dacă ar avea câţiva metri avans. Chris reuşise să se degajeze. Gâfâind, îl ajunse pe Malko pe marginea trotuarului. Agenţii F.B.I.-ului ieşeau din toate colţurile, nehotărâţi. Prin gesturi, Malko le arătă femeia. Dar era prea departe pentru a putea face ceva.

Necunoscuta făcu un salt şi câştigă 3 m. Stopul era interminabil, reglat electronic. Chris se aruncă pe şosea. Un taxi venea drept spre el. Gorila nu ezită. Fluturându-şi Coltul, trase două focuri în aer. Taxiul frână brutal, declanşând o coliziune în lanţ, zgomotul tablei ciocnite auzindu-se până la Hotel Astoria.

Alergând ca un bezmetic, un agent F.B.I. Se năpusti în intersecţie punându-se de-a curmezişul pe şosea, cu braţele

în cruce.

Dar automobiliştilor new-york-ezi le-ar fi trebuit mai mult: agentul nu reuşi să scape decât printr-un uriaş salt înapoi. Stopul se făcu portocaliu. Malko se aruncă. Femeia continuase să se strecoare şi aproape că ajunsese pe celălalt trotuar al străzii imense.

Îi mai rămâneau 20 în de parcurs până la gura metroului.

Deodată, un poliţist maiestuos, pe cal, cum se mai văd încă la New York, răsări de lângă un panou mare de lemn, în colţul Broadway-ului, îndreptându-şi bastonul spre femeie. Figura lui mânioasă era vineţie.

— Dumneavoastră, doamnă, veniţi aici, urlă el cu o voce de stentor.

Îşi lingea buzele dinainte gândindu-se la cei 5 dolari pe care va trebui să îi dea pentru că a traversat stopul pe verde. În S.U.A. nu se glumeşte cu astfel de lucruri.

Cu o ultimă săritură, femeia ajunse pe trotuar, la câţiva metri de poliţistul pe cal. Acesta se găsea între ea şi metrou. Deja cobora de pe cal întorcând spatele femeii.

Malko, Chris şi doi agenţi F.B.I.-ului, strigară în acelaşi timp. Ea scosese din geantă un pistol şi ţintea spatele poliţistului, cu calm, ca la poligonul de tir. Zgomotul celor două împuşcături fu înăbuşit de rumoarea circulaţiei. Dar poliţistul, cu piciorul stâng prins încă în scară, căzu pe trotuar, pierzându-şi cascheta. Bine dresat, calul nechează, dar nu se mişcă din loc. Poliţistul întoarse o privire aiurită spre femeie. Nu înţelegea. Avea deja gura plină de sânge. Cu o figură dură, ucigaşa lui trecu pe lângă el alergând, fără să-i arunce o privire. Depăşindu-şi durerea care-i ardea pieptul, poliţistul se întoarse puţin pe o parte şi reuşi să scoată revolverul său mare, 45 cu butoiaş, din toc. Ridică cocoşul şi, printre picioarele calului, ţinti silueta care dispărea în intrarea metroului.

Pe jumătate conştient auzi strigăte *don't shoot, don't shoot*[4]*.* Dar el era un poliţist tenace şi disciplinat. Reprezenta Legea, dacă se trăsese în el, trebuia şi el să tragă. Unde s-ar ajunge altfel?

Indexul său apăsă pe trăgaci în momentul în care Chris

[4] Nu trage.

Jones trăgea în el cu propriul său pistol. *El* cunoştea importanţa necunoscutei. Glonţul lovi încheietura mâinii poliţistului după o fracţiune de secundă.

Pe scara metroului, femeia păru să alunece pe o coajă de banană. Glonţul revolverului o lovise exact între omoplaţi. Braţele bătură aerul şi ea căzu pe spate. Se întoarse puţin şi rămase nemişcată în faţa standului cu ziare străine, pe cimentul murdar. Malko, Chris şi un om al F.B.I.-ului, sosiră în acelaşi timp lângă ea.

— O ambulanţă, repede, ceru Malko.

Necunoscuta era pe spate, cu o spumă roz pe marginea buzelor, cu nările strânse şi ochii închişi. Chris îngenunche şi îi scoase, uşor, vesta taiorului. Sângele împroşca cu băşici mari, dintr-o rană groaznică la vedere, mare cât o farfurie.

Un Beretta 7,65, cu ţeavă scurtă, îi căzuse din geantă.

Agentul -ului se întoarse, foarte palid şi Chris murmură:

— S-a zis cu ea.

Malko se aplecă spre muribundă.

— Cine te-a trimis? Cine? Spune, o să mori.

Femeia întredeschise ochii deja sticloşi. Buzele i se mişcară imperceptibil. Imposibil de spus dacă a înţeles. Malko repetă întrebarea. Ea nu reacţionă. Chris, care o ţinea de încheietura mâinii, anunţă:

— Nu mai are puls.

Apărură trei agenţi F.B.I. Malko se ridică şi se adresă mulţimii care-i înconjura:

— Un medic. E vreun medic printre voi?

Era unul. Un bărbat înalt şi slab care străbătu mulţimea. O examina rapid.

— Femeia aceasta moare, spuse el. Nu mai e nimic de făcut.

— Faceţi-i o injecţie, îl rugă Malko. Orice ca să-şi revină o clipă. Trebuie să-i vorbesc.

Medicul o privi, nehotărât. Imediat unul dintre oamenii F.B.I.-ului îi puse un cartonaş sub nas şi ordonă:

— Fă ce îţi spune. Repede.

Cercul de gură-cască se mărea fără încetare. Nu în fiecare zi ai şansă să vezi pe cineva murind la metrou. Medicul scoase din trusă o seringă, o umplu cu conţinutul

unei fiole şi îi făcu o injecţie în gât femeii.

— E un tonic cardiac puternic, explică el.

Scoase acul şi aşteptară. O umbră de culoare îi reveni în obraji muribundei. Malko îi ridică capul şi vorbindu-i cu gura aproape de ureche, îi spuse:

— Cine te-a trimis? Vorbeşte. Repede, ai să mori.

Dar de data aceasta ea nici nu deschise ochii. Tresări puţin şi capul, susţinut de braţul lui Malko, îi căzu pe spate.

— S-a terminat, spuse medicul. A murit.

Malko îi puse capul cu precauţie pe ciment şi se ridică. Unul dintre oamenii F.B.I.-ului îşi scoase impermeabilul alb şi acoperi cu el corpul.

Chris îi întinse lui Malko un paşaport găsit în geantă. Era pe numele prinţesei Nouch Riahi, iraniană, născută în 1929 la Tabriz, Iran şi locuind la Zurich, Adolfstrasse nr. 29. Nimic altceva interesant în geantă. În afara unei camere la Waldorf-Astoria, G5.

— Ce încurcătură, murmură Malko. Peste câteva ore, cei care o trimiseseră pe necunoscută vor afla de soarta ei.

Deja ciorchini de reporteri de la *New York Times*, a cărei redacţie se afla pe Strada 43, se înghesuiau pe scările metroului.

Malko îl luă pe Chris spre ieşire. Cinci maşini ale poliţiei erau oprite de-a lungul trotuarului, cu un car de reportaj de la N.B.C. Şi o ambulanţă în care era ridicat un corp acoperit cu un cearşaf.

— Poliţistul? întrebă Malko.

— Da, domnule, răspunse unul dintre oamenii F.B.I.-ului. A murit.

Într-un fel, era mai bine pentru el. Dacă trăia, risca să fie retrogradat.

Chris şi Malko se depărtară rapid, traversând Times Square. Direcţia Waldorf-Astoria. Oare ce vor mai declanşa jucându-se de-a ucenicii vrăjitori? Pentru moment Malko îl blestemă pe generalul Radford cu ideile lui geniale. Cei care erau destul de puternici pentru a-l şantaja pe patronul C.I.A., probabil că prevăzuseră o posibilă interceptare.

CAPITOLUL IV.

Dacă o muscă ar fi putut supravieţui în atmosfera aseptică a laboratorului ai fi auzit-o scărpinându-se cu lăbuţele. Cei patru bărbaţi, aplecaţi asupra micii cutii prelungi, îşi ţineau respiraţia. Situat la nivelul al treilea al subsolului clădirii B a C.I.A., laboratorul adăpostea uneori manevre ciudate. Dar, de data aceasta, nu era vorba decât de un test de rutină.

Cei doi experţi cu bluze albe îl priveau pe Malko, care la rândul său, îl privea pe generalul Radford. Acesta contempla, cu acelaşi dezgust cu care s-ar fi uitat la o cobră, cutia de metal. Lângă ea se găsea împăturită cu grijă, hârtia în care fusese ambalată, hârtie groasă, maron, de ambalaj, foarte banală.

Numele şi adresa personală a lui Foster Hillmann fuseseră scrise la maşină, sub cele două timbre elveţiene. Un factor nevinovat depusese pachetul în cutia de scrisori cu două ore în urmă.

Agentul care supraveghea apartamentul îl adusese imediat generalului Radford, care îl transmisese laboratorului, cu scopul de a se asigura că nu e vorba de o maşină infernală.

Dar nu era cazul.

Cutia nu cântărea decât vreo 20 grame.

Era un paralelipiped de zinc, cam ca o cutie de pilule, cu un aspect foarte nevinovat.

Dar venea din Elveţia, ca şi frumoasa prinţesă Nouch Riahi care se afla depusă în acest moment la morga din New York Hospital, aşteptând să fie revendicată.

Percheziţia camerei G5 a hotelului Waldorf-Astoria nu adusese nimic nou. Ancheta rapidă la fel. Prinţesa Nouch, divorţată, călătorea mult între S.U.A., Europa şi Orientul Mijlociu. Avea o galerie de pictură la Zurich, unde punea arareori piciorul şi un bătrân tată miliardar undeva, în Iran. Nimeni, absolut nimeni, nu o cunoştea în mediile de informare. Nici un corespondent al C.I.A. Nu auzise vreodată

menţionându-se numele său. Experţii C.I.A. Îi cercetaseră bagajele milimetru cu milimetru fără să găsească nici cel mai mic microfilm sau cifru ori ceva neobişnuit.

Ea se afla în S.U.A. De vreo zece zile, după cum se vedea din paşaport, venind din Elveţia. Atât. Ar fi trebuit săptămâni de ancheta pentru a afla ce se ascunde în spatele aparenţelor: o leneşă bogată, frecventând *café-society şi* călătorind mult. Totuşi nu din snobism doborâse cu sânge rece un poliţist care voia să o aresteze. Doar dacă nu o fi aşa obiceiul în ţară ei…

Trecuseră trei zile de la moartea prinţesei. Trei zile de angoasă pentru generalul Redford şi Malko, care îşi petrecea zilele tot în biroul lui Foster Hillmann şi nopţile în apartamentul acestuia.

Nu se întâmplase nimic. Nici cel mai mic semn de viaţă. Şi „dispariţia” lui Foster Hillmann începea să pună probleme serioase. Preşedintele îi dăduse lui Radford un termen de o săptămână, înainte de-a face public decesul său. Dar, deja, zvonuri ciudate se auzeau în sferele înalte ale Washington-ului.

Micul pachet primit dimineaţa reprezenta probabil răspunsul la moartea prinţesei Riahi.

— Deschideţi-l, ordonă generalul Radford. Cum nimeni nu se mişca, Radford luă cutia în mâinile sale enorme şi împinse capacul.

Apăra un obiect ciudat: un fel de bucăţică de lemn înfăşurată într-un material plastic alb. Radford desfăcu plasticul atât de repede încât obiectul căzu pe masă şi fu cât pe-aci să se rostogolească pe pământ. Unul dintre laboranţi, care deja întinsese mâna pentru a-l apuca şi-o trase, îngrozit.

Era auricularul unei femei, cu o unghie lăcuită încă, secţionat la baza celei de-a treia falange. Pielea era lividă, cu reflexe verzui, datorate desigur injecţiei cu lichid de îmbălsămare.

— Dumnezeule, spuse Radford.

Malko simţi o furnicătură dezagreabilă de-a lungul coloanei vertebrale.

Cei doi laboranţi se îngălbeniseră. Unul dintre ei se trase

înapoi cu ochii căscaţi de groază.

Radford recită o serie de înjurături cu voce scăzută. Malko văzu că mâinile îi tremurau. Nici el nu se simţea prea bine. Din fericire şederea în Africa îl familiarizase cu acest gen de lucruri. Totuşi vocea îi fu fără vlagă când întrebă:

— E într-adevăr o rămăşiţă umană?

Radford merse la interfonul lipit de perete şi apăsă pe buton:

— Să vină imediat doctorul James Buck.

Se făcu linişte în laborator. Niciunul dintre cei patru bărbaţi nu îndrăzni să atingă obiectul macabra până la sosirea lui.

James Buck veni gâfâind şi nervos.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Radford îi arătă degetul:

— Spune-ne ce este asta, Doc. Repede.

Doctorul Buck luă degetul, ca pe o suzetă, îl duse la nas, îl examină, îl palpă, îl apăsă, apoi îl depuse pe masă.

— Este degetul unei femei tinere, de rasă albă, anunţă el, tăiat de un chirurg sau de cineva priceput la anatomie. Acum nu mai mult de o săptămână. De unde a apărut?

Radford ridică ochii spre cer.

— A fost adus de poştă astăzi, pentru Foster Hillmann, spuse el cu o voce sinistră. Dumnezeu să-i ierte pe cei care au comis această oroare.

Părul său negru era literalmente zbârlit. Totuşi generalul, Melwin Radford nu era un sensibil.

— Nu puteţi să ne mai spuneţi nimic, doctore? întrebă Radford.

James Buck clătină din cap:

— Ar trebui un examen de laborator. Dar nu văd ce am mai putea afla.

— Luaţi-l totuşi şi faceţi-i toate examinările posibile. Şi spune-ne rezultatul cât mai repede.

Doctorul James Buck reînfăşură degetul în bucata de plastic şi îl puse în buzunar. Ieşi închizând uşurel uşa după el.

Radford îl chemase deja pe Ned Donovan prin interfon. Cei doi laboranţi dispăruseră discret.

Specialistul Securităţii sosi atât de repede, încât ai fi putut crede că asculta la uşă, dacă asta n-ar fi fost sub demnitatea lui. Fără un cuvânt, ascultă relatarea succintă a lui Radford.

— Sunt 99 la sută şanse ca degetul să fie răspunsul la moartea acestei prinţese, conchise Radford. Şi el soseşte tot din Elveţia.

— Şi cui ar aparţine acest deget? întrebă Donovan, cu o voce egală.

Radford înălţă din umeri, iritat de calmul celuilalt:

— Dacă ştiţi să mânuiţi mese turnante, întrebaţi-l pe Foster Hillmann.

— Exista o femeie în viaţa lui Hillmann? întrebă Donovan.

— Răspunsul este „nu” accentuă generalul Radford, sprijinit de masă. De o săptămână interogăm discret oamenii care-l cunoşteau. Singura femeie care a pătruns la el, în aceşti ultimi doi ani, este femeia de serviciu, negresa Mathilda.

„Suntem limitaţi de faptul că păreţi să uitaţi că oficial Hillmann este *în viaţă.* Vă daţi seama ce scandal ar fi dacă s-ar afla că C.I.A. Îşi anchetează propriul şef!”

Generalul Radford nu mai dormea de la moartea lui Foster Hillmann. O duzină de funcţionari superiori, printre care bineînţeles, preşedintele, nu mai dormeau nici ei foarte bine.

Atât timp cât nu se va cunoaşte secretul pe care Foster Hillmann îl luase cu el în mormânt, C.I.A. Nu va putea să-şi reia viaţa normală. Din precauţie, unii agenţi „somnoroşi”, în ţările din Est, fuseseră rechemaţi şi puşi la adăpost. Dar aceasta era o picătură de apă într-o mare. Foster Hillmann avea acces la TOT. Dacă trădase, era în pericol întreaga politică a Americii şi unele din sectoarele cele mai importante ale Apărării sale.

Singur Radford continua să-l apere. Pentru el Foster Hillmann era incapabil să trădeze. El mormăi, sub privirea rece şi inchizitorială a lui Donovan, întrebându-l pe Malko:

— Ce credeţi despre asta?

— Mi se pare clar, spuse Malko. Foster Hillmann a fost şantajat. Cu ajutorai unei femei la care ţinea. Proprietara

acestui deget. Şi în acest moment, ei încearcă să-l intimideze… într-un mod destul de oribil.

— Vreţi să spuneţi, spuse Radford cu voce joasă, că din cauza *bluff*-ului nostru, o femeie este pe cale de a fi torturată, în acest mod atroce?

— Vedeţi o altă explicaţie?

Radford se juca cu ţigara sa stinsă.

— Fir-ar să fie… înjură el. Tre*buie să găsim.* Nu avem dreptul să lăsăm lucrurile aşa.

— Să anunţăm presa că Foster Hillmann a murit, propuse Malko.

— Atunci, nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat sau va fi prea târziu, obiectă Donovan.

— Dacă nu găsim nimic, această necunoscută e condamnată la moarte, spuse Malko.

Donovan făcu un gest, cu aerai de a spune că viaţa unei femei nu valora mai mult în balanţă decât când era vorba de securitatea ţării.

— I-am promis preşedintelui să facem lumină în problema sinuciderii lui Foster Hillmann, spuse el sec, trebuie să ne ţinem promisiunea.

Linişte de moarte. Generalul Radford plecă capul sub privirea plină de reproş a lui Donovan. Morfolindu-şi ţigara, spuse cu voce scăzută:

— Nu vreau să aştept să mi se trimită un al doilea deget sau să mi se ceară ceva imposibil. Nu uitaţi că *noi suntem* Foster Hillmann. Să fim la înălţime. Pentru că ne-am asumat responsabilitatea zdrobitoare de a pune în pericol o persoană pentru care el şi-a dat viaţa.

Donovan îl întrerupse:

— Ce vreţi să faceţi?

— Care era cel mai bun prieten al lui Foster Hillmann?

Donovan răspunse imediat:

— Un congresman. Brice Penfroy.

— Îl vom interoga pe acest Penfroy, spuse ferm Radford. El trebuie să ştie cine este femeia pentru care Foster Hillmann a acceptat să moară.

Donovan îşi privi gânditor unghiile impecabile:

— Realizaţi riscul pe care vi-l asumaţi? Avem ordin să nu

vorbim cu nimeni despre moartea lui Foster Hillmann. Cea mai mică greşeală va provoca un scandal îngrozitor.

— Ştiţi, după „Golful Porcilor”, nu putem face mult mai bine. Oricum îmi asum responsabilitatea. Am pierdut destul timp. Să fie căutat acest Penfroy.

— Ce, în Congres?

— În infern, dacă se află acolo, urlă Radford excedat.

Malko părăsi laboratorul în vârful picioarelor. Dintotdeauna militarii îi considerau pe congresmani drept nişte criptocomunişti, iar aceştia îi vedeau pe generali ca pe nişte oameni însetaţi de războiul atomic.

*

Brice Penfroy era un omuleţ subţire şi elegant, cu o cravată neagră, cu mai mulţi dinţi de aur şi un accent sudic pronunţat.

El privi cu neîncredere platoul încărcat cu pahare şi o sticlă de „Chivas Royal etichetă neagră”, aşezată pe biroul lui Radford. Adjunctul lui Hillmann îşi abordă surâsul cel mai cuceritor sau cel puţin considerat astfel de el. Căci, avea mai degrabă aerai de a-l devora pe micul congresman. În spatele său, Malko regreta, în tăcere, absenţa vodcii.

— Domnule Penfroy, spuse ceremonios Radford, am nevoie de sprijinul dumneavoastră.

Penfroy schiţă un surâs forţat.

Cu o oră în urmă, un Cadillac cu doi agenţi F.B.I. Venise să-l ia de la biroul său de la Senat. Unul dintre agenţi avea o scrisoare a generalului Radford, prin care îi cerea să-l întâlnească de urgenţă, în interesul superior al S.U.A. Era dificil să fie rugat Brice Penfroy. În plus, curiozitatea sa era excitată. În ce secret de stat urma să aterizeze?

Biroul în care Malwin Radford îl primise era puţin mai special. Pereţii erau tot atât de ticsiţi de microfoane, precum pereţii Ambasadei americane într-o ţară din Est. Două camere, disimulate în ciubucele plafonului, filmau conversaţiile. Totul, pentru a forţa, mai târziu, mărturiile ezitante. Dar bravul Penfroy ignora, din fericire, toate acestea.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, răspunse el. Cel puţin, se grăbi el să adauge, în limitele competenţei mele.

Căci nu aprob totdeauna iniţiativele Agenţiei voastre…

Generalul Radford regretă o clipă că nu are puterea să-l împuşte pe Penfroy şi spuse, onctuos:

— E vorba de ceva… mai neînsemnat. Totuşi, vă cer să păstraţi secretul cel mai absolut a tot ce se va spune în cursul conversaţiei noastre.

— Bineînţeles, bineînţeles.

— Bun.

Radford îşi drese vocea:

— Îl cunoaşteţi foarte bine, cred, pe Foster Hillmann, care este patronul Agenţiei noastre?

Penfroy îşi umflă pieptul şi se umflă în pene:

— El mă onorează într-adevăr cu prietenia sa. De mai mult de 20 de ani. Dar de ce…

Acesta era momentul delicat. Radford se aruncă, cu degetele crispate pe ţigară. Drumurile cotite nu erau punctul lui tare:

— Cunoaşteţi pe cineva în viaţa sa privată, o femeie, la care el ar ţine mult?

— O femeie?

Brice Penfroy îşi arătă dinţii de aur într-o grimasă de mirare, rămase o secundă cu gura deschisă, apoi se învineţi şi sări de pe scaune:

— Ce este această infamie, vociferă el. Vreau să-l văd pe Foster Hillmann imediat. Se îndreptă din talie şi se aplecă peste biroul lui Radford:

— Mă auziţi. Vreau să-l văd pe Foster. Am să-i spun că…, că… şi se bâlbâia de indignare… subordonaţii săi îi anchetează viaţa privată… Este o infamie repetă el cu un ton pătruns. O infamie!

— Domnule Penfroy, interveni Malko cât mai nevinovat cu putinţă, aţi înţeles greşit întrebarea generalului Radford. A fost pusă în interesul lui Foster Hillmann, pentru care, noi, amândoi, avem cea mai marc stimă…

Această tiradă nu-l calmă pe congresman. Tropăind pe loc, continuă să ţipe:

— Vreau să-l văd pe Foster Hillmann. Imediat.

Deodată, Radford îşi deplie formele elefanteşti. Îl domina pe Penfroy cu cel puţin 20 cm. Sprâncenele sale negre,

enorme, îi dădeau un aer atât de ameninţător, încât Malko se temu că-l va arunca pe congresman pe fereastră. Dar Radford se aplecă numai spre Penfroy aproape să-l atingă şi spuse cu o voce plină de mânie.

— Deci, vreţi să-l vedeţi pe Foster Hillmann?

— Da, spuse ferm Penfroy, plin de demnitate.

— Ei bine, o să-l vedeţi. Şi imediat. Urmaţi-mă.

Ieşi de după birou şi îl luă pe Penfroy de braţ, trăgându-l literalmente. Nesigur, micul congresman îi aruncă lui Malko o privire plină de implorare.

Biroul era situat la etajul 6. Şeful adjunct al C.I.A., trăgându-l mereu pe Penfroy de braţ, se aruncă în ascensorul care tocmai sosea şi apăsă pe butonul nivelului patru-subsol. Ajunseră în faţa unei uşi închise cu cheie. Radford apăsă pe buton şi un ghişeu metalic culisă în mijlocul panoului recunoscându-l pe Radford, bărbatul care era în spatele uşii deschise, lăsând să iasă un val glacial. Penfroy nu mai spuse nimic.

Încăperea era goală, pereţii vopsiţi în alb şi singurele mobile erau un distribuitor de coca-cola şi o targă metalică. Peretele din spate era împărţit în 16 compartimente, cam ca nişte uşi de case de bani, fiecare cu un mâner. Bărbatul care deschisese stătea respectuos în faţa lui Radford.

— Mac, deschide-mi nr. 16, ordonă Radford.

— Dar generale, nu mai este nimic în nr. 16.

Radford nici nu-şi dădu osteneala să răspundă. Împingându-l pe Mac şi ţinându-l mereu pe Penfroy de braţ, trase mânerul compartimentului cu mâna stângă.

Compartimentul metalic alunecă fără zgomot descoperind o formă umană înfăşurată într-un linţoliu transparent. Chipul înspăimântat al lui Brice Penfroy se găsea exact la 20 cm de faţa ca de ceară, încremenită, a lui Foster Hillmann.

Micul congresman scoase un strigăt înăbuşit. Picioarele i se înmuiară şi fără mâna lui Radford, ar fi căzut.

— Voiaţi să-l vedeţi pe Foster Hillmann, spuse Radford cu o voce sepulcrală. Iată-l!

Bruce Penfroy se lichefie. Îi aruncă o privire imploratoare lui Radford ca şi cum acesta ar fi fost Dracula.

— Nu înţeleg, bâigui el. Ce s-a întâmplat. De ce nu s-a anunţat această moarte? E oribil…

Privea chipul, cu ochi închişi, al lui Foster Hillmann. Murmură:

— Foster. Bătrâne.

Ca şi cum ar fi putut să-l trezească Radford îl zgâlţâi:

— Acum înţelegeţi de ce am nevoie de dumneavoastră, domnule Penfroy. Prietenul nostru Hillmann este mort, dar noi trebuie să-i mai facem un serviciu: să-l răzbunăm…

Închise lent, sertarul abominabil şi se îndreptă spre uşă, lăsându-l pe Mac împietrit. De data aceasta Brice Penfroy îl urmă fără să protesteze. Mândria lui se topise şi buzele îi tremurau spasmodic.

Urcară în birou. Penfroy era complet prăbuşit. Bău o înghiţitură de Chivas din paharul pe care i-l întindea Radford. Profitând de avantajul pe care-l avea, acesta întinse spre faţa descompusă a congresmanului un index, ca pe o mitralieră.

— Domnule Penfroy, începu el. Vă avertizez că moartea lui Foster Hillmann este pentru moment un secret de stat. Oricui l-aţi dezvălui, vă expuneţi la o pedeapsă de douăzeci de ani de penitenciar sau mai rău… S-a înţeles?

Încă puţin şi l-ar fi ameninţat cu gazarea… Penfroy, clătină din cap, terorizat. Era gata de orice.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă el.

Radford îşi repetă lent întrebarea:

— Există o femeie în viaţa lui Foster Hillmann pentru care ar fi fost gata să rişte orice?

Era atâta linişte încât s-ar fi putut auzi gheaţa topindu-se în paharele cu scotch. Penfroy repetă încetişor:

— O femeie…

Apoi clătină din cap.

— Nu văd vreo femeie, generale. Foster era un om de o cinste şi integritate perfectă. Când Madge, soţia lui; a murit de cancer, viaţa lui sentimentală s-a oprit. Ar fi putut să se recăsătorească; am vorbit adesea cu el despre asta, dar conştiinţa îi interzicea. Nu exista pentru el decât munca…

Radford insistă; ochii săi mici şi negri străluceau sub sprâncenele dese.

— Îl vedeaţi adesea? Poate că v-a scăpat?

Penfroy reveni puţin la aerai său de siguranţă.

— Imposibil, spuse el. Washington este un oraş mic. Totul se ştie şi oamenii sunt răi de gură. În viaţa lui Foster nu exista nimeni. Nimeni.

Radford lovi biroul cu palma.

— Ba da, fir-ar să fie? Există o femeie în povestea asta!

A fost ca şi cum i-ar fi dat un picior lui Penfroy. Micul congresman se ridică din fotoliu, răsturnând o parte din preţiosul whisky:

— Nu e vorba de o femeie, ci de *fiica lui,* generale Radford!

Lui Radford îi căzu falca.

— Fata lui? Dar nu ne-a vorbit niciodată despre ea. Nimeni nu este la curent. Ştirile mondene menţionează o fiică, dar ea a murit, acum opt ani într-un accident.

Bruce Penfroy clătină, trist, din cap.

— Nu a murit. Dar aşa spunea Foster la toată lumea. Doar câţiva intimi cunoşteam adevărul. Am să vă spun.

— Aşteptaţi!

Radford lătră în interfon:

— Spuneţi-i lui Ned Donovan să vină aici imediat.

Apoi se aşeză şi explică:

— Ceea ce aţi spus e foarte important pentru noi. L-am cerut şefului Securităţii Agenţiei să asiste la conversaţia noastră…

Nu îi releva faptul că numita conversaţie avea să fie înregistrată de o duzină de microfoane şi că Penfroy era filmat de două camere din care una în culori! Ned Donovan apăra după cinci minute, tot întunecat. Îi salută pe cei trei bărbaţi cu un semn din cap şi se aşeză. Radford îi explică rapid cine era Penfroy, omiţând însă să-i spună că îi arătase corpul lui Foster Hillmann.

— Domnule Penfroy, spuse el solemn, vă ascultăm. Încercaţi să fiţi cât mai precis posibil.

Penfroy se agită, împrejurarea făcându-l să nu se simtă în largul său.

— Nu e nimic misterios, începu el. Acum opt ani, puţin după moartea soţiei sale, Foster Hillmann a avut un

accident groaznic de maşină. Din vina lui. A luat un viraj prea strâns şi s-a răsturnat.

— La obiect, la obiect, bombăni Radford, care bătea darabana nerăbdător pe birou.

De data aceasta, Penfroy, care-şi revenise, îl fulgeră cu privirea:

— Acestea sunt faptele. Fiica lui Foster, Kitty, se afla în maşină. A fost aruncată şi s-a lovit de trunchiul unui copac. Foster nu a avut decât zgârieturi.

— Şi atunci?

— Kitty, care avea mai multe fracturi craniene, a reuşit să fie salvată. Dar îşi pierduse cea mai mare parte a facultăţilor mintale.

— Ce, e nebună?

Penfroy îşi flutură mâna.

— Nu, nu. E mai rău. E cam ca un copil de 4 ani. În plus, nu mai are memorie, nu-şi aminteşte de oameni, trăieşte total în afara existenţei, totul decurgând fizic, normal.

— Câţi ani are acum? întrebă Donovan.

— Să vedem…

Penfroy socoti pe degete.

— Aproximativ 18 ani, dacă-mi amintesc exact, poate un an mai mult.

Donovan şi Radford se priviră.

— Unde se află ea? întrebă Radford.

— În Elveţia într-o instituţie specializată răspunse Penfroy; după medici, starea ei nu se va ameliora niciodată. Unii centri nervoşi au fost distruşi, înţelegeţi? Este o moartă-vie.

— În Elveţia, exclamară în acelaşi timp Malko şi Radford.

Cercul era închis. Donovan întrebă:

— Foster Hillmann ţinea mult la fiica sa?

Privirea lui Penfroy era plină de indignare.

— La Kitty? Ar fi făcut orice pentru ea. Nu am văzut vreodată pe cineva să se simtă atât de vinovat. Înţelegeţi, ştia că a comis o greşeală de conducere şi că din cauza acestei greşeli fiica lui nu va mai avea niciodată o viaţă normală. Este un sentiment îngrozitor. De fiecare dată când mergea să o vadă plângea timp de opt zile. De altfel, se

ducea din ce în ce mai rar, căci ea nici măcar nu-l recunoştea; ceea ce era şi mai oribil. Dar el avea grijă să nu-i lipsească nimic. Şi regulat, se informa de ultimele cercetări medicale în domeniul neurologiei, sperând mereu un miracol.

Radford se înroşi şi înjură încet.

— Unde se află exact această fată, întrebă el.

Penfroy clătină din cap.

— Nu-mi amintesc. În Elveţia. Dar e uşor de găsit. Foster trimitea acolo, în mod regulat, bani.

Nu-şi terminase fraza că Radford strivi butonul interfonului:

— Căutaţi-l pe directorul Băncii lui Foster Hillmann. Să fie aici în două ore. Să fie adus cu elicopterul.

Penfroy îl privi pe general cu mirare:

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nimic, răspunse Radford. În ce vă priveşte, s-a terminat, în cazul în care nu mai aveţi ceva să ne spuneţi despre fiica lui Foster Hillmann.

— Nu văd nimic. Nu, nimic.

— Bun.

Radford deschise un sertar şi scoase o Biblie care cunoscuse zile mai bune.

— Domnule Penfroy, spuse el, vreţi să juraţi pe Biblie că nu veţi dezvălui nimănui, *niciodată* şi nimic despre această întrevedere? Şi că nu veţi spune nimănui că Foster Hillmann este mort.

Penfroy jură, întinzând mâna pe Cartea sfântă. Vocea sa redevenise calmă.

— Voi trimite pe cineva să vă conducă, spuse Radford. Vă mulţumim.

Şi deschisese deja uşa. Congresmanul îl urmă docil după ce îi salută pe Malko şi Donovan. Strângând mâna lui Radford îl întrebă, timid:

— Puteţi să-mi spuneţi, hmm, cum a murit Foster?

Radford clătină încet din cap.

— Nu.

Penfroy se depărtă, fără să înţeleagă de ce generalul Malwin Radford, directorul adjunct al C.I.A., avea lacrimi în

ochi. Adulmeca o întâmplare oribilă. Era încă foarte departe de adevăr.

*

Abia se închise uşa, că Radford izbucni. Cu capul în mâini, înjură cu voce înceată. Donovan îi întrerupse şirul.

— Generale, ce intenţionaţi să faceţi?

Generalul Radford îl privi fără să înţeleagă:

— Cum? Ce fac? O găsesc pe această biată fată, o pun într-un loc sigur şi „plătesc" ticăloşilor care au regizat lovitura.

Donovan îl privea gânditor:

— Dacă povestea prietenului nostru se verifică, spuse el, se pare că suntem în prezenţa unei tentative abile de şantaj. Un serviciu, pe care-l presupunem duşman, a cunoscut drama lui Foster Hillmann şi a vrut să se servească de fiica lui pentru a obţine documente sau informaţii.

Radford îi tăie vorba cu o voce severă:

— Şi cum Foster era incoruptibil, a preferat să se arunce pe fereastră. Astfel nu mai era posibil nici un şantaj. Asta explică de ce nu a lăsat nimic în urma lui. Cei care i-au propus acest târg oribil ştiau că o dată ce el ar fi murit, combinaţia lor va cădea baltă.

— Ce credeţi că or să facă cu fata? întrebă Malko. Dacă am anunţa moartea tatălui ei.

Donovan îşi freca bărbia cu un aer din ce în ce mai gânditor.

— Evident, Hillmann fiind mort, fata nu le mai e de vreun folos. Pot alege între a o omorî sau a o elibera. Şi cum, după Penfroy, ea e un copil, ei pot să şi permită să o lase în pace. Mai ales dacă sunt profesionişti adevăraţi... Nu se vor mai încărca cu un cadavru inutil.

Malko privea pădurea Virginiei pe fereastră. Ce om ciudat a fost acest Foster Hillmann. Din dragoste pentru fiica sa şi-a jucat viaţa pe o carte atât de neînsemnată. Acceptând să nu ştie niciodată dacă s-a înşelat sau nu. Suflete de o asemenea calitate nu prea se întâlnesc în Informaţii...

La rândul său, întrebă:

— Ce aveţi intenţia să faceţi?

Radford şi Donovan se priviră. Ultimul spuse:

— Nu sunt decât două soluţii. Mâine, anunţăm sinuciderea lui Foster Hillmann ziariştilor. Şi aşteptăm. Actualmente, nimic nu ne forţează să ne asumăm riscuri, căci suntem siguri că Hillmann nu a trădat. A doua soluţie, continuă el, constă în a merge să vedem… Şi în a încerca să găsim această fată. Este riscant pentru ea şi pentru agenţii noştri oare vor trăi această aventură. Nu ştim dacă se justifică…

Malko avu impresia că Radford o să se spargă ca un balon, atât se înroşise:

— Foster Hillmann era Patronul nostru, accentuă el. Un patron pe care îl iubeam şi respectam. Cel mai însemnat lucru este să încercăm să-i salvăm fata şi să-l răzbunăm. În plus, putem să descoperim lucruri interesante. Cine ştie dacă nu e vorba de un plan de şantaj împotriva unor personalităţi sus-puse?

Donovan clătină din cap, semn că nu era de acord:

— Dacă vreţi cu orice preţ să respectaţi dorinţele lui Foster Hillmann, spuse el, singurul lucru de făcut este să nu faceţi nimic.

Radford îl privi cu un surâs trist:

— Nu, Donovan. Foster Hillmann s-a sinucis pentru că nu putea face altfel. Asta era. Fie trădarea, fie altceva ce nu ar fi putut suporta: sau tortura sau moartea fiicei sale. Dar era prea inteligent pentru a nu bănui că şi în cazul în care el ar fi fost mort, Kitty ar avea puţine şanse să mai vadă lumina zilei… Doar noi putem să o mai salvăm, dacă mai este timp.

Malko tuşi:

— Donovan, spuse el, sunt amestecat în această poveste din pură întâmplare. Dar pentru că sunt aici, rămân pe poziţie. Să zicem că îmi plătesc o datorie.

După o clipă de linişte, Radford sări în picioare şi-l prinse pe Malko de umeri.

— Mersi, S.A.S., spuse el cu căldură. Dacă puteam să mă duc acolo, aş fi plecat deja. Pot să-ţi promit un lucru: toţi cei care sunt sub ordinele mele sau care-mi sunt prieteni te vor sprijini.

— Ştiu, ştiu, spuse Malko. Să nu pierdem timpul.

Sună telefonul. Radford răspunse:

— Curtis Wright la aparat, spuse o voce-sec. Sunt bancherul lui Foster Hillmann. Doi dintre oamenii voştri vor să mă smulgă de la birou ca să mă târască la voi. Ce mai înseamnă şi asta?

Radford răsuflă:

— Am nevoie de o informaţie urgentă. Unde se află în acest moment fiica lui Foster Hillmann, Kitty?

La celălalt capăt al firului, Curtis Wright ezită:

— În principiu, e un subiect pe care nu pot să-l abordez decât cu domnul Hillmann.

Radford scoase o exclamaţie de nerăbdare:

— Ascultaţi. Sunt directorul adjunct al C.I.A.. Direct sub ordinul domnului Hillmann. El nu este în măsură să vă vorbească în acest moment. Pot să vă expediez doi băieţi de la F.B.I., cărora veţi fi silit să le vorbiţi. Dar vom pierde timpul. Şi vă jur că este în interesul acestei biete fete.

— Bine, tăie bancherul. Am încredere în dumneavoastră. Ce vreţi să ştiţi?

— Unde este Kitty?

— În Elveţia, la Institutul pentru debili mintali al profesorului Sousann, la Pully, lângă Laussanne.

— Aţi avut veşti despre ea de curând?

— Nu. De altfel, singurele mele raporturi cu profesorul Soussan constau în a-i trimite în fiecare lună un virament de 1.200 dolari. El îi dă direct domnului Hillmann veşti despre fiica sa.

— Când a avut loc ultimul virament?

— Să vedem, eh, acum aproximativ douăsprezece zile...

Radford clătină din cap.

— Perfect, vă mulţumesc. Bineînţeles, nu trebuie să amintiţi nimănui despre această conversaţie. Sub pedeapsa de a fi tradus în faţa Curţii cu Juri.

Bancherul îl asigură că nu exista un cetăţean mai bun decât el şi închise.

Ochii lui Radford sclipeau. Se întoarse spre Malko:

— Aş vrea să am cu douăzeci de ani mai puţin. Ca să vă însoţesc.

CAPITOLUL V.

Chris Jones respiră profund aerul umed al lacului Leman şi remarcă:

— Ce plicticos, totul este mic în Europa. Acest lac, ai zice că e piscina unui texan bogat.

Malko oprise maşina, un Dodge închiriat la Geneva, pe malul lacului, în faţa unui restaurant cu obloane pictate ciudat, cu benzi roşii. La 20 m de grilajul Casei de Sănătate a profesorului Soussan. Cei trei bărbaţi erau epuizaţi. Avionul DC 8 al Companiei Swissair îi debarcase la Geneva cu o oră mai devreme.

Obiectivul călătoriei: să o găsească pe Kitty Hillman. Generalul Radford obţinuse de la preşedinte un termen suplimentar de opt zile. După care, moartea patronului C.I.A. Va fi făcută publică.

Pentru a-l ajuta pe Malko, Radford îi dăduse cele două gorile, redutabile în caz de acţiuni violente.

— Aşteptaţi-mă aici, ordonă Malko. Sunt puţine riscuri. Inutil să alertăm populaţia.

Pentru mai multe precauţii, Chris Jones puse pe fotoliu, lângă el un enorm Colt 45 Magnum cu butoiaş cu 6 cartuşe, modelul de armă individuală care urma aruncătorului de mină. Cele două gorile reprezentau o forţă de foc considerabilă… Bine conduşi, puteau câştiga un mic război. Malko le era deja foarte obligat.

El apăsă pe soneria ascunsă sub iederă, deasupra unei plăcuţe de aramă cu inscripţia: Profesor Soussan, Clinica neuro-psihiatrică. Se auzi un bâzâit şi grilajul se deschise. Malko intră, închizând grilajul după el. Se află deodată pe o imensă peluză în stil elveţian, în spatele căreia se afla o locuinţă din pietre cioplite. O alee conducea direct la peron. În fund, în partea stângă, câteva infirmiere se jucau cu copii de vreo zece ani. Malko era pe la jumătatea peronului, când apăru în cadrul uşii o infirmieră cu o figură acră şi îl aşteptă imobilă, precum statuia Comandorului.

Prea puţin pentru a-l tulbura pe Malko, obosit, prost

dispus şi nervos. Chiar costumul lui, întotdeauna impecabil, arăta lamentabil, boţit. Îşi ascunsese ochii roşii de oboseală în spatele nelipsiţilor lui ochelari negri, îi scoase pentru a vorbi.

— Aş vrea să-l văd pe doctorul Soussan, spuse el destul de sec.

— Profesor, nu doctor, îl corijă cerberul cu o voce răguşită cu accent bernez. Aveţi întâlnire?

— Nu, spuse Malko. Dar trebuie să-l văd pe profesor. E foarte important.

— Scrieţi-i atunci. Profesorul nu primeşte decât dacă aveţi fixată o întâlnire.

Deja infirmiera se întorcea. Malko îşi strecură hotărât un picior îl batantul uşii şi îi întinse o carte de vizită.

— Daţi-i-o profesorului, îi ordonă el. Spuneţi-i că e vorba de o problemă de viaţă şi de moarte. Şi că nu voi pleca de aici decât după ce l-am văzut…

O clipă infirmiera ezită. Dar, cu ochii săi aurii fixaţi în ochii ei, Malko nu se mişcă din loc. Ea aproape că îi smulse cartea de vizită din mână şi dispăru, trântind uşa.

Malko era perplex. În ajun, la telefon, corespondentul C.I.A., la Ambasada din Berna, după ce efectuase o discretă şi rapidă anchetă, îi afirmase că profesorul Soussan era cunoscut ca o persoană onorabilă de mai mult de treizeci de ani. La prima vedere părea imposibil ca el să fi putut participa la o asemenea operaţiune… Evident, Malko ştia că totdeauna oamenii care par în afara bănuielilor lucrează pentru Serviciile de Informaţii… Era aproape sigur că Kitty Hillmann nu se mai afla în clinica profesorului Soussan. Dar acesta era punctul de plecare al pistei. Nu poţi tace să dispară o bolnavă mintal fără o complicitate serioasă.

În sfârşit, avea să afle foarte repede. Şi dacă profesorul Soussan era implicat, va avea de trecut prin momente grele…

Uşa se deschise şi cerberul, vizibil mâhnit că trăsnetul lui Dumnezeu nu l-a redus pe Malko la o grămăjoară de praf, în timpul absenţei sale, spuse cu regret:

— Profesorul vă va primi.

Tonul spunea destul cât dezaproba ea această iniţiativă.

Malko o urmă printr-un culoar vopsit într-un alb orbitor, care traversa toată clădirea. Profesoral Soussan aştepta în faţa biroului său. Era un bărbat înalt şi foarte slab, îmbrăcat într-o bluză albă, cu un aer sever în spatele ochelarilor fără rame. Ţinea în mână cartea de vizită a lui Malko.

— Sunteţi prinţul Linge? întrebă el.

— Chiar el, spuse Malko şi mi-ar place să discutăm câteva minute, singuri.

Infirmiera dispăru şi ei intrară într-un birou mare cu pereţii tapisaţi cu cărţi. Malko se aşeză într-un fotoliu din ramuri de palmier.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă profesorul Soussan.

Îl cercetă cu curiozitate pe vizitatorul său, care, obosit şi cu barba nerasă nu lăsa o impresie prea liniştitoare.

Malko îşi trase respiraţia.

— Sosesc din Statele Unite pentru a o vedea pe fiica lui Foster Hillmann, Kitty, care se află în tratament în stabilimentul dumneavoastră.

Profesorul Soussan nu clipi. Dar degetul său apăsă pe un buton plasat pe birou.

— Nu ştiţi, poate, domnule, spuse el că secretul medical ne interzice să vorbim despre oricare dintre bolnavii noştri persoanelor neautorizate. Sunteţi rudă cu această tânără fată şi sunteţi autorizat de tatăl ei? Dacă nu, mă voi vedea obligat să vă poftesc afară…

Aceasta putea fi reacţia normală a unui practician prudent. Sau apărarea abilă a unei canalii îngrozitoare. Oricum, momentul explicaţiilor violente nu sosise. Încă.

Malko scoase din porte-feuille cartea sa de vizită de la Departamentul de Stat, acoperirea legală de care se servea în străinătate.

— Lucrez pentru o Agenţie Federală Americană spuse el. Vă este uşor să verificaţi aceasta la Ambasada noastră de la Berna. Avem motive să credem că Kitty Hillmann a fost victima unui *kidnapping.* Sunt aici la cererea tatălui său.

Soussan aruncă o privire pe cartea de vizită:

— Asta nu mă priveşte, spuse el. Oricine aţi fi, nu am nimic să vă comunic despre nici unul dintre bolnavii mei.

Ipoteza dumneavoastră nu are nici un fundament dar, dacă credeţi asta, de ce nu vă adresaţi poliţiei?

În spatele ochelarilor, fără rame, ochii erau perfect calmi.

Malko îşi reţinu nerăbdarea.

— Profesore, spuse el, preferăm pentru moment să păstrăm această afacere secretă. Desigur ştiţi că domnul Hillmann este un foarte înalt funcţionar american. Dar trebuie să vă asigur că refuzând să răspundeţi la întrebările mele, deveniţi complice într-o afacere extrem de gravă. În plus, am posibilitatea să obţin de la Poliţia federală elveţiană o percheziţie în stabilimentul dumneavoastră, la intervenţia directă a însărcinatului nostru cu Afaceri la Berna. Nu cred că o asemenea măsură ar fi pe gustul clientelei dumneavoastră.

Soussan se tulbură. Reexamină cartea de vizită a lui Malko, o ţinu câteva clipe între degete şi spuse cu un dezgust nedisimulat:

— Nu înţeleg nimic din povestea asta. Mă voi plânge domnului Hillmann. Este intolerabil ca eu să pot fi bănuit.

— Unde este Kitty Hillman? i-o tăie Malko. Este tot ce vreau să ştiu.

Profesorul Soussan puse cartea de vizită pe birou:

— Nu este aici. Dar reveniţi săptămâna viitoare, o veţi putea întâlni…

— Săptămâna viitoare?

Malko îl privea pe profesor fără să înţeleagă. Acesta părea sigur de el.

— De ce săptămâna viitoare?

— În acest moment face o serie de examinări la un confrate. La cererea tatălui ei. Apoi va fi readusă aici.

Lui Malko începea să-i sară muştarul. Siguranţa şi conştiinciozitatea lui Soussan erau exasperante.

— Profesore Soussan, spuse el solemn, sunt aici în misiune *oficială* pentru a o găsi pe Kitty Hillmann. Povestea voastră nu stă în picioare. Am proba formală că a fost răpită. Dacă nu acceptaţi să colaboraţi total cu noi, mă adresez poliţiei elveţiene. Am suficiente elemente pentru ca să vă fie puse destule întrebări…

Elveţianul se cabră:

— În sfârşit, ce este toată povestea asta? De ce nu vine chiar tatăl ei în cazul acesta? Mi se pare că…

— În acest moment domnul Hillman nu se poate deplasa, replică sec Malko. Vreţi sau nu să mă ajutaţi?

Fără să răspundă, Soussan se ridică, se duse la un clasor mare din *acajou* şi scoase un dosar. Îl frunzări şi scoase o foaie de hârtie pe care o puse pe birou.

— Iată adresa unde se află domnişoara Hillmann, la Zurich. Dar nu am dreptul să v-o dau. Nu o voi arăta-o decât poliţiei din ţara mea.

Malko îşi încreţi ochii săi aurii. Acum era sigur că elveţianul era de bună-credinţă. Ceea ce nu simplifica automat problema. Dacă elveţienii se amestecau, problema devenea tot atât de discretă ca un bombardament cu B 52.

— Profesore, spuse el răbdător, aveţi amabilitatea să telefonaţi la această clinică. Vom continua conversaţia după aceea.

— De ce? …

— Faceţi ce vă cer. Verificaţi numai dacă domnişoara Hillmann se află acolo. Eu nu sunt la fel de sigur ca dumneavoastră de asta.

Se auziră o serie de zornăieli şi din fotoliul său Malko auzi vocea impersonală a unui disc:

„Nu există abonat cu numărul pe care l-aţi cerut… refaceţi apelul”.

Profesoral refăcu de trei ori numărul, cu acelaşi rezultat. Îl mai formă şi a patra oară. Privirea lui se plimba de la foaia de hârtie pusă în faţa lui, la Malko. Acesta ştia acum la ce să se aştepte.

— Cred că e uşor să verificaţi dacă există o clinică cu acest nume la Zurich.

Zece minute mai târziu, după multe verificări, elveţianul speriat lăsă receptorul. Clinica unde ar fi trebuit să se afle Kitty Hillmann nu exista.

Soussan îşi scoase ochelarii şi bâigui:

— E groaznic, nu înţeleg. Au venit să o caut cu o ambulanţă şi două infirmiere. Medicul avea o autorizaţie scrisă de domnul Foster Hillmann.

— O aveţi?

— Bineînţeles.

Profesorul Soussan se precipită spre un dosar şi scoase, triumfal, din el o scrisoare pe care o întinse lui Malko. Numai semnătura era manuscrisă. Şi, în mod vizibil, imitată. Această scrisoare, foarte scurtă, cerea, numai, ca Kitty Hillmann să fie încredinţată posesorului scrisorii în scopul unor examinări. Malko o întinse profesorului.

— Povestiţi-mi tot, fără să uitaţi cel mai mic detaliu, spuse el. S-a abuzat de încrederea dumneavoastră. Foster Hillmann nu a dictat niciodată această scrisoare.

Profesorul Soussan îşi zdrobea mâinile.

Bâlbâi:

— Am primit un telefon în ajun, acum opt zile, de la un bărbat care s-a prezentat drept medic. El mi-a explicat că la cererea domnului Hillmann, avea să încerce un nou tratament pentru fiica acestuia. El m-a întrebat când ar putea veni să o caute.

— Aceasta nu v-a mirat?

Soussan clătină din cap:

— Deloc. O dată, a trebuit să o duc la Londra s-o consulte un specialist japonez, în trecere. Domnul Hillmann citeşte toată presa de specialitate. De fiecare dată când află despre cea mai mică speranţă de a-şi vindeca fata, o încearcă. Am crezut că este vorba de o nouă încercare. Nimic mai mult.

Avea scuze. *Kidnapping-ul* nu este o specialitate elveţiană. Nu mai mult decât poliţaii aparţinând serviciilor secrete.

— Văd, spuse Malko. Cum era bărbatul care a venit să o caute, acest aşa-zis medic.

— Hmm, ... era un bărbat nu prea tânăr, cu părul blond-închis, subţire, cu o figură destul de tristă; medic, desigur, căci am stat de vorbă împreună şi avea cunoştinţe medicale extinse. Extrem de îngrijit în ce priveşte persoana sa. Şi, vedeţi, genul de om în care instinctiv ai încredere...

— Ce naţionalitate?

— German, cred. Mi-a spus că se numeşte Karl Babor. Vorbea franceza cu un uşor accent, dar l-am auzit vorbind germana cu şoferul ambulanţei. Ultimul era un tip mai

degrabă mediteranean.

German, asta nu putea spune mare lucru. Din 1945, rămăşiţele Abwehr-ului şi ale Gestapo-ului s-au repartizat destul de echitabil între est şi vest. Penurie de specialişti.

— Şi Kitty nu a protestat? întrebă Malko!

— Kitty!

Profesorul Soussan surâse trist.

— Biata fată! Face docil, tot ce i se cere. Ca un copil. Dacă nu o înspăimânţi, e adorabilă.

— Ar fi capabilă să-şi recunoască răpitorii?

— Nu. Nu-şi recunoaşte nici măcar tatăl.

Se lăsă o linişte lungă, penibilă, întreruptă de profesor:

— Trebuie să previn imediat poliţia. Şi pe domnul Hillmann. Este atroce. Dar de ce?

Malko scutură din cap.

— Aşteptaţi în ce priveşte poliţia. Asta nu va schimba nimic. Nu e o întâmplare ca altele. Nu se va găsi nimic. Nici clinica, nici doctorul de care vorbeaţi. Cât despre ambulanţă, ea a fost furată sau vopsită, bag mâna în foc. Cei care au operat sunt specialişti în astfel de acţiuni.

— Dar poliţia, protestă Soussan, are mijloace…

— Nu în acest caz, spuse hotărât Malko. Daţi-mi mai multe detalii despre felul în care aceşti oameni au răpit-o pe domnişoara Hillmann.

Elveţianul spuse cu o voce pierdută:

— Au venit către ora nouă. Doctorul Karl Babor mi-a dat scrisoarea domnului Hillmann, am stat de vorbă câteva clipe şi apoi am trimis după Kitty. Două infirmiere au dus-o la ambulanţă în timp ce eu îl însoţeam pe doctorul Babor la contabilitate.

Malko tresări:

— La contabilitate?

Pentru prima dată de la descoperirea răpirii, profesoral Soussan reluă cu o voce fermă pentru a explica:

— Bineînţeles. E o regulă absolută a clinicii. Niciun bolnav nu iese dacă contul său nu a fost reglat. De altfel doctoral Babor, nu mi-a făcut nici un fel de dificultăţi. Mi-a plătit prin cec…

Malko repetă:

— Prin cec! Atunci putem să-l găsim. Unde este acest cec?

— Noi fotocopiem toate cecurile care ni se dau, spuse Soussan. Voi întreba la contabilitate.

Profesoral Soussan chemă contabilul: trei minute mai târziu acesta aducea fotocopia cecului. Malko îl privi cu atenţie şi se strâmbă. Nu există nici cel mai mic nume sub această semnătură. Numai un număr: 97.865. Cecul fusese scos de la Societatea Depunerilor din Zurich, 49 Bahnhofstrasse, Zurich. Malko clătină gânditor din cap şi spuse:

— Un cont numerotat, bineînţeles.

— Şi eu am unul, se grăbi să spună profesoral Soussan. Din discreţie fiscală. Băncile nu dezvăluie nimănui numele proprietarului, nici chiar poliţiei. Aşa e legea.

Asta, Malko o ştia. Ar fi trebuit ca *kidnapping*-ui să fie făcut public pentru ca Siguranţa elveţiană să poată acţiona. Şi niciodată un bancher elveţian, demn de acest nume, nu ar trăda secretul profesional. Pentru moment profesoral nu mai putea să-i fie de mare ajutor. Se ridică şi întrebă:

— Aveţi o fotografie a acestei tinere?

Soussan aprobă cu entuziasm.

— Îi fac regulat fotografii pentru domnul Hillmann. Îi place să vadă cum se dezvoltă fiica lui.

Din nou căută în dosar şi îi întinse lui Malko o probă de 24x30. Acesta avu un şoc privind-o.

În faţa lui se afla o tânără cu chip răpitor, încadrat de plete lungi, blonde, cu pometii înalţi şi ochii codaţi. Un aer oriental. Nasul îi era puţin cârn şi gura cărnoasă încadrată de două gropiţe…

— Dar e răpitoare, nu se putu împiedica să remarce Malko.

Profesorul Soussan suspină:

— Ei, da. Dacă creierul l-ar avea normal mi-ar place să am o fată ca ea. Are înălţimea de 1,65 în, aproximativ şi nişte proporţii admirabile. Din păcate, doar creierul unui copil de 4 ani.

— Pot să iau această fotografic? întrebă Malko.

— Desigur, spuse Soussan. Ce trebuie să fac eu acum?

Sunt într-o situaţie delicată. Gândiţi-vă la responsabilitatea mea…

Malko era cu mâna pe mânerul uşii.

— Dacă credeţi în Dumnezeu, rugaţi-vă, spuse Malko. E aproape tot ce vă rămâne de făcut. Şi mai ales, nu spuneţi nici un cuvânt poliţiei. Ar însemna să o condamnăm pe această fată la moarte.

Profesoral îl privi depărtându-se pe culoar. Nu putea admite realitatea, în ciuda eleganţei şi bunei educaţii nici nu o putea bănui.

Cu mâini tremurătoare închise dosarul lui Kitty Hillmann şi deodată se gândi la ceva. Împinse brutal fotoliul şi se precipită pe culoar. Gâfâind îl ajunse pe Malko în mijlocul. Peluzei şi-ncercă să-şi reia puţin demnitatea.

— Domnule… Linge, când o veţi găsi pe domnişoara Hillmann… e un punct pe care aş vrea să-l subliniez, ceva jenant…

Intrigat, Malko se opri:

— Ce vreţi să spuneţi?

Profesorul îşi scoase ochelarii şi fixă asupra lui o privire mioapă:

— Ei bine, miss Hillmann, din cauza vârstei şi a temperamentului, să spunem deasupra mediei, are nevoi sexuale destul de mari… Ori, accidentul lipsind-o de orice simţ, hmm… moral, ea consideră aceste lucruri cape un joc absolut fără importanţă. Ceea ce nu poate să nu creeze ceva probleme. Am avut deja, cu infirmierii, care au profitat de această slăbiciune şi a trebuit să o pedepsesc. Cum o consider tot sub responsabilitatea mea… nu-i aşa?

Malko surâse trist şi spuse:

— Nu am ajuns încă acolo, profesore. Ceea ce riscă Kitty Hillmann în acest moment este infinit mai grav.

— Totuşi, spuse Soussan, gândiţi-vă la consecinţe dacă…

— Ne vom gândi la ele după ce o vom găsi, încheie Malko. Vă voi ţine la curent. Pe curând, profesore.

Grilajul bine uns se închise fără zgomot. Dodge-le nu se mişcase din loc. Malko fu primit cu un dublu suspin de uşurare.

— Încă zece minute şi mergeam să vă căutăm, spuse

Chris. Unde-i mititica?

Malko explică rapid *kidnapping*-ul şi le arătă fotografia lui Kitty Hillmann.

Rămaseră cu gura căscată. Chris remarcă:

— Credeam că e ţăcănită sau cam aşa ceva?

— Numai creierul e atins, preciză Malko. Restul merge foarte bine, prea bine chiar.

— Ce facem? întrebă Chris pornind.

Malko aruncă o privire plină de regrete spre lacul Geneva.

— Mergem la Zurich. Vizităm Societatea Depunerilor din Zurich. În timp ce maşina urca pe drumul îngust care ducea spre autostrada din Berna, Malko avea o satisfacţie sumbră. Datorită ceculuí va găsi probabil uşor pista răpitorilor lui Kitty. Şi pentru prima dată de foarte mult timp, într-una din misiunile sale, simţea o plăcere personală la gândul că va reuşi. Când văzuse fotografia fetei, simţise o dorinţă nebunească, inumană, de a ucide pentru a o salva.

CAPITOLUL VI.

Aurul curgea gârlă în Bahnhofstrasse. Munţi de „mici domnişoare”, aşa denumesc elveţienii moneda elveţiană de 20 franci, lingouri, ludovici, dolari, *souverains,* erau etalate în vitrinele Creditului Elveţian, al Uniunii Băncilor Elveţiene, al Băncii Populare sau al lui Leu & Cie, ca pentru a tenta trecătorii.

Dodge-le condus de Chris Jones urca încet cea mai mare arteră a Zurich-ului între doi pereţi de aur. Acolo unde nu exista vreo bancă, vitrinele vreunui giuvaergiu erau pline de bijuterii şi pietre preţioase.

— Nu se poate, sunt imitaţii, spuse Milton.

Malko clătină din cap.

— Zurich-ul este cea mai mare piaţă a aurului din lume. Aici e liber. Dacă vă place puteţi intra în oricare din aceste bănci şi ieşi cu valiza plină de aur. Plătindu-l, bineînţeles. Se spune că Bahnhofstrasse ascunde mai mult aur pe m² decât Wall Street-ul…

Tramvaiele cu vopseaua cojită, care coborau de la gară, nu păreau să participe la luxul general. Dar se ştie că elveţienilor nu le place să-şi etaleze bogăţia.

Malko scruta faţadele înnegrite de funingine ale imobilelor, pe partea numerelor impare.

— Acolo este, spuse el deodată.

La numărul 49 Bahnhofstrasse era un imobil banal cu şase etaje, cu o patiserie şi o bijuterie la parter. Dar din maşină, Malko văzu lucind o plăcuţă de aramă cu inscripţia Societatea elveţiană a Depunerilor.

— Ocoliţi şi parcaţi în faţă, ordonă Malko.

Merseră până la capătul lui Bahnhofstrasse şi aşteptară la stop, în capătul străzii. Zece minute. Lui Chris îi cădea nasul pe volan de somn. În Elveţia germană stopurile de semnalizare sunt cele mai lungi din lume. Altfel oamenii nu traversează.

Malko bătea din picioare de nerăbdare. De ieri-seară, la New York, nu şomase. Acum, prima cheie a misterului era la

îndemână.

În sfârşit, Stopul se făcu verde. Chris îşi parcă Dodge-le în faţa unei cafenele elegante, loc de întâlnire a manechinelor casei de modă nr. 1 din Zurich, Rita Kaégi, frecventat de femeile cele mai urâte şi mai bogate din lume. Chris îl însoţi pe Malko, în timp ce Milton păzea maşina.

Banca era la primul etaj, deasupra mezaninului. Un ascensor hidraulic şi antediluvian îi duse cu o încetineală într-adevăr elveţiană. Aveau tot timpul să se impregneze de solemnitatea locurilor. La Zurich, când intri într-o bancă e cam ca atunci când te duci să te împărtăşeşti. Uşa Societăţii Depunerilor din Zurich era din acajou masiv, discret garnisită cu puţin oţel cu tungsten. Malko îşi apăsă lung degetul pe sonerie şi aşteptă. Un minuscul vizor, în mijlocul uşii, permitea celor din interior să-i inspecteze pe vizitatori.

Se pare că aspectul lui Malko era satisfăcător, se răsese pe drum, fiindcă uşa se deschise aproape imediat. Era nervos. Cecul din buzunar era singurul mijloc rapid de a găsi pista răpitorilor lui Kitty. Deci de a o salva. Dar să smulgi unui bancher elveţian numele unuia dintre clienţii săi era tot atât de uşor ca a cere unui arhiepiscop să ţi se confeseze.

În orice caz, apariţia din cadrai uşii era neaşteptată. Desigur, ochelarii cu rame de baga rectangulare evocau diagrame şi coloane de cifre, dar restul n-ar fi displăcut la Saint-Tropez: picioare lungi, bine făcute în ciorapi reţea negri şi o cămaşă albă, transparentă, care lăsa să se zărească un sutien foarte bine umplut. Evident, părul negru era strâns cuminte la spate, dar un parfum ameţitor şi ieftin plutea în jurai apariţiei.

— Bună ziua, domnilor spuse ea cu o voce gravă şi languroasă.

Chris, politicos, îşi scoase pălăria şi Malko ochelarii. În faţa ochilor aurii, vestala schiţă o strâmbătură senzuală de bun-venit, încât Malko crezu că a greşit etajul. Bahnhofstrasse ascunde atâtea secrete!

— Aş vrea să-l văd pe director, ceru Malko.

— Pe domnul Oeri. Vreţi să aşteptaţi în salon.

O spusese ca şi cum ar fi propus „veniţi la mine acasă

diseară”. Malko începea să înţeleagă de ce îşi depun oamenii banii în Elveţia. Cât despre Chris, stupoarea îl făcea mut. Privea, prostit, şoldurile care se depărtau în penumbra intrării.

Dacă Societatea Elveţiană a Depunerilor nu făcea economii în ce priveşte secretara, făcea în schimb, economii la electricitate: becul care lumina sala de aşteptare evoca apărarea pasivă şi restricţiile. Salonul nu mai fusese şters de praf din 1914. Din fericire, nu aşteptară mult timp. Uşa se deschise aducându-l pe domnul Oeri, directorul băncii.

Ciudat fenomen de mimetism, el era în întregime galben: dinţii, pielea, albul ochilor. Mic şi subţire, părul înspicat, pieptănat cu grijă într-o parte, încarna perfect pe cei pe care duşmanii i-au poreclit „Gnomii din Zurich”. Era un pitic cusut cu aur.

El ţinea cu aer gurmand cartea de vizită a lui Malko, ca şi cum ar fi fost din aur masiv. Un prinţ poate da speranţe…

— Ce pot face pentru dumneavoastră, Her Linge, eh, Alteţă, întrebă el cu.. Un accent îngrozitor, *schweizerdeutsch.*

Dădea impresia unui fruct acoperit cu o peliculă fină de aur. Malko îşi luă un aer mai trufaş şi îl prezentă pe Chris Jones:

— Secretarul meu, mr. Jones.

Fructul confiat se înclină imperceptibil. Nuanţă.

— Sunt fericit să vă cunosc, mr. Jones, spuse el. Vreţi să ne aşezăm aici, o să fim mai liniştiţi.

Aştepta probabil ca Malko să scoată diamante din toate buzunarele. Cu mâinile încrucişate pe genunchi, pândea cu aerul lacom al unui motan care va ronţăi şoricelul. Chris îşi sucea gâtul, încercând să zărească picioarele în teci negre. În zadar. Asta era probabil ispita pentru vizitatorii reticenţi, zărită şi retrasă repede.

— Vin din partea unuia dintre clienţii voştri, atacă Malko. Persoana care are la dumneavoastră contul nr.97.865.

Domnul Oeri înclină capul cu un aer de înţelegere: prietenii clienţilor lui erau şi prietenii lui.

— E vorba de o afacere absolut confidenţială, continuă

Malko.

Chris Jones îşi privea pălăria, acum. Dacă ar fi fost lăsat să facă ce ar fi vrut!

— Herr… eh… Alteţă, nu tratăm decât afaceri confidenţiale. Societatea elveţiană a Depunerilor este recunoscută pentru seriozitatea şi secretul total cu care înconjurăm toate tranzacţiile noastre. Puteţi să. Vă informaţi pe loc.

Apăsase pe cuvântul „total”. Semn rău.

— Prietenul meu, deci, continuă Malko prudent, are un cont aici…

Domnul Oeri clătină din cap cu aerul că nu se putea spera un mai bun brevet de moralitate. Aştepta urmarea.

— Bineînţeles, spuse Malko, acest prieten are un cont numerotat.

Fructul confiat deveni galben radios:

— Înţeleg. Alteţa Voastră doreşte ca mişcările de fond să rămână la adăpostul indiscreţiilor. Natural!

Deodată, se animă.

— Alteţa Voastră ştie că în timpul războiului Gestapo-ul a venit aici pentru a încerca să afle dacă evreii germani aveau conturi la noi? Coborî vocea ca şi cum cei despre care vorbea erau în spatele uşii. Ei bine, Alteţă, nu le-am spus nimic. Nimic. Şi totuşi sunt onorat de a fi avut drept client pe generalul Stulpnagel, un bărbat extrem de bine crescut.

Evident, cu asemenea referinţe… Fructul confiat aştepta, înflorit la amintirea acestor suave amintiri. Cu atât mai suave cu cât generalul Stulpnagel fusese spânzurat la Nurenberg şi depunătorii evrei ai bunului domn Oeri plecaseră prin ceaţă, spre Auschwitz.

Totuşi, domnul Oeri nu dădea aceşti bani măicuţelor pentru săraci. Şi apoi, trebuia să-i păstreze în cazul în care un moştenitor s-ar prezenta, *nicht war?*

Încurajat de tăcerea lui Malko, directorul Societăţii elveţiene a Depunerilor îşi scoase antenele:

— De ce ordin ar fi depunerea pe care aţi vrea s-o faceţi la noi, Alteţă, întrebă el.

Chris Jones, nervos, îşi trosnea scaunul. El nu înţelegea

subtilităţile *schweizerdeutsch*-ului şi nu-i plăcea de domnul Oeri. Sub vestă, îţi mângâia cu nostalgie revolverul 45 Magnum.

Malko simţi că a venit momentul să se arunce în subiect.

— Domnule Oeri, spuse el, am nevoie de o informaţie. Titularul contului nr. 97.865 a făcut o mică greşeală care mă priveşte îndeaproape. Aş vrea să intru în contact cu el.

Chipul domnului Oeri se lumină:

— Nimic mai uşor. Îmi lăsaţi un mesaj care am să fac să-i parvină cât mai repede. El vă va răspunde pe aceeaşi cale. Astfel discreţia este la adăpost de ambele părţi...

Şi râse cu un râs acrişor şi discret şi el.

Niciun pas înainte. Malko începea să se întrebe dacă o expediţie în forţă, cu Chris şi Milton nu ar fi dat rezultate mai bune... Dar erau în Elveţia nu în Burundi.

Văzând reaua-voinţă vizibilă a directorului, încercă o altă cale:

— Domnule Oeri, spuse el, sunt gata să depun la dumneavoastră o foarte mare sumă. În dolari. Dar mai înainte trebuie să vă cer un serviciu.

Ochii lui Oeri străluceau ca nişte faruri cu iod. Dacă ar fi avut o fată, ea ar fi fost deja pe cale să dezlege şireturile pantofilor lui Malko.

— Faceţi-o, Alteţă, faceţi-o, ugui el. Sunt servitorul vostru. Ce spun, toată banca este în serviciul dumneavoastră.

Dacă viaţa Kitty-ei Hillmann nu ar fi fost în joc, situaţia ar fi fost din cele mai comice. Dar cuvântul „humor” nu există în *schweizedeutsch.*

— Domnule Oeri, spuse Malko aş vrea să ştiu care este numele titularului contului nr. 97.865.

Se lăsă o linişte grea ca un lingou. Directorul deschise ochii mari.

Lui Malko i se păru că zăreşte în ei o lacrimă.

— Vreţi să spuneţi, Alteţă, repetă el, dureros, că îmi cereţi numele unuia dintre clienţii mei?

— Exact, spuse Malko liniştit.

Domnul Oeri îşi luă un aer ofensat, de parcă Malko i-ar fi propus să aibă relaţii incestuoase cu sora lui.

— Alteţă… eh… Herr Li*nge,* apăsă el pe Herr, c*eea ce* îmi cereţi este absolut imposibil. Imposibil. *Unmoglich.*

Repetă el cuvântul în germană pentru a se face mai bine înţeles. Foarte drept pe scaunul său îi arunca lui Malko o privire întunecată de suspiciune. O fiinţă care cere aşa ceva nu poate fi un gentleman. Totuşi, momeala câştigului era încă cea mai puternică. Un original poate, totuşi, avea bani.

Îşi frecă bărbia şi continuă:

— În ce priveşte depunerea pe care vreţi s-o faceţi în banca noastră…

Malko îl opri cu un gest. Latura sordidă a personajului îi făcea brusc greaţă. Ar fi dat orice să fie în altă parte.

— Domnule Oeri, continuă el, dacă v-aş spune că numele acestei persoane poate salva viaţa unei tinere fete, mi l-aţi da?

— Nu.

Cu braţele încrucişate pe piept, *Herr* Oeri era un amestec de Jeanne d'Arc şi de paznic al Rhinului.

— Pentru a salva o viaţă, insistă Malko. Viaţa unei fiinţe nevinovate. Şi adaug că clientul vostru nu o va şti niciodată.

— Nici pentru a salva 10.000 de vieţi, *Herr* Linge, spuse Oeri ferm. Noi avem principii, în Elveţia. Primul este de a nu trăda niciodată încrederea clienţilor noştri.

Malko vru să facă o ultimă încercare:

— Şi dacă aş dărui băncii dumneavoastră 20.000 de dolari?

Ezitarea nu dură decât a douăzeci a mia parte dintr-o secundă.

— Nu, Herr Linge.

Directorul Societăţii Depunerilor din Zurich tremura de indignare. Ca şi cum ar fi fost profanată Sfânta Oştire sub ochii săi. Malko îl privi trist:

— Domnule Oeri, mergeţi la biserică, duminica?

Elveţianul îl privi cu surprindere:

— Nu, domnule, la Templu, sunt luteran. De ce?

— Ca să ştim dacă aveţi conştiinţă, spuse Malko. A condamna pe cineva la moarte pentru a vă apăra interesele vi se pare normal?

Domnul Oeri clătină din cap:

— Eu nu sunt poliţist, domnule, eu sunt bancher. Mergeţi şi povestiţi totul la poliţie. Dar trebuie să vă spun că şi lor am să le răspund la fel. Şi că nu au nici un mijloc, slavă Domnului, potrivit Constituţiei, să mă constrângă să dau o informaţie atât de confidenţială.

Malko reflecta. Era în impas. Domnul Oeri s-ar fi lăsat tăiat în bucăţi, mai degrabă, decât să dea numele unuia dintre clienţii săi. Trebuia totuşi să capete această informaţie. Mai rămânea o săptămână pentru a o salva pe Kitty. Reluă, foarte calm:

— *Herr* Oeri, nu sunt nici un aventurier, nici un glumeţ. Lucrez pentru un organism oficial. Tăcând, deveniţi complice al unei crime foarte grave: ucidere şi răpire.

Vorbele lui trecură precum apa peste penele unei raţe.

— *Herr* Linge, spuse bancherul mult mai sec, aceste orori nu se petrec la noi şi adaug că toţi clienţii noştri sunt perfect onorabili.

Un rest de prudenţă îl împiedica să adauge „în afară de dumneavoastră”. Conştiinţa sa începea să-l apese ca prin minune pe Malko. *Herr* Oeri adăugă picătura care făcu să dea pe dinafară paharul:

— *Herr* Linge, spuse el solemn, nu vreau să cred că m-aţi vizitat numai în scopul de a-mi… sustrage o informaţie de acest ordin. Am pierdut destul timp cu asta. Sunt gata să vă ascult în ce priveşte depunerea dumneavoastră.

— Nu e nici o depunere, spuse Malko. Vreau numai să ştiu cine are contul 97.865. Şi o voi afla…

Dintr-o dată, *Herr* Oeri se ridică, răsturnând scaunul, cuprins de o furie sfântă. Îşi clătină indexul galben şi acuzator spre interlocutorul său: moral îl excomunica, îl alunga din Templu. Malko comisese cea mai gravă dintre crimele de lezmaiestate. Desconsiderase banul.

— Ieşiţi, domnule, chelălăi el. Ieşiţi sau chem poliţia. E o infamie. Şantaj. În 40 de ani de activitate nu am întâlnit niciodată aşa ceva. Nici cei de la Gestapo nu au insistat. Ei erau corecţi, domnule, mai corecţi decât dumneavoastră.

— Am nevoie de acest nume, repetă Malko. Cu orice preţ.

Se ridicase şi-l măsura cu privirea pe bancher. Acesta tropăia pe loc.

— Niciodată, domnule, niciodată, strigă el; nu-l veţi avea niciodată. De altfel, am să vă spun, sunt singura fiinţă la curent, registrul se află în primul sertar al biroului meu, la stânga şi iată cheia de care nu mă despart niciodată.

Şi flutură sub nasul lui Malko o legătură de chei. Gest imprudent.

În secunda următoare, îşi privea, necrezându-şi ochilor, mâna goală. Cheile dispăruseră în buzunarul lui Malko. Acesta spuse rapid o frază în engleză lui Chris Jones, care se aşează între uşă şi director. Lui Oeri îi trebuiră cel puţin zece secunde pentru a-şi regăsi vocea:

— Cheile mele, cheile mele, gemu el. Linda, poliţia, ăştia sunt nişte gangsteri!

Fără convingere încercă să se arunce asupra lui Malko. Braţul solid al lui Chris Jones îl împiedică. Simţi ceva rece pe gât, deschise gura să respire. Chris Jones îi băgă imediat în ea o batistă mare cu pătrăţele şi apăsă şi mai mult ţeava pistolului.

Directorul se sufoca, pe jumătate de indignare, pe jumătate din cauza batistei. Ochii săi plini de lacrimi se plimbau de la Malko la Chris Jones.

— *Herr* Oeri, spuse Malko, vă cer să nu vă mişcaţi. Nu vi se va face nici un rău. Nu suntem gangsteri şi nu vrem bani. Numai o mică informaţie.

Mormăitul bancherului nu avea nimic omenesc când Malko trecu de uşa capitonată a salonului de aşteptare pe care o închise cu grijă după el. De nu l-ar auzi nimeni!

Se afla în holul de intrare pe care îl cunoştea şi în care dădeau mai multe uşi cu geamuri mate. Zgomotul unei maşini de scris se auzea din camera din stânga. Malko bătu uşor şi împinse uşa. Îşi reţinu un surâs de triumf: *pin-up* care le deschisese bătea într-un colţ lângă un birou mare gol, care nu putea fi decât cel al directorului, cu picioarele dezgolite până la jumătatea pulpei de fusta ridicată. Fata ridică ochii surprinşi la Malko şi scoase un mic ţipăt, trăgându-şi fusta. Elegantă, dar pudică.

— *Frăulein* Linda?

Malko îşi luase aerul cel mai timid şi mai fermecător totodată. Un val de miere curgea din ochii lui de aur.

Tânăra cu un aer stupefiat ridică nişte ochi enormi în spatele ochelarilor.

— Da domnule. Dar…

— *Ach!* Linda, spuse Malko, cu aerul unui client convins: L-am întrebat pe *Herr* Oeri care este numele tău…

Linda roşi până în vârful urechilor şi îşi încrucişă picioarele puţin mai sus, rotindu-se pe taburetul ei. Fructul era deja copt.

— Alteţa sa glumeşte, spuse ea cu o voce îndrăgostită.

Malko înaintă în mijlocul încăperii şi scoase legătura de chei.

— Linda, spuse el, *Herr* Oeri are nevoie de un mic serviciu. Ar vrea registrul negru din primul sertar din stânga al biroului, a cărui cheie, iat-o.

O clipă de linişte. Secretara îl privea pe Malko, cheile, uşa şi din nou pe Malko apoi se ridică şi se apropie, foarte semeaţă, dar uşor tulburată. Luă cheile cu vârfurile degetelor, apoi se opri la jumătatea drumului spre birou.

— De ce nu vine chiar domnul Director? întrebă ea deodată, nu-i place să mă uit în sertarele lui…

Nu era chiar o bănuială, ci teribila logică elveţiană. Malko dădu ochilor lui o expresie şi mai mângâietoare.

— Din cauza mea, şopti el. Voiam să-ţi vorbesc. Am găsit această stratagemă. Şi apoi, *Herr* Oeri este foarte ocupat cu secretarul meu: discută afaceri. Am oroare de discuţiile despre bani. Tu nu?

— Dar de ce voiai să mă vezi, suspină Linda, fals ingenuă. Nu te cunosc…

Malko se apropie şi mai mult şi-i atinse mâna cu care ţinea cheile cu vârfurile degetelor sale.

— Vreau foarte mult să te cunosc, Linda. Încă nu am prieteni la Zurich, Ai putea să mă ghidezi. Vrei să cinăm astă-seară la Baur au Lac? Se pare că au primit *par avion*, din Israel, homari proaspeţi. Mi s-au pus doi la o parte.

Sânii Lindei se ridicară languros. Baur au Lac este hotelul cel mai snob şi mai scump din Zurich. Un bărbat căruia i se trimit homari *par avion* nu poate fi decât un gentleman.

— Voi încerca să vin, suspină ea. Dar nu ştiu…

Malko se aplecă încă o dată şi buzele sale îi atinseră

gâtul; ea tremură fără să se tragă înapoi. Din contră, sprijinită de birou, se cambră mai mult scoţând în afară crupa rotundă. În dosul ochelarilor, ochii săi păreau umezi. Cu ciorapii ei negri, era, în cele din urmă destul de apetisantă. Dar nu era momentul pentru bagatele.

— Grăbeşte-te spuse amabil Malko, reculând impecabil, *Herr* Oeri o să se întrebe ce facem…

În dosul ochelarilor, ochii ei îşi luară din nou un aer distant. Linda se gândise o clipă că nu ar fi dezagreabil să facă amor în picioare în biroul patronului, cu un miliardar pe care îl cunoştea de cinci minute. La ce visează tinerele fete…

Redevenită secretară model, se depărtă de Malko, alese o cheie, deschise un sertar şi scoase un mic registru negru.

— Iată, spuse ea. Îl voi duce lui *Herr* Oeri.

Lovitură. Malko era deja lângă ea. Cu o mână apucă bine registrul şi cu cealaltă înlănţui talia Lindei. Sufocată, ea se lăsă îmbrăţişată şi foarte repede îi înapoie sărutul, lipindu-şi trapul de al lui. Tremura şi gemea zgâriindu-i alpagaua costumului.

O adevărată iapă în călduri.

Lui Malko îi fu într-adevăr greu să rupă îmbrăţişarea. „Stângaci”, în trecere, o ciufuli. Cu buzele întredeschise şi obrajii în flăcări era aproape drăguţă.

— E mai bine ca *Herr* Oeri să nu te vadă aşa, şopti Malko. Am să-i duc chiar eu registrul.

Ea nu se apără, stând sprijinită de birou, cu pântecele înainte cu ochii pierduţi. Malko îi trimise un sărut cu vârful degetelor înainte de a închide uşa. Se simţea puţin vinovat. Biata Linda, o să viseze la homari şi la hoteluri luxoase până seara.

Pe hol se opri şi răsfoi registrul. Era chiar cel pe care-l căuta. Vreo 50 de pagini cu nume, adrese, un număr de telefon pe fiecare rând. Unele nume erau tăiate cu cerneală roşie, altele subliniate, probabil cei mai buni clienţi. Malko remarcă faptul că cea mai mare parte a pronumelor aveau sonorităţi orientale. Recunoscu chiar sigla unui suveran din Orientul Mijlociu, care clama pretutindeni încrederea lui totală în moneda ţării sale…

Din fericire numerele erau în ordine. Îl găsi pe cel pe care-l căuta la pagina 7. O fracţiune de secundă pentru a fotografia mental textul şi întoarse pagina. De nu şi-ar fi înghiţit batista *Herr* Oeri… Şi actul de identitate cu aceeaşi ocazie.

Gândindu-se la elveţian, Malko avu o idee. Înainte de a intra în sala de aşteptare, smulse primele două foi din registru şi le puse în buzunar.

Chipul lui *Herr* Oeri avea frumoasa nuanţă de violet a purpurii de cardinal. Când văzu registrul în mâinile lui Malko emise nişte ciudate mormăieli şi începu să se zbată în îmbrăţişarea americanului. Malko îi făcu semn acestuia să-i scoată batista. Revolverul rămânea un excelent mijloc de convingere.

Imediat ce Chris îl lăsă, elveţianul se aruncă pe registrul pe care Malko îl abandonă cu plăcere. O mamă care-şi salvează copilul. Imediat îndreptă un deget acuzator spre Malko.

— L-aţi citit?

Malko aprobă din cap, surâzând.

Herr Oeri îşi înghiţi saliva:

— Alerg la poliţie. Imediat. Veţi merge în închisoare. Am fost atacat, sechestrat, violentat…

— Nu veţi merge la poliţie, spuse Malko fără să iasă din calmul său. Nici acum, nici altădată.

Herr Oeri înaintă un pas şi întinse indexul spre colţ:

— Vreţi să… mă omorâţi?

— Nu.

— Atunci lăsaţi-mă să ies. Am să vă denunţ.

Malko deschise el însuşi uşa şi se înclină în faţa directorului băncii.

— Vă rog. *Auf wiedersehen, Herr Oeri.*

În faţa acestei curtoazii glaciale, elveţianul reculă, neliniştit:

— Ce vreţi să faceţi? întrebă el strângând preţiosul registru la piept.

— Nimic, spuse Malko, dacă intri cuminte în birou şi uiţi până şi de existenţa mea. Din contra, dacă ai ideea proastă de-a face vreun scandal, vreo treizeci dintre clienţii tăi vor

primi mâine o circulară, avertizându-i că numărul contului lor la banca ta este comunicat perceptorului lor. Chiar dacă ameninţarea nu va fi dusă la îndeplinire, reputaţia de discreţie a băncii tale va avea destul de suferit. Şi discreţia, în meseria ta, *Herr* Oeri, e foarte importantă, *nicht war?*

Expresia directorului ar fi impresionat un general S.S. Cu gura căscată, îl contempla pe Malko ca şi cum acesta ar fi fost Belzebut în persoană.

Deschise registrul, văzu paginile smulse, scoase un suspin înăbuşit şi spuse:

— Aţi face asta?

— Da, spuse Malko hotărât. Din contră, dacă uiţi de vizita mea, ai cuvântul meu de onoare că aceste informaţii rămân între noi doi. Acum, trebuie să plec. La revedere, *Herr* Oeri.

Urmat de Chris Jones ieşi din încăpere. Nu apucaseră să urce în ascensor şi *Herr* Oeri era pe urmele lor, bâlbâindu-se bolnăvicios. Malko îl împinse ferm pentru a se urca în ascensor. Dar elveţianul coborî pe scară cu viteza bobului pe pârtie. Gâfâind şi aprins la faţă ajunse jos înaintea lor. Orice ameninţare dispăruse din atitudinea lui. Îl prinse pe Malko de mânecă atunci când acesta ieşi din ascensor şi bâlbâi:

— Îmi promiteţi, Alteţă să nu spuneţi nimic, nimănui. Altfel mă ruinaţi… îmi promiteţi, nu-i aşa?

Litania continuă de-a lungul întregului culoar.

Plictisit, înainte de a ieşi în stradă, Malko se întoarse şi apucă nasul elveţianului, între degetul mare şi arătător.

— Ţi-am spus deja că ai cuvântul meu, *Herr* Oeri, conchise el sec. El valorează cât cuvântul unui bancher elveţian.

Cum acesta deschidea gura să-i răspundă, Malko îşi răsuci brusc mâna, smulgând un strigăt de durere directorului Societăţii Depunerilor din Zurich. Cu ochii plini de lacrimi acesta îi privi pe cei doi bărbaţi ieşind în Bahnhofstrasse. O zi de care îşi va aminti mult timp. Îşi pipăi delicat nasul traumatizat, înainte de a se urca în ascensor.

Milton Brabeck se odihnea, senin, în mijlocul unei duzini de manechine suedeze şi germane, cu jupe la jumătatea

coapsei, bronzându-se sub privirea indiferentă a trecătorilor.

Chris şi Malko nu avură nici o privire pentru frumuseţile răspândite în jur. Mica şedinţă cu *Herr* Oeri fusese mai degrabă epuizantă pentru nervi. După ce comandă o cafea, Malko întrebă:

— Aţi auzit vorbindu-se de emirul Abdullah Al Salihd Katar?

Cele două gorile îl priviră, vag neliniştite:

— Există aşa ceva?

— Există, confirmă Malko. Şi are un cont în bancă la Societatea Depunerilor din Zurich. Numărul 97.865.

— Dar ce naiba face acolo? Întrebă Chris. Mi se pare că îl cunosc, a venit în vizită oficială la Washington. Atunci eram detaşat la Serviciul Secret şi ne^ am ocupat de protecţia lui. E un tip îndesat.

Malko reflecta intens, într-adevăr, spuse el, e un miliardar oriental, i-am văzut adesea fotografia în ziare. Face şi pe *play-boy*-ul. Pare complet inofensiv. Şi totuşi, cel care a răpit-o pe Kitty Hillmann a plătit un cec dintr-un cont care îi aparţine lui... Prinţesa Riahi, care trebuia să se întâlnească cu Foster Hillman, era tot orientală. Şi degetul Kitty-ei ne-a fost trimis din Elveţia. Cam multe coincidenţe.

— Dar, în sfârşit, spuse Milton, tipul ăsta nu lucrează nici pentru chinezi, nici pentru ruşi.

— Nu sunt numai chinezi şi ruşi, spuse blând Malko. Povestea asta nu mi se pare o lucrătură de adevăraţi profesionişti. Oricum, o să aflăm foarte repede: cât să ajungem până la Geneva... Acolo locuieşte frumosul prinţ într-o cocioabă pe malul lacului.

— Oh. Nu se poate, gemu Chris, iar plecăm?

— Plecam, confirmă Malko. Ne odihnim peste o săptămână.

— Aş vrea mai bine să mor ca să pot dormi, suspină Milton.

— Nu trebuie să vorbeşti niciodată aşa, spuse sentenţios Chris. S-ar putea să te audă Dumnezeu. Şi sunt destui cei care-ţi vor răul.

Cinci minute mai târziu, goneau în maşină de-a lungul

lacului, populat de lebede gri şi negre. Undeva, în această Elveţie bucolică şi liniştită, cineva uneltise o lovitură destul de urâtă.

*

Herr Oeri, revenit în biroul său, încerca să-şi disimuleze tulburarea. Nici măcar nu remarcase aerul absent al Lindei, care bătea la maşină o scrisoare cu o mulţime de greşeli de ortografie. Ajunsese cu gândul în faţa homarului la Baur au Lac.

Cufundată în visări erotice, nici nu remarcase supărarea patronului.

De la plecarea lui Malko, acesta era torturat. Nu putea fi vorba să cheme poliţia. Dar, dată fiind atitudinea ameninţătoare a celor doi necunoscuţi, era sigur că unul dintre clienţii săi importanţi va avea necazuri. Iar el risca să se descopere rolul jucat de bancă.

Lucrurile de acest gen se află repede.

Herr Oeri ezită îndelung. O lăsă pe Linda să plece chiar cu cinci minute înainte de ora 18, fără să facă nici o remarcă neplăcută. Ea se hotărâse să se ducă la coafor. *Herr* Oeri, în final, se hotărî să-şi ia inima în dinţi. Greşise, trebuia să plătească. Ridică receptorul şi compuse un număr.

Soneria ţârâi îndelung şi *Herr* Oeri era cât pe-aci să închidă. Inima îi bătea în piept să se spargă. În sfârşit, acolo, la celălalt capăt al Elveţiei, cineva ridică receptorul. Directorul Societăţii Depunerilor din Zurich începu să-şi depene povestea.

CAPITOLUL VII.

Interminabilul Cadillac negru coti în scârţâitul pneurilor şi se opri brusc în faţa marii uşi a aerogării din Geneva. Un cufăr enorm stătea, de bine de rău, pe acoperişul maşinii ca o excrescenţă grosolană. Doi hamali se apropiară, dar nu apucară să ajungă la maşină. Nimeni nu coborâse încă din Cadillac şi parbrizele albăstrui nu permiteau să se vadă în interior. Doi bărbaţi apăruseră brusc pe hol, trăgând un mic cărucior. Apariţii ciudate, ai fi zis că sunt fraţi gemeni. Foarte slabi, cu feţele găurite de vărsat, cu un aer răutăcios, tenul lor închis îi arăta, fără dubii, ca fiind arabi.

Mormăind injurii neinteligibile, ei începură să descarce cufărul imens, sub privirea zeflemitoare a hamalilor.

Asudând, suflând şi înjurând, ei făcură să alunece cufărul cu grijă să nu zgârie vopseaua. În ciuda slăbiciunii, aveau o forţă de Hercule. Imediat ce cufărul fii instalat pe cărucior, unul dintre ei dispăru împingându-l pe hol. Celălalt mormăi o ultimă înjurătură, îşi şterse fruntea şi, frânt în două, deschise portiera din spate.

— *Allah Amrack*[5]*,* murmură el respectuos, când bărbatul care se afla în interiorul maşinii puse piciorul pe pământ.

Ceea ce era o ipocrizie neruşinată: Abdul Aziz, poliţist din Nasser, nu-i dorea decât un lucru emirului Abdullah Al Salid Katar: să crape şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar politica are raţiuni pe care inima le ignoră. Faţa întunecată cu trăsături fine a emirului Abdullah era încadrată de un turban de o albeaţă orbitoare; sub sprâncenele groase şi negre, ochii săi negri străluceau cu răutate. Viclenia beduinului, şmecheria şi lipsa de scrupule îi modelaseră buzele făcând din ele o linie îngustă care distona cu chipul cărnos.

În ciuda vârstei tinere, cei fideli lui îi oferiseră greutatea sa în aur pentru cei 30 de ani ai săi, părea bătrân şi surmenat. Purta un turban nu din tradiţionalism, ci pentru

[5] Alah să te ocrotească.

că loţiunile cele mai rare şi mai costisitoare nu-i împiedicau căderea părului. În plus, torsul de *play-boy,* care îi adusese atâtea succese pe lângă tinerii englezi de familie bună, suferise o rotunjire discretă. Emirul trecu maiestuos printre hamali şi intră în hol. Privirea ochilor săi negri era tristă şi rece. Ura Europa în care el nu era decât un pelerin folcloric.

Desigur, în ţara lui era obligat să pună cearşafurile în frigider dacă voia puţină răcoare; poliţia de acolo perpetua sănătoasele tradiţii de tortură şi ciomăgeală, jar băutorii de alcool erau snopiţi în bătăi, în public.

Din fericire exista petrolul care se prelingea de pretutindeni dacă apăsai puţin cu piciorul. Ceea ce stârnea multe invidii.

Emirul studiase la Eton, dar recăzuse repede în subtilităţile politicii Orientului Mijlociu.

Duşmanii lui spuneau despre el că este viclean, crud, mincinos, necinstit, hoţ, vicios, fătarnic şi probabil sifilitic. Cum nu avea nici un prieten, nimeni nu contrazicea aceste calomnii. Aceste aprecieri îl deranjau destul de puţin pe emir, al cărui simţ moral fusese totdeauna destul de suplu. Pentru moment îi era teamă. Dintotdeauna avusese oroare de pericolele fizice. Şi era ameninţat. Chiar şi în acest hol liniştit al aeroportului din Geneva.

Ajunse, escortat de Abdul Aziz, până la ghişeul vămii. Cufărul era pus acolo în faţa unui locotenent al vămii elveţiene.

Acesta îl salută cu respect:

— Excelenţa Sa are ceva de declarat?

Tonul vocii lăsa să se înţeleagă că nu e vorba decât de o simplă formalitate. Când ai un Mystere 20 de 45.000.000 de dolari ca să te plimbi şi un paşaport diplomatic, ai dreptul la unele menajamente, ce dracu'! Mai ales, când, în plus, plăteşti impozite în Elveţia.

Emirul Katar lăsă să cadă o privire îndepărtată asupra funcţionarului.

— Nu, nimic, mersi, spuse el cu o voce cântată. Numai câteva lucruri pe care le duc în Sardinia.

— Perfect, perfect, spuse elveţianul.

Şi mâzgăli o semnătură în josul unei foi pe care i-o întinse

lui Abdul Aziz.

— Drum bun, Excelenţă.

— Mersi.

Îndepărtând funcţionarii de la Swissair, Abdul Aziz apucă din noii căruciorul pentru a-l împinge. În faţa privirii uşor mirate a locotenentului, emirul remarcă în franceză:

— Servitorii mei sunt extrem de devotaţi, nu-i aşa?

Erau într-adevăr devotaţi: Abdul Aziz şi dublul său, care răspundea la numele de Fouad Abd el Baki, împingeau deja ca nişte nebuni căruciorul. Un funcţionar îl cruţă pe emir de formalităţile de vamă şi paşaport şi îl conduse direct pe pistă.

Cadillac-ul întorsese şi se oprise încet în faţa emirului. Şoferul se precipită şi deschise portiera. Katar se lăsă să cadă pe perne.

Prin geamurile albăstrui, văzu căruciorul care ducea cufărul aşteptând avionul Mystere 20. Fără voie îi scăpă un oftat de uşurare.

Cadillac-ul se opri în faţa avionului. Katar coborî. Lăsând cufărul în mâinile echipajului, Aziz şi Abd el Baki se precipitară spre pasarelă, înclinaţi ceremonios îl aşteptau pe emir.

Îl dispreţuiau şi îl urau. El ştia perfect că ordinele lor secrete erau să-l doboare, la nevoie. Ei ştiau că el ştia. De altfel tare ar mai fi făcut-o ei, dar ordinele erau ordine. Onctuos, Aziz îşi permise să-l apostrofeze pe emir în clipa în care acesta urca pasarela.

— Ya achai[6]!

Gura emirului se strânse de dispreţ.

Scuipă în arabă:

— Fecior de câine şi de porc, intraţi imediat. Nu vreau să fiţi văzuţi. Aziz, ale cărui ciupituri de vărsat de vânt se încreţiseră din cauza mâniei reţinute, îi răspunse cu o nouă plecăciune:

— Excelenţă, voiam să veghem ca totul să decurgă bine.

Şi făcu, oribil cu ochiul, complice, spre cufăr. Una din ideile lor. Deodată, emirul se opri pe pasarelă.

— Unde este doctorul?

[6] Oh, frate!

Aziz şi Abd el Baki se priviră cu un rictus groaznic în colţul gurii.

— Dar Excelenţă, bâlbâi Aziz, credeam că vine cu înălţimea voastră.

— Câinilor!

Emirul tremura de furie.

— Vă spusesem să-l aduceţi. Porcul, era beat-mort.

— N-a vrut să vină, Excelenţă, spuse jalnic Abd el Baki. Ne-a spus că va pleca cu Înălţimea Voastră şi ne-a insultat.

— Deci este tot acolo, spuse încet emirul Katar. Aziz îşi puse un deget slab între gât şi cămaşă:

— Vom merge să-l căutăm, Excelenţă. Imediat.

— Nu!

Emirul bătu din picior pe pardoseala metalică.

— Americanii sunt deja pe urmele noastre. Plecăm imediat, doctorul ştie foarte bine să se apere singur.

— Porniţi motoarele, ordonă emirul.

Se instală pe divan, în partea din spate a cabinei luxoase şi ceru un whisky. Există mai multe moduri de conciliere cu Coranul.

Alcoolul îi readuse puţin buna dispoziţie. Era fericit că merge în Sardinia. Desigur, la el, în Katar, palatul avea o piscină, cinema, harem, garaj pentru două sute de maşini, grădini înflorite, săli de arme şi sufragerii pentru mii de persoane. Şi chiar câteva care de luptă pentru a păzi totul. Domeniul său din Sardinia era mai modest. Dar vara asta ştiuse să adune câteva tinere fete de familie bună, blonde şi frumoase. Şi cum ele apreciau mult luxul, asta ducea la multe poveşti de amor.

Cele două motoare bâzâiră şi porniră în acelaşi timp. Câteva secunde mai târziu după o zgâlţâială uşoară, avionul începu să ruleze uşor.

Fericit, pe divanul său, emirul Katar încerca să-l uite pe doctorul Babor şi sinistrul cufăr pe care-l transporta în buncăr.

*

Apa lacului Leman nu avea nici o cută şi construcţia albă cu obloane verzi părea un decor de desen animat în mijlocul peluzei, impecabil întreţinute. Aproape că te aşteptai să o

vezi ieşind pe Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici.

Malko împinse bariera albă care se deschise uşor. Chris şi Milton îl încadrau. Gata>cu glumele. Arătau ceea ce erau: ucigaşi cu sânge rece, lucizi şi bine antrenaţi. Portalul proprietăţii care se deschidea spre şosea era închis cu cheia. De aceea cei trei bărbaţi lăsaseră Dodge-ul şi ocoliseră pe jos pe o mică alee care mărginea lacul.

— Nu e nimeni, remarcă Chris pe şoptite.

— Haide, spuse Malko.

Depărtându-se unii de alţii înaintară spre construcţie. Malko nu era înarmat, dar cele două gorile aveau destulă muniţie pentru a opri o divizie.

Nu se întâmplă nimic. Ajunseră lângă o uşă cu geam, care dădea pe o mică verandă. Niciun semn de viaţă. Ezitau, neştiind ce să facă, când o voce venind dinspre colţul casei îi făcu să tresară:

— Domnii caută ceva?

Se întoarseră toţi în bloc: o femeie micuţă cu un şort alb şi ochelari enormi de miop îi privea cu curiozitate.

— Da, spuse Malko, aş vrea să-l văd pe emir.

— Sosiţi prea târziu, spuse femeia cu accentul cântat al regiunii Vaud. Excelenţa Sa a plecat adineauri spre Sardinia.

Malko se apropie:

— Nu mai e nimeni?

— Ba da, doctorul. Cred că nu a plecat încă. Se joacă cu animalele…

— Doctorul? Doctoral Babor… încercă Malko.

— Aşa, aşa, spuse bona.

Cei trei bărbaţi se priviră. Toţi trei se gândeau la acelaşi lucru.

— În lipsa Excelenţei Sale, l-aş vedea pe doctor, spuse amabil Malko. Unde este?

Bona îi aruncă o privire bizară.

— Acolo, în faţă. O să-l vedeţi, nu e decât el.

Ea plecă, cu paşi mărunţi şi dispăru în casă. Malko, urmat de Chris şi Milton, merse de-a lungul peretelui şi ajunse pe o peluză mai mare decât prima. Nu putea fi văzută din stradă, un perete înalt o ferea de priviri.

Într-adevăr, acolo se afla un bărbat aşezat pe vine pe

marginea unui bazin mare de forma unei păstăi de fasole, în faţa a trei bărbaţi; ei priveau ceva în apă.

Malko se apropie. Necunoscutul era înalt şi subţire, cu părul blond şi rar căzându-i peste faţa obosiţi Auzind paşi, el ridică capul şi Malko îi văzu ochii injectaţi de sânge. Apoi recăzu în contemplare, mormăind cuvinte ininteligibile. Malko se apropie şi mai mult şi îşi reţinu un strigăt de surpriză: bazinul era plin cu apă şi mâl în care se distingea clar botul alungit al unui crocodil, stând nemişcat într-un colţ.

Pe malul lacului Leman, acest lucru era destul de neaşteptat. Apa bazinului era, probabil, încălzită, căci saurianul părea să se simtă în largul său. De altfel, erau doi. Al doilea apăra dintr-un mic vârtej şi îşi întinse botul greţos spre Malko. Acesta nu putea să-şi dezlipească ochii de la bărbatul aşezat pe vine. Ceva ciudat, puţin înspăimântător, emana din fiinţa lui. Şi mai ales, corespundea semnalmentelor celui care o răpise pe Kitty Hillmann. Dar atunci, de ce era acolo, atât de liniştit în aparenţă, cufundat în contemplarea acestor crocodili?

O voce aspră, răguşită de alcool, îi întrerupse gândurile:

— Nu sunt încântători? Sunt cei mai buni prieteni ai mei, aici. Cu un surâs pe buzele subţiri, necunoscutul arăta spre crocodili.

— Doctorul Karl Barbor? întrebă Malko în germană.

Celălalt îl privi şi izbucni într-un râs strident. Cele două gorile se apropiaseră şi priveau scena cu stupefacţie.

— Doctorul Karl Barbor? repetă Malko.

Deodată bărbatul blond păru că ia cunoştinţă de prezenţa celor trei oameni.

Spuse cu o voce groasă, în germană.

— Ce dracu căutaţi aici? Emirul a plecat de-o oră. El m-a uitat. Repetă cu o nuanţă de ironie: El m-a uitat.

— Pe tine am venit să te vedem, spuse Malko. Pe tine, doctore Barbor. Brusc, acesta sări în picioare. Ochii îi erau plini de ură şi furie şi de încă ceva, între nebunie şi disperare.

— Căraţi-vă, urlă el. Căraţi-vă, imediat.

Fără să răspundă, Malko începu să înconjoare bazinul pe

o parte, în timp ce gorilele făceau la fel pe cealaltă parte.

— Opriţi-vă, strigă doctorul, opriţi-vă imediat sau sar în bazin. Făcuse o săritură înainte şi se ţinea în echilibra pe margine, la 1 m de cei doi saurieni. Malko se opri. Ceva îi scăpa. Dar simţea că bărbatul era gata să-şi pună în practică ameninţarea. Şi mort, nu i-ar mai folosi la nimic. Cu un ton mai calm, doctoral Barbor spuse:

— Nu au mai mâncat nimic de două zile. Aceşti micuţi mă iubesc, dar totuşi m-ar mânca…

— De ce vrei să te mănânce? întrebă Malko cu tonul cel mai calm posibil.

— Sunt ani de zile de când încerc să mă sinucid, răspunse foarte serios doctoral. Nu mişcaţi, altfel sar. Nu mă prindeţi viu.

— Nimeni nu vrea să te prindă, spuse Malko. Vreau numai să ştiu unde se află Kitty Hillmann.

Celălalt se făcu că n-a auzit. Malko repetă:

— Doctore Barbor, ce ai făcut cu Kitty Hillmann?

De data aceasta, doctorul, tot în echilibru, pe marginea bazinului, repetă lent:

— Kitty Hillman? Nu ştiu. Au fost atâtea…

Brusc, cu obrazul desfigurat de ură, urlă:

— Trebuia să le omor, pe toate, pe toate. Le urăsc.

Se calmă. Subit. Malko şi gorilele nu se mişcaseră. Toată scena avusese ceva apăsător, de coşmar. Malko se forţă să repete întrebarea:

— Unde este Kitty Hillmann? Fata pe care ai răpit-o acum o săptămână din clinica doctorului Soussan?

Karl Barbor făcu o strâmbătură ironică:

— *Ach,* înţeleg, sunteţi americani! Amuzant, *nicht war?* O căutaţi pe micuţa blondă? Aplecat, pfuii!

Avu o lucire de nebunie în privire; îi sfida pe cei trei bărbaţi.

Începu să cânte îngrozitor de fals pe muzica melodiei *Lili Malien: Wohin ist Kitty. Vor die givssen Tur…*

Asta era prea mult pentru Chris. El îşi scoase Coltul Magnum şi îl armă. Doctorul Barbor văzu gestul. Cu o mişcare teatrală îşi depărtă braţele şi strigă:

— Trage! Hai, trage!

Era ceva atât de disperat în vocea lui, încât pe Malko îl trecu un fior. Care era secretul înspăimântător al acestui bărbat care chema moartea cu toate forţele sale?

Malko ezită. Deodată doctorul Babor se clătină, dădu înapoi, cu umerii căzuţi, gata să se prăbuşească. Într-o clipă gorilele fură lângă el. Datei nu încercă să se lupte şi ridică o privire atonă spre Malko, murmurând:

— M-au lăsat. Arabii ăştia sunt nişte câini. Nişte… căuta cuvântul – nişte *unterhund, niş*te căţeluşi. Laşi şi fricoşi. Şi sunt şaisprezece ani, domnule, de când sunt cu ei, de când le suport contactul abject.

Expresia feţei i se schimbase: se înduioşa de el însuşi. Îl privi pe Malko cu interes şi întrebă:

— Eşti german?

— Austriac.

— Viena e un oraş frumos, remarcă doctoral, foarte modern.

— Doctore Babor, repetă Malko, tot în germană, unde se află Kitty Hillmann?

Linişte interminabilă. De data aceasta doctoral devenea furios.

O lucire şireată îi străbătu ochii gri. Îl apucă pe Malko de reverele hainei şi îi şopti într-o răsuflare cu miros de whisky:

— Dacă îţi spun, îmi faci o mică favoare, amice?

Malko îl privi rece. Să-i facă o favoare bărbatului care o torturase pe Kitty Hillmann era mai presus de forţele sale.

— Ce vrei?

Babor se aplecă mai mult spre el şi-i spuse pe un ton rugător:

— Prietenul tău să-mi tragă un glonte în cap… Ţi-am spus că-mi iubesc animalele, dar, de fapt, mi-e frică de ele şi apoi e murdar…

— Dar…

Babor ridică degetul arătător.

— Atenţie, fără favoruri, fără Kitty…

Scena ar fi părut o bufonerie dacă nu ar fi existat această lucire de disperare în ochii bărbatului. Malko simţi că acesta nu juca teatru. Voia într-adevăr să moară. Şi nu există nici un mijloc de presiune împotriva cuiva care vrea să moară.

— Tu i-ai tăiat degetul lui Kitty Hillmann? întrebă el.

Babor avu un gest dezinvolt.

— O mică operaţie! A durat zece minute. Eram foarte priceput, înainte…

Malko îl privi cu dezgust apoi spuse:

— De acord, doctor Babor. Vei avea un mic favor. Unde este Kitty?

Babor îl privi foarte grav deodată şi spuse:

— Mersi. Kitty se află acum în Sardinia, pe proprietatea emirului…

— Dar cum au îmbarcat-o?

Doctorul râse răutăcios.

— Într-un cufăr. E o idee a lui Aziz.

Acum părea foarte destins, vorbea cu o voce normală. Doar ochii săi, măriţi peste măsură dădeau, o senzaţie de nelinişte.

— Cine e Aziz?

— Un gunoi egiptean, venit să supervizeze operaţia. Aceşti *unterhund* nici măcar nu au încredere unul în altul.

Era inepuizabil, acum, bunul doctor Babor. Ochii îi sclipeau de dispreţ vorbind despre prietenii săi arabi.

— La ce operaţie faceţi aluzie, doctore? întrebă Malko.

Germanul avu un râs satisfăcut:

— O idee a Serviciilor Speciale Egiptene. Războiul împotriva Israelului nu s-a sfârşit, dragul meu. Dar nu-ţi spun mai mult, asta nu e în obiceiul nostru.

Egiptul! Malko înţelese deodată.

Examină atent trăsăturile interlocutorului său. În acelaşi timp, alte chipuri defilau prin memoria sa prodigioasă. Ca toţi agenţii C.I.A. Avusese sub ochi fotografiile celor mai importanţi criminali de război care erau urmăriţi. Numai că el nu le uitase. Era suficient să vadă un chip zece secunde ca să-şi amintească de el şi după zece ani.

Acum îşi trecea şi retrecea prin memorie diferite chipuri, fixându-l pe cel din faţa lui. Şi deodată declicul se produse:

— Te numeşti Heinrich Weisthor, spuse Malko. Erai medic S.S. La Birkenau, nu-i aşa?

Germanul ridică ochii săi atoni spre el şi răspunse maşinal:

— *Iawohl.*

Ca şi cum ar fi fost sfârşitul unui lung supliciu. Urmă o linişte lungă. Umiditatea care venea dinspre lacul Geneva îi dădu un fior lui Malko. Bărbatul care se afla în faţa lui, în mijlocul acestei peluze impecabile, era căutat de douăzeci şi doi de ani, pentru crime atroce care sfidau imaginaţia. Fişa lui revenea în memoria lui Malko: Weisthor fusese unul dintre marii specialişti în exterminări ştiinţifice ale gemenilor.

— Şi atunci? spuse germanul cu o voce deodată anxioasă.

Malko se depărtă uşor de el.

— Promisesem să-l ucid pe doctorul Karl Babor, spuse el nu pe Heinrich Weisthor. Nu îmi aparţineţi.

Deja făcuse jumătate din drumul spre ieşire, urmat de cei doi americani, care nu înţeleseseră nimic. O secundă, germanul rămase imobil. Apoi făcu un pas înainte, trecu dincolo de marginea bazinului şi se bălăci în apa cu noroi, mergând încet spre crocodilii lui iubiţi. Când apa îi ajunse până la piept se opri şi aşteptă.

Înainte de a da colţul casei, Malko se întoarse. Îl văzu pe Heinrich Weisthor în apă. Aproape imediat un strigăt inuman îi făcu să tresară pe cei trei bărbaţi. O clipă capul doctorului apăru la suprafaţă, apoi dispăru într-un vârtej verzui.

Ironia sorţii: dacă Kitty va fi salvată aceasta se datora miilor de fantome asasinate de bunul doctor Heinrich Weisthor, acum în urmă cu douăzeci şi patru de ani, în lagărul de concentrare de la Auschwitz-Birkenau.

CAPITOLUL VIII.

Micul Fokker „Friendship” se aşează într-un nor de praf ocru, gonind o duzină de oi ocupate să pască pe pista de aterizare. Chris şi Milton deschiseră ochii mari şi-l întrebară pe Malko:

— Suntem în Africa sau unde?

— Nu, în Sardinia. Dar e aproape acelaşi lucru.

Într-adevăr aeroportul Olbia se compunea numai dintr-o baracă din lemn cu multiple întrebuinţări şi dintr-un mic câmp pe care păştea în permanenţă o turmă de oi, foarte bine dresate, căci o luau la fugă din faţa avioanelor. Formalităţile de debarcare erau reduse la cea mai simplă expresie. Un vameş neras şi neglijent aruncă o privire grămezii de bagaje scoase din avion şi întrebă fără adresă:

— Nimic de declarat?

În faţa lipsei evidente de bunăvoinţă a pasagerilor, din care cea mai mare parte nu înţelegeau o boabă de italiană, el reintră în baracă să-şi termine partida de cărţi şi nimeni nu-l mai văzu.

Avea scuze: căldura era ca în Sahara. Nici un vântişor, nici un norişor şi soarele atârnat în mijlocul cerului, dogorind fără milă, într-un peisaj sălbatic şi deşertic.

Malko reţinuse o maşină, telefonând de la Geneva. Plecaseră chiar în seara morţii doctorului Weisthor. Datorită lui aveau o verigă a lanţului. Dar mai rămâneau multe de descoperit. Şi mai ales pe Kitty. Un mic sard volubil îi prezentă un Fiat 2300, într-o stare destul de bună, încercând să-i stoarcă un bacşiş şi îl puse în gardă.

— *Signor*, dacă vedeţi pe şosea carabinieri, care vă fac semn, opriţi-vă repede, altfel e periculos…

— De ce? întrebă Malko puţin mirat.

Celălalt făcu un gest evaziv:

— Sunt foarte nervoşi în ultimul timp. Au fost multe răpiri. Pentru răscumpărări. Aşa că trag cam repede. Dar uneori cei de pe şosea sunt falşi carabinieri, bandiţi. Atunci nu trebuie să opriţi…

— Şi cum să-i recunoşti pe cei adevăraţi de cei falşi?

Sardul rămase mut. Era o problemă pe care nu era însărcinat să o rezolve. De altfel bandiţii sarzi atacă rar străinii pentru a nu dăuna turismului. Şi ar fi fost foarte neinspiraţi să oprească maşina lui Malko. Chris şi Milton aveau muniţie aproape cât un batalion de carabinieri.

Fiatul 2300 ieşi din aeroport şi se angajă pe un drum îngust, sub un soare orbitor.

În jurul lor se întindea o regiune deşertică fără cea mai mică aşezare, cu o vegetaţie pipernicită. Chiar şi caprele mureau aici de foame. Numai acest nebun de emir putea cumpăra pământ pe aceste meleaguri. Lui Malko nu-i fusese greu să-i dea de urmă. Emirul Katar cumpărase, împreună cu alţi prieteni, de acelaşi neam, o întreagă bucată din Sardinia pentru a implanta aici hoteluri şi parcele imobiliare.

Totul în zona cea mai deşertică a insulei, pentru a face din ea o „rezervă” de miliardari. Pentru a da exemplu, el însuşi petrecea aici în fiecare an câteva săptămâni, ceea ce nu-i schimba prea mult climatul obişnuit.

Făcând literalmente să iasă din pământ sate, emirul era considerat de autorităţile sarde Dumnezeu-tatăl. Greu să-l acuzi de crimă şi răpire. Mai ales cu titlu oficios. Căci Foster Hillmann era viu, încă, pentru cinci zile.

Şofând, Malko încerca să asambleze bucăţile jocului de puzzle. Ce legătură era între Hillmann, frumoasa prinţesă Riahi, emirul Katar şi oamenii din poliţia secretă a lui Nasser? Şi de ce acest om atât de bogat se amestecase în această sinistră aventură? Weisthor ar fi putut răspunde la aceste întrebări, dar el era mort.

Merseră cam o oră pe un drum desfundat şi gol, fără să întâlnească nici o singură maşină, apoi se găsiră brusc în faţa unui panou mare, verde, care anunţa: „Aici începe Coasta Luminoasă. Proprietate privată”.

Peisajul era tot deşertic, dar şoseaua era pavată cu macadam, nou-nouţ. Emirul făcea bine lucrurile. Peisajul era superb: stânci abrupte ajungând până la mare, golfuleţe cu nisip şi stânci, creste în depărtare, decupându-se în zare, în aerul uscat. Şi nici măcar o pisică!

Ieşind dintr-un viraj, Malko frână brusc trezindu-i pe Chris

şi Milton, care moţăiau. Un Alfa-Romeo, gri, cu un far deasupra, era aşezat de-a curmezişul drumului împreună cu mai mulţi bărbaţi în uniforme gri. Fiatul 2300 opri în mijlocul unui grup de carabinieri înarmaţi până în dinţi, cu mitraliere. Văzând străini, şeful lor salută politicos şi se aplecă spre Malko:

— *Scusi!* Căutăm bandiţi.

— Vă rog, spuse Malko. Şi prindeţi des?

Sardul îşi descoperi dinţii orbitor de albi:

— Nu. Niciodată. Dar…

— Mergem la emir, spuse Malko. E departe?

— *Il Principe?*

Un val de, respect îi înţepeni pe carabinieri. Încă unul care era sclavul aparenţelor.

— *Dieci minuti,* anunţă el salutând cu respect şi dându-se înapoi.

Ceea ce îl scuti să-l mai vadă pe Chris Jones, mereu prudent, băgându-şi în teacă Coltul, scos pentru orice eventualitate.

Părăsiră câmpia pentru un drum îngust în serpentină în dosul falezelor cu creste. Jos, marea avea culoarea smaraldului.

De departe, Malko zări un ansamblu de clădiri albe cuibărite într-un golf, cu pantă dulce. Încă puţin şi sosi în faţa unei inscripţii care anunţa *Hôtel Cala di Volpe*[7]*.*

Minunată prezicere. Hotelul era foarte drăguţ; cu toate că era modern, era construit în stilul vechilor case sarde fără unghiuri care să se remarce, căci, se pare, fantomele se ascund în colţuri. O piscină mare cât lacul Geneva se învecina cu marea. Mai multe vaporaşe erau ancorate în golf. Malko reţinuse camere, încă de la Geneva. Directorul, un elveţian blond şi încântător, îi conduse prin labirintul culoarelor. Camerele cu aer condiţionat erau plăcut decorate. Sub patul lui Malko, zăcea un şoarece mort, dar directorul jură că aceştia veneau arareori să moară în acea cameră. În general, ei mureau în camerele personalului.

Şiroind de transpiraţie, plin de praf, Malko se precipită sub duş. Ochii lui aurii deveniseră roşii de oboseală. De

[7] Golfuleţul Vulpii.

când plecaseră din New York nu dormiseră mai mult de cinci ore pe noapte. Era o veritabilă cursă contra-cronometru pentru a o găsi pe Kitty, înainte ca răpitorii ei s-o tortureze iarăşi, înainte ca moartea lui Hillman să fie anunţată oficial. Ştiindu-se urmărit, existau şanse ca emirul s-o facă să dispară.

Schimbat, curat, îmbrăcat cu un impecabil compleu de alpaga bleumarin, Malko îşi puse pe birou fotografia panoramică reprezentând castelul său şi convocă gorilele pentru o scurtă şedinţă în faţa unei hărţi a regiunii. La 10 km de hotel se afla un mic sat, Porto-Giro, centru de turism. Proprietatea personală a emirului Katar se afla puţin mai departe, spre nord.

— Să facem un tur înainte de a se înnopta, propuse Malko. Nu avem timp de pierdut.

Un sfert de oră mai târziu, după serpentine vertiginoase, debarcau într-o mică piaţetă încântătoare, mărginită de magazine de lux, vânzând totul la greutatea mărfii în aur. Erau puţin clienţi. Grupuri de turişti englezi, italieni şi francezi căscând gura. Puţin mai departe era un mic port, nou-nouţ, plin de iahturi. Un tablou într-adevăr liniştitor şi vesel. Şi totuşi dacă doctorul Weisthor nu minţise, Kitty Hillmann se afla la câţiva kilometri, torturată şi mutilată. Amestecându-se cu turiştii, Chris şi Malko coborâră pe o cărare îngustă, apoi pe un pod, traversând un canal până în port. Milton rămăsese sus pe terasa unei cafenele, la întâmplare.

Două duzini de iahturi foarte frumoase din care unul superb cu trei catarge, *La Croix-dit-Sud,* erau acostate la chei. Malko se apropie de un marinar care umbla fără rost pe lângă staţia de benzină şi întrebă:

— Unde este vaporul emirului?

Omul îi făcu semn cu capul spre un crucişător, *Basra,* împănat cu antene, amarat la chei.

Pe bord nu se vedea nici un semn de viaţă şi pasarela era ridicată. Malko şi Chris se opriră puţin mai departe, ca să-l observe cu atenţie. Două tinere cu alură scandinavă, cu şort ultrascurt mulând fese rotunde, cu părul blond revărsat pe umeri, fără sutien, se preumblau de-a lungul vapoarelor. Un

bărbat, în cămaşă hawaiană, de la bordul unei ambarcaţiuni le strigă. După cinci minute de discuţii, punctate de râsete, ele urcară pasarela şi se instalară pe punte, în jurul unei mese încărcate cu pahare.

Chris Jones privea toate acestea cu mirare. Nu văzuse niciodată atâtea iahturi private.

— Eh, da, spuse Malko. Asta este ceea ce se cheamă *La dolce vila.* N-o să găsim nimic aici. Trebuie să vedem unde locuieşte emirul. Categoric, Kitty nu este pe vapor.

Se reîntoarseră la Milton Brabeck, cufundat în contemplarea minijupelor şi a maieurilor microscopice. Câştigătoarea era cea care avea ochelarii cei mai mari şi maieul cel mai mic. Înconjurat de sâni şi fese bronzate, gorila începea să-şi pună întrebări despre civilizaţia orientală.

— Te-ai crede la Saint-Tropez, suspină Milton cu un amestec de nostalgie şi de dezgust, în care predomina cea dintâi.

Şi din nou urmă escaladarea colinelor uscate. Puţin după sat, părăsiră drumul gudronat pentru un drum de pământ care-i duse în vârful unei coline, acoperite de stânci enorme. Fiatul 2300 se zgâlţâia şi se lovea de pietre enorme, căzând în făgaşuri de căruţă în mijlocul unui nor de praf.

Plin de sudoare Malko opri, în sfârşit, într-o mică piaţă deşertă, care domina peisajul. Vederea era splendidă: în stânga un golf adânc în care coasta stâncoasă cobora formând o plajă îngustă. Mai multe nave albe, orbitoare în soare, erau grupate în jurai celui mai mare din golfuleţe, în care un debarcader din lemn permitea acostarea. În spate un teren pietros urca în pantă blândă până la primii contraforţi ai muntelui.

— Acolo locuieşte emirul, anunţă Malko.

Cele două gorile coborâră din maşină. Aveau sudoare până şi în ochi. Malko, aflat încă în maşină, luă un binoclu şi îl îndreptă spre clădiri. Era puţin încurajator. Dinspre mare, singura cale de acces era debarcaderul. De o parte şi de cealaltă, stâncile se scufundau în apă. Din locul în care se afla, Malko putea vedea două santinele în uniformă care

păzeau extremităţile. Ele făceau parte din garda personală a emirului, compusă pe jumătate din sarzi, pe jumătate din arabi, toţi înarmaţi şi într-o ţinută paramilitară, datorită unei înţelegeri cu carabinierii.

Ansamblul se compunea din vreo zece bungalow-uri plate, cele ale prinţului în spatele celor rezervate invitaţilor de marcă de *La Costa Luminosa.* Un *patio* mare, o piscină de aproape 30 m, delimitau partea secretă a apartamentelor emirului Katar. Gărzile interziceau orice acces.

Emirul inaugurase fastuos acest domeniu în care dădea din când în când serbări grandioase pentru miliardarii de la *Café Society.* Într-un an, Frank Sinatra se făcuse remarcat, debarcând din elicopter direct în piscină. Bineînţeles, proprietatea se bucura de imunitate diplomatică, ca şi Excelenţa Sa, Abdullah Al Salind Katar, însuşi.

Aerul cald desena forme ciudate în binoclu. În afara târâitului greierilor liniştea era absolută. Totul părea calm şi liniştit acasă la emir. Nu se vedea nimeni, în afara gărzilor, descompuse de căldură. Era ora siestei. Malko reglă binoclul şi observă, păzind curtea interioară, o gardă arabă, aşezată pe o bancă, cu picioarele ridicate, cu puşca în mână, privind plictisită apa imobilă a piscinei. Kitty Hillmann era, undeva de partea cealaltă a gărzilor, inaccesibilă. Lăsă binoclul, mai degrabă descurajat, îşi şterse sudoarea de pe frunte şi întâlni privirea lui Chris. Era o temperatură de infern pe această colină. Un şarpe se strecură printre stânci cu un fâşâit dezagreabil.

— Ce facem? întrebă Milton. Dacă rămânem aici murim carbonizaţi.

Chris Jones făcu cu ochiul; el remarcă:

— E imposibil să te fofilezi ziua. Trebuie să venim noaptea, să neutralizăm gărzile şi s-o căutăm pe fată.

Malko îşi puse ochelarii şi replică:

— Imposibil. Atacarea unei proprietăţi private cu arme este un delict destul de serios în ţările civilizate. În plus, suntem pe o insulă. Nu uitaţi că povestea noastră nu-i priveşte pe italieni şi apartenenţa noastră la C.I.A. Nu ne pune la adăpost de legi. Dacă intervin carabinierii, ei vor fi

împotriva noastră.

— Dar, în sfârşit, *kidnapping*-ul e o crimă în orice ţară, bombăni Chris. Şi fata e acolo, nu?

— În timpul în care ar fi fost alertate oficial autorităţile, conchise Malko, emirul ar putea de cincizeci de ori să o facă să dispară. Admiţând că italienii ne cred. Şi asta e foarte puţin sigur. Această afacere e prea secretă şi prea jenantă pentru ca guvernul să intervină. În momentul în care ar descoperi că unul dintre şefii M.I.5 al lor e agent dublu, poate ar fi indicat să arunce bănuiala asupra C.I.A.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să luăm avionul de întoarcere? spuse Milton bosumflat.

Malko aruncă binoclul în maşină şi se scutură de praf. În ciuda căldurii îngrozitoare avea un costum şi o cămaşă de mătase.

— Nu luăm avionul de întoarcere. Nu o abandonez pe Kitty, spuse el. O să-l vizitez pe emir.

Chris sări în sus ca şi cum l-ar fi pişcat un scorpion.

— Te-ai ţăcănit?

Malko clătină din cap.

— Nu. E singurul lucru care poate fi încercat. Nu avem mult timp. Katar ar tortura-o pe Kitty pentru că nu ştie că Foster Hillmann e mort. El crede că acesta încearcă să-şi recupereze fata prin orice mijloace. Dacă ar şti că noi suntem aici şi Kitty nu-i mai e de nici un folos, ar putea să-şi schimbe părerea. Prefer să renunţ la orice răzbunare şi să recuperez fata Gorila era sceptică.

— O să ne trimită la plimbare.

Malko ridică din umeri.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. După asta nu ne mai rămâne decât varianta în foiţă. Dar pentru moment, nu văd nici un mijloc pentru a pătrunde la el, în afara asaltului, ceea ce nu e de conceput. Şi nu putem rămâne aici, muşcându-ne degetele.

— Lasă-ne să venim cu tine, propuse Chris.

— Nu. Dacă se va folosi forţa e mai bine ca voi să fiţi afară.

Urcară în linişte în maşină. Înainte de a merge la emir, Malko voia să-i lase la hotel. Malko nu le spusese tot planul

său: intervenind pe faţă, spera ca emirul să nu îndrăznească să continue torturarea lui Kitty. Asta i-ar da timp pentru a o elibera.

Se întoarseră în mare viteză. La intersecţia drumului spre Porto-Giro se afla un grup de carabinieri şi, puţin mai în spatele drumului, pe o platformă stâncoasă un elicopter roşu, aparţinând carabinierilor. Tot la vânătoare de bandiţi. Malko abandonă cele două gorile pe malul piscinei uriaşe de la *Cala di Volpe.*

— Dacă nu mă întorc până seara, îi avertiză Malko, anunţaţi autorităţile italiene şi faceţi scandal. Dar nu scoateţi pistoalele.

— Nu-ţi fie teamă, spuse Chris Jones sumbra. N-o să te lăsăm să zaci aici.

Cu siguranţa acestei promisiuni, Malko se urcă în Fiatul 2300.

*

Când opri, în faţa intrării proprietăţii emirului, o gardă în uniformă ieşi de sub o umbrelă mare de soare de lângă scaunul său şi se apropie de maşină.

Era un sard de vreo 50 de ani, cu faţa ridată şi obosită, cu ochi exoftalmici. Îl salută respectuos pe Malko.

— E o proprietate privată, domnule, spuse el. Nu aveţi dreptul să intraţi.

— Am *rendez-vous* cu Excelenţa Sa emirul, spuse Malko.

— Aveţi *rendez-vous!* Nu mi s-a spus nimic…

Garda ezita. Dar ţinuta elegantă a lui Malko păru să-l liniştească.

— Lăsaţi maşina aici, domnule, spuse el. Mergeţi pe cărare până la postul de gardă care se află înaintea casei Excelenţei Sale.

Malko urcă încet cărarea. De o parte şi de alta se aflau mici bungalow-uri albe, care păreau nelocuite. Ajunse la marea curte interioară pe care-o inspectase cu binoclul. Un bărbat masiv, scurt şi îndesat, cu faţa brună, înfăşurat într-o *kafixa* albă, somnola pe o bancă, cu capul sprijinit de perete, cu o mitralieră veche, Thomson, între genunchi. Paşii lui Malko pe dalele de marmură îl făcură să tresară. Deschise ochii, sări în picioare, cu arma îndreptată spre

Malko. Acesta se opri şi surâse, amabil.

— Vin să-l văd pe emirul Catar, anunţă el în engleză.

Gorila păru să înţeleagă cuvântul „emir”. Cu vârful mitralierei îi arătă lui Malko pasajul boltit care ducea la curtea interioară. Înaintând puţin, Malko văzu un fel de minuscul corp de gardă cu geam şi cu o centrală telefonică. Un arab civil, fără cravată, citea un ziar. Garda şi el schimbară câteva fraze guturale şi civilul ridică o privire stinsă spre Malko; într-o engleză bolovănoasă, îl întrebă:

— Cine sunteţi, domnule? Excelenţa Sa nu primeşte decât cu *rendez-vous.*

Malko scoase o carte de vizită şi o aruncă pe masa murdară.

— Duceţi-i asta şi mă va primi.

Arabul o luă şi examină caracterele imprimate: Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge, Castelul Liezen, Austria. Mestecând rahat, stătu vreo cinci minute până să ia vreo hotărâre. Nu ştia să citească în germană, dar lungimea titlului îl impresiona favorabil. Se ridică:

— Mă duc să văd dacă Excelenţa Sa vă poate primi, anunţă el.

Malko aşteptă în picioare. Garda cu mitraliere, în spatele lui. Peste trei minute civilul se întoarse: îşi descoperi dinţii foarte albi într-o urmă de surâs.

— Secretarul Excelenţei Sale emirul vă va primi. Dacă vreţi să mă urmaţi.

Ieşiră de sub boltă şi cotiră la dreapta în curtea interioară. Malko zări încă două gărzi înarmate cu mitraliere etalate pe bănci. Emirul era un om prudent.

Ghidul său se opri în faţa unei uşi albe ornată cu trei şerpi de aur şi bătu uşor. Se auzi zgomotul unei broaşte şi un colos de culoarea cafelei cu lapte, ras în cap, gol până la mijloc, întredeschise uşa. Cu pantaloni bufanţi, papuci şi straturi de osânză, amintea perfect personajele din *Lampa lui Aladin.* Evident, în afara pistolului automat P.08, prins în centura de mătase. Un val de aer îngheţat îl lovi pe Malko în obraz. Întreg bungalow-ul era climatizat. O teacă din catifea albastră învelea un lanţ de siguranţă din oţel care împiedica uşa să se deschidă în întregime. Colosul îl trase la o parte şi

îl lăsă, pe Malko să intre şi închise uşa după el; apoi, învârtind de două ori cheia în broască, îl introduse pe Malko într-o încăpere incredibilă, dispărând imediat. Rămas singur, Malko privea în jurai său.

Te-ai fi crezut în adâncul Arabiei Saudite sau la căpitanul Coreoran. O fereastră imensă se deschidea spre mare. Pereţii erau verde-fistic, acoperiţi, literalmente cu tablouri: Degas, un Sisley, doi Utrillo, un Renoir şi cinci Van Gogh. Într-un cuvânt, un biet miliard.

Fără a mai socoti aurul, care se afla peste tot: cupe, vase, candelabre, scrumiere, găleţi, chiar. Mai-mai să crezi că emirul continua să atace caravanele. Acolo unde nu putuse pune aur, se afla ivoriu, obiecte lăcuite. Prin interstiţiile covoarelor în culori luminoase, se zărea marmura neagră a podelelor. Un decorator hollywoodian ar fi leşinat de fericire în faţa acestui decor. Şi unde pui că emirul fusese crescut în Anglia! Alungaţi naturalul şi el va reveni în galop. Malko se opri în faţa portretului în picioare al emirului Katar, îmbrăcat cu un *djellebah* roz, pe fondul unor nori albaştri, cu un iatagan curbat prins la brâu.

O tuse discretă îl făcu pe Malko să se întoarcă. Un personaj care ar fi putut fi foarte bine negustor de rahat în piaţa mare din Djeddah, răsărise dintr-o tapiserie. Malko n-ar fi putut spune dacă el trăia de obicei acolo sau dacă tapiseria, disimula o uşă. Un nas lung încovoiat şi trist, un abdomen rotunjor de eunuc şi o strângere de mână care evoca irezistibil meduza. El se înclină adânc în faţa lui Malko şi spuse cu o voce ascuţită, în engleză:

— Sunt Hussein, secretarul Excelenţei Sale emirul Abdallah Al Salind Katar Allak Amrack.

Cuvintele îi alunecau pe limbă precum bomboanele. Oferindu-i cu mâna sa grăsuţă un fotoliu Louis XV lui Malko, începu un monolog ciudat, punctat de momente de linişte, fără ca Malko să poată să plaseze un cuvânt.

— Excelenţa Sa nu vă poate primi imediat, explică el. Excelenţa Sa nu se scoală niciodată înainte de ora 3 după-amiază. Excelenţa Sa primeşte multă lume: oameni din lumea întreagă vin în Sardinia să-i admire realizările. Excelenţa Sa dă, de două ori pe săptămână, dineuri cu 14

tacâmuri, 14 fiind cifra sa norocoasă şi Excelenţa Sa e foarte superstiţioasă.

Inimitabilul Hussein îşi trase răsuflarea şi continuă să depene pliantul publicitar.

— Excelenţa Sa e foarte bun. Întreţine în lumea întreagă un număr prodigios de instituţii caritabile ai căror beneficiari îi aduc mulţumiri lui Allah. Alteţa Sa crede în nemurire şi în necesitatea milei şi a bunătăţii.

Malko îşi permise un surâs trist-ironic ce scăpă secretarului *haute-fidélite,* care continuă să-şi depene melopeea.

— Fiind foarte conservator Excelenţa Sa adoră să călătorească. Pentru a evita să aştepte avioanele şi-a cumpărat un jet francez, o minune. Astfel, la sfârşitul săptămânii Excelenţa Sa va lua jet-ul pentru a merge la cocktail ul prinţului de Karaman, la Barcelona. În aceste scurte deplasări, Excelenţa Sa, bineînţeles, nu ia decât un valet arab, al cărui tată l-a servit pe tatăl său şi pe el însuşi, fidelul secretar. Căci Excelenţa Sa are oroare să aibe bani la el. În afara câtorva monede de aur de distribuit săracilor. Căci, trebuie s-o spunem. Excelenţa Sa este foarte generoasă. Excelenţa Sa iubeşte mult caii de curse. Unul din caii săi, „My baby”, a fost vândut cu 800.000 dolari. Nu e minunat?

Malko se aştepta ca Hussein să necheze pentru a sublinia performanţa sau să sară pe deasupra unei berjere Louis XV. Dar secretarul continuă să enumere calităţile stăpânului său.

— Excelenţa Sa vorbeşte mai multe limbi în afară de arabă, dar preferă franceza. Distinsă şi engleza atât de practică. Totuşi, Alteţa Sa înţelege destul de bine germana.

Malko profită ca să afirme că franceza nu avea secrete pentru el şi că ar fi o bucurie să vorbească franceza cu Excelenţa Sa, dacă aceasta ar binevoi să se arate.

Hussein afirmă că nu era decât o problemă de minute şi că în cazul în care Malko ar dori să trimită flori emirului nu poate fi vorba de mai puţin de trei duzini de trandafiri. Aşa se obişnuia în emirat. Hussein îl lăuda pe emir precum un negustor maşinile de ocazie.

Epuizat, tăcu, în sfârşit şi aşteptă, cu ochii plecaţi, aşezat cu marginea feselor în fotoliu său, interzis probabil personalului.

Deodată se auzi un fâşâit de tapiserie; Hussein ţâşni din fotoliu, eu faţa iluminata de bucurie şi trompetă:

— Excelenţa Sa emirul Abdullah al Salind d'Al Catar.

Dacă uita unul din titluri, trebuia să i se taie capul.

Malko se ridică la rândul său şi ochii săi aurii îl fixară pe bărbatul care o răpise pe Kitty.

Niciodată nu ţi l-ai ti putut imagina într-o asemenea afacere.

Emirul era şi mai grăsuţ şi mai vulgar decât secretarul, chiar dacă era mai înalt. Se deplasa greoi, cu bazinul în spate. Malko, care-l văzuse în fotografii mai vechi, nu-l mai recunoscu. Era un bărbat mare, urât construit, îmbrăcat cu un tricou galben, un pantalon de pânză cu şosete cârpite în picioarele goale. În biografia sa orală, Hussein uitase să precizeze că Excelenţa Sa era de o avariţie prodigioasă. El îi întinse mâna lui Malko.

— Sunt încântat să vă primesc, spuse el cu o voce cântată. Am mulţi prieteni în Germania şi în Austria. Aş fi putut să vă întâlnesc acolo... Subînţeles: cum se face că nu v-am întâlnit niciodată?

Malko îi strânse mâna întinsă, moale şi grasă.

— Locuiesc în Statele Unite, preciză el. Castelul meu e în curs de restaurare.

Emirul clătină din cap, însemnând că înţelegea acest gen de dezagrement. Dar el avea cel puţin posibilitatea de-a face să i se taie, în piaţa publică, mâna dreaptă a antreprenorilor nepricepuţi. El pocni din degete în direcţia lui Hussein. Acesta scoase un strigăt lung şi ascuţit:

— *Cahonaaah*[8]*!*

Aproape imediat colosul de culoarea cafelei cu lapte reapăru, ducând delicat o cafetieră cu gât lung în mâna stângă şi două ceşti minuscule în mâna dreaptă. El turnă un fir subţire de cafea fierbinte într-una din ceşti şi o întinse emirului. Acesta îşi muie buzele în ea şi numai atunci servitorul umplu cele două ceşti.

[8] Cafea!

Înainte de a dispărea, Hussein preciză la urechea lui Malko că Excelenţa Sa fiind musulman nu bea niciodată alcool. Excelenţa Sa era foarte practicant.

În mod vizibil, emirul nu avea nici o idee despre adevărata personalitate a lui Malko. Altfel nu ar fi fost atât de ospitalier. Îşi băură cafeaua în linişte, apoi emirul îşi lăsă ceaşca şi întrebă politicos:

— Cum vă place Sardinia?

— Încântătoare, îl asigura Malko, o regiune foarte frumoasă şi sălbatică.

— Am muncit mult aici, i se confesă cu durere emirul, ca şi cum ar fi mânuit cazmaua cu mâinile sale brune. Presupun că doriţi să vă instalaţi aici. Şi pentru oameni ca dumneavoastră am vrut să creez acest complex, unde ne vom simţi între noi. Sublinie pe *noi.*

Din ce în ce mai bine. Malko îşi mângâie bărbia. În încăperea cu uşi şi geamuri astupate şi insonorizate, cel mai mic zgomot părea necuviincios.

— La drept vorbind, nu am intenţia să mă instalez, preciză el. Am venit doar să vă vizitez.

Ochii miopi ai emirului clipiră de bucurie. În Europa nu era obişnuit cu această modestie. Era tratat mai degrabă ca un miliardar antipatic, pe la spate, sperând că totuşi va înţelege…

— Sunt încântat, prinţe Malko, ugui el. Şi sper că veţi binevoi să fiţi invitatul meu.

Surâsul lui Malko dispăru. Se aplecă înainte, scrutând chipul interlocutorului său.

— Alteţă, spuse el, am venit să vă văd pentru afaceri. O afacere neplăcută.

Emirul începu să se agite în fotoliul său şi încercă să surâdă:

— Neplăcută? Nu înţeleg.

Malko observă că piciorul drept al emirului apăsase pe covor, pe o minusculă umflătură… foarte probabil, o sonerie disimulată. Emirul dădea înapoi imperceptibil în faţa ochilor aurii striaţi cu verde. Duri ca jadul.

— Excelenţă, continuă Malko, aţi comis o gravă eroare. Am venit să vă ajut să o reparaţi. Dacă vreţi.

— O eroare?

Emirul, fie urmase cursurile de la Actor’s Studio, fie era la o mie de leghe depărtare de a şti cine era Malko. Îl lua probabil drept un cerşetor distins.

— Excelenţă, continuă Malko, am venit să caut o tânără care se numeşte Kitty Hillmann şi care se află aici, împotriva voinţei sale.

De data aceasta emirul Katar păru că se topeşte pe fotoliul său.

Întrebă, stins:

— O tânără? Nu înţeleg.

Malko aştepta, eu ochii săi aurii fixaţi ţintă la emir. Acesta căuta să disimuleze expresia de panică de pe chipul său gras. Luă ochelarii din buzunarul pantalonilor şi-i puse pe nas pentru a-l examina mai bine pe Malko.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră, mai întâi, domnule, spuse el, după cartea de vizită credeam…

— Sunt agent C.I.A., spuse liniştit Malko. Un organism de care aţi auzit desigur vorbindu-se. Cât despre titlul meu, el este autentic! Sunt foarte eclectic, vedeţi.

Emirul se sufoca. Îl măsură pe Malko, ca şi cum acesta ar fi fost evreu şi bâlbâi:

— Dar, nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule, n-ar fi trebuit să vă primesc deloc. Buna mea credinţă este de vină. Sunteţi… sunteţi un aventurier.

Malko recidivă cu o voce plină de amărăciune şi mânie:

— Ce aţi făcut cu Kitty Hillmann? După ce aţi pus să i se taie un deget.

— Ce oroare! Făcu pe un ton stins emirul.

— Asta e şi părerea mea.

Deodată se auzi un foşnet imperceptibil în spatele tapiseriei prin care dispăruse Hussein. Erau spionaţi. Malko regretă că nu şi-a luat pistolul său extraplat. Cu toţi muşchii încordaţi, îl privi pe emir cu răutate.

Acesta se ridică, dar Malko rămase aşezat.

— Am să vă alung, anunţă gazda sa.

— Nu vă sfătuiesc, spuse Malko. Mai am ceva să vă spun. Foster Hillmann a murit. S-a sinucis. Din cauza şantajului pe care-l exercitaţi asupra lui. Nu mai aveţi deci nici un motiv

să o păstraţi pe această tânără fată. Chiar dacă o tăiaţi în bucăţi şi o expediaţi la C.I.A. Nu vi se va da în schimb nici măcar orarul trenurilor New York – Washington.

— Ieşiţi, spuse emirul.

Malko îndreaptă un deget ameninţător spre arab.

— Excelenţă, spuse el răspicat. Nu mai aveţi de-a face cu un om torturat care voia să-şi salveze fiica cu orice preţ. Aveţi toată C.I.A. pe urmele voastre. Ştiţi ce reprezintă asta chiar dacă mă doborâţi acum, vor fi trimişi alţi agenţi. Avem şi timp şi bani. Şi dacă o asasinaţi pe această fată, lumea nu va fi destul de mare pentru a vă salva, Excelenţă.

— Sunteţi nebun, spuse emirul.

Dar vocea lui era mai puţin fermă. Malko îi dădu o ultimă lovitură.

— Fiţi rezonabil. Eliberaţi-o pe Kitty Hillmann şi vom trece cu buretele peste şantajul vostru. Altfel vi se va întâmpla ceea ce i s-a întâmplat doctorului Weisthor.

Emirul se făcuse gri. Dar avu forţa să arunce, cu o voce strangulată, o frază în arabă. Uriaşul cafea cu lapte apăru din neant şi se plantă în faţa lui Malko, cu mâna dreaptă pe patul puştii sale P.08 cu o ţeavă interminabilă. Malko simţi că pierduse partida. Ceva îl înspăimânta pe emir mai tare decât C.I.A. Altfel ar fi cedat-o pe Kitty. Evident, nu era un profesionist al spionajului. Era în impas.

Cu paşi lenţi, se îndreptă spre uşă şi înainte de a ieşi, aruncă emirului:

— Excelenţă, dacă vă schimbaţi părerea sunt la *Cala di Volpe.* Vă repet, Foster Hillmann este mort. Ştirea va apărea în ziarele săptămânii. Kitty nu mai poate servi la nimic.

Uriaşul cafea cu lapte ridicase deja lanţul acoperit de catifea albastră şi aştepta ameninţător. Malko se află din nou sub soarele arzător. Trecu de garda indiferentă şi se urcă în maşina transformată într-un adevărat cuptor. Reluă drumul în serpentine, cu inima grea. Deocamdată, nu vedea nici un mijloc de a o elibera pe fată. În cazul în care aceasta mai era încă vie.

*

Abdul Aziz ieşi din spatele draperiei, cu un surâs larg pe faţa sa ciupită de vărsat. Avea încă în mână pistoletul cu

care îl ochise pe Malko. Malko şi emirul, în cazul în care acesta ar fi avut ideea nefericită să fie prea vorbăreţ. Aziz se înclină adânc în faţa emirului şi spuse:

— Excelenţa Voastră a vorbit foarte bine. Acest american *blufa.*

Emirul bătu din picior, beat de furie.

— Câine, el nu blufa! Ei l-au omorât pe doctor şi ori să mă omoare şi pe mine.

Egipteanul avu un surâs perfid şi se înclină din nou.

— *Ya achai*! trebuie să ne înclinăm în faţa voinţei lui Allah. Ar fi o greşeală profundă să o înapoiem pe fată. Mai întâi, pentru că ei tot v-ar omori. Apoi, pentru că nu veţi mai avea nici o şansă să aveţi ceea ce doriţi.

— Ceea ce doreşti tu, i-o tăie emirul cu indignare.

— Ceea ce vrem noi, îl corijă poliţistul secret egiptean într-o manieră sibilinică.

Emirul îi aruncă o privire întunecată.

— Dispari din ochii mei, câine. Şi ocupă-te de acest spion american. Altfel…

Această revanşă verbală îl linişti puţin. Privi cu ură concentrată silueta scheletică a lui Aziz, dispărând în dosul draperiilor. Cum i-ar fi plăcut să pună să-l biciuiască la soare, timp de o săptămână, stropindu-i rănile cu oţet…

Descurajat, se lăsă să cadă într-un fotoliu. Murea de frică. Acum, miliardele lui nu-i foloseau la nimic. Nu se vedea deloc mergând la guvernul american să ceara lista agenţilor săi din ţările Orientului Mijlociu. Chiar pentru mulţi dolari…

Coşmarul începuse la Conferinţa de la Khartum după războiul cu Israelul. Emirul fusese şi el acolo, ca şi cea mai mare parte a conducătorilor arabi. O dată mai mult, se pregătea, văicărindu-se să verse câteva sute de mii de dolari şi să atace verbal agresorul israelian, armata lui compunându-se cu totul şi cu totul dintr-o sută de oameni obişnuiţi mai curând să taie capete decât să se lupte împotriva tancurilor.

Un anume Youssef Saadi, din poliţia secretă egipteană, s-a ţinut de capul lui într-o seară. I se servise politicos, afacerea în mână. Deocamdată, nu i se cereau dolari. Contribuţia sa la efortul războiului arab consta în a procura

informaţii preţioase pentru războiul rece. Căci Serviciile Secrete egiptene descoperiseră că cea mai mare parte a agenţilor C.I.A. din Egipt.

Siria şi Liban, lucrau *şi* pentru Israel în virtutea unui acord secret.

— Dar de ce eu? protestase emirul, eu nu mă pricep la informaţii.

— Poate, răspunsese Youssef Saadi, dar îl cunoşti pe Foster Hillmann, care conduce C.I.A., nu-ţi rămâne decât să te descurci.

Niciodată nu ştiuse cum aflaseră egiptenii de relaţiile lui cu Hillmann. Îl bănuia pe doctorul Weisthor, care îl ura şi era în excelente relaţii cu germanii integraţi în serviciile egiptene. Între alţii, un anumit Selig Hattoum, în realitate Wilfried Gottinger, expatron al Gestapo-ului din Dresda.

Îl întâlnise pe Foster Hillmann, de mai multe ori în Elveţia la conferinţe secrete, în care C.I.A. şi Intelligence Service reglau anumite probleme delicate. El, emirul de Katar, întreţinuse totdeauna excelente relaţii cu Londra ceea ce îl făcuse să evite câteva revoluţii.

Înainte de a părăsi Khartum-ul, primise un ultim avertisment. De la un prieten saudit. Toată afacerea nu era decât o maşinaţie a lui Nasser pentru a avea un pretext să-l doboare ca trădător al cauzei arabe. Pentru că egiptenii *ştiau* că el nu va putea să le procure ceea ce ei îi cereau…

La două zile după întoarcerea sa în Elveţia, Abdul Aziz şi Fouad Abd El Baki debarcaseră la Geneva. Sub pretextul de a-l ajuta să-şi realizeze proiectul. În realitate pentru a-l ucide în cazul în care nu ar încerca nimic.

Atunci, încolţit, emirul Katar îşi amintise de fiica lui Foster Hillmann… într-o zi acesta îi povestise drama sa.

Mai târziu, ca mesager, Katar o găsise pe vechea lui prietenă, prinţesa Riahi, care-l iniţiase în amor, cu câţiva ani în urmă. Ea păstrase o anumită tandreţe pentru el, se plictisea şi ignora chiar şi cuvântul „morală”. El fusese foarte mâhnit de moartea ei. Cu atât mai mult cu cât ea risca să o preceadă pe a sa proprie… Ştia că agenţii „negri” ai C.I.A. Nu fac cadouri. Cimitirele erau pline de oameni care se încrezuseră în poliţia secretă americană.

Emirul Katar sună. Trebuia neapărat să-şi schimbe ideile. Bineînţeles, ar fi putut să-i lichideze pe cei doi egipteni. Dar după ace^a? Mai devreme sau mai târziu, o rafală de mitralieră i-ar fi măturat Cadillac-ul. Arabii nu sunt prea curajoşi, dar sunt totdeauna răzbunători.

CAPITOLUL IX.

Când Malko intră în hol pentru a-şi lua cheile, recepţia minusculă a hotelului era invadată de o uriaşă cu plete lungi, blonde, al cărei corp sculptural era mulat într-un ansamblu de lastex roz. Dacă ar fi avut 20cm mai puţin ar fi fost o adevărată frumuseţe. Pentru moment, ochii săi albaştri aruncau fulgere şi tânăra bătea din picior cât pe-aci să spargă marmura.

— Nu plec de aici, spuse ea apăsat. Voi folosi forţa dacă e nevoie.

Şeful recepţiei, un italian blând, terorizat, nu părea deloc gata să folosească forţa. Cât despre directorul elveţian, acesta îşi ştergea fruntea, în ciuda atmosferei glaciale datorată unei climatizări prea intense.

— Miss Ashley, repetă el, vă jur că nu am cameră, am cedat-o chiar şi pe a mea. Sunt absolut dezolat, dar nu e vina mea că telegrama dumneavoastră s-a rătăcit.

Uriaşa bătu iar din picior şi ameninţă:

— Am să mă plâng emirului. El m-a invitat. Pentru serata de poimâine.

Malko care se pregătea să iasă, ciuli urechea:

— Ce se petrece? întrebă el în şoaptă pe director.

Celălalt nu se lăsă rugat pentru a-şi povesti necazul.

— Oh, domnule, e teribil. Această tânără avea o cameră reţinută şi noi n-am primit rezervarea. Nu ştiu unde s-o repartizez. Şi ea nu vrea să înţeleagă...

— Înţeleg, spuse Malko, am să încerc să rezolv eu lucrurile.

Îşi scoase ochelarii şi se apropie de furia blondă.

— Domnişoară, spuse el în engleză, permiteţi-mi să mă prezint. Sunt prinţul Malko Linge. Aş putea să vă fac un serviciu?

Ea îl fulgeră cu privirea:

— Lucraţi în acest hotel?

Tonul era clar jignitor. Malko lăsă bătaia la spate pentru

mai târziu.

— Nu, spuse el suav. Nu sunt decât un modest clienţi care va fi bucuros să vă ofere camera sa pentru ca dumneavoastră să nu rămâneţi cu o amintire neplăcută despre Sardinia.

Linişte de moarte. Directorul s-ar fi aruncat în genunchi. În colţul său, recepţionera sardă murmura: *Miracolo, miracolo!*

Uriaşa îl privi pe Malko pentru a vedea dacă nu glumeşte, suspină văzându-i ochii aurii şi spuse:

— Dar domnule, e absolut imposibil. Unde veţi dormi?

Ar fi fost puţin galant să-i răspundă: „cu dumneavoastră”. Malko se înclină şi replică:

— Va fi o bucurie să împart camera cu un prieten care locuieşte tot în acest hotel.

Sânii impunători ai uriaşei se ridicară de recunoştinţă. Nu purta sutien şi Malko putu să-i vadă sfârcurile cafenii ale sânilor, prin cămaşa de mătase. Ansamblul uşor pe care-l purta se mula pe ea ca o mănuşă, tară să pară că asta ar jena-o peste măsură. Îi întinse mâna lui Malko:

— Sunt contesa Carole Ashley. Am venit special de la Londra pentru această serată.

Fără a pierde un minut, directorul făcuse deja semn groom-ului să ia bagajele contesei Ashley. Aceasta îl urmă, împreună cu Malko.

— Ce serată? întrebă Malko în timp ce mergeau pe sub interminabilele arcade.

Ea îl privi, surprinsă:

— Cum, nu sunteţi la curent? În fiecare an, emirul, care are mulţi prieteni în Europa, dă o mare serată pe o temă dată. În acest an va fi o serată psihedelitică. Va fi al naibii de amuzant. O grămadă de prieteni au venit de la Londra. Toţi cei de la Royal Performance, de altfel, trebuie să ne mai defulăm puţin.

Şi râse din gât, teribil de distins şi puţin isteric. Malko, care-i ajungea până la ureche, se gândi că, dacă şi-ar găsi parteneri de talia ei, n-ar fi neplăcut să fie satisfăcută. Sosiră la camera lui. El deschise şi-i făcu loc să intre. Odată plecat groomul, ea se plantă în mijlocul camerei, cu ochii

strălucind.

— Trebuie neapărat să vă mulţumesc, strigă ea.

— Mi-aţi mulţumit deja, protestă Malko. Şi e o plăcere să faci un serviciu unei femei frumoase.

Ea îl privea, indecisă. Un moment se întrebă dacă nu va încerca să-l violeze. Cu englezoaicele astea bine crescute şi sportive, nu se ştie niciodată. Era vizibil că el nu-i displace. Deodată chipul Carolei se lumină:

— Ştiu!

— Ce? întrebă Malko, pe cale de a-şi închide valiza.

— Am să cer emirului să vă invite la serată. N-o să poată să mă refuze. Când a venit, în Anglia pentru prima dată, eu l-am prezentat la toată lumea, Guiness-ilor, Bedford-ilor, Miller-ilor, tuturor personalităţilor.

Malko se gândi la figura emirului. Era o iniţiativă nobilă, dar puţin deplasată.

— Ştiţi, spuse el prudent, nu am plăcerea să-l fi cunoscut pe emir şi nu-mi place să mă impun. În plus, nu prea ies.

— Dar trebuie neapărat să veniţi, spuse cu ardoare Carole, va fi acolo toată lumea: Sciler-ii, Burton-ii…

Era o adevărată petrecere mondenă. Malko i-o tăie politicos:

— Unde are loc această serată? Aici?

— Oh, nu! Acasă la emir. E singura ocazie când lasă să intre oameni la el acasă. În sfârşit, serata are loc afară, în jurul piscinei, cei care intră, sunt să spunem… îndrăgostiţii.

Avea un aer mai mult sau mai puţin respectabil, spunând acestea. Malko luă notă. Deodată problema începu să-l intereseze foarte tare:

— Cred că nu sunt puţini „îndrăgostiţi” la acest gen de serate, sugeră el.

Carole se înfioră delicios.

— Deloc puţini. Dar anul acesta emirul a prevenit că servitorii săi arabi vor viola, fără milă, toate invitatele solitare care vor fi găsite în casă. E al naibii de excitant, nu-i aşa? Şi atât de psihedelic…

— Puah, spuse Malko, care-şi amintea de uriaşul cafea cu lapte şi nu-l prea vedea comiţând actul carnal.

Dar pentru Carole era perfect.

— Atunci, s-a hotărât, veniţi? Uite, am să vă arăt costumul meu. Scotoci grăbită într-una din cele trei valize şi scoase de acolo tot felul de obiecte pe care le întinse pe pat. Malko văzu o pereche de cizme negre, din piele moale, foarte înalte, un cordon lat de piele maron, un slip şi un sutien negru din dantelă.

— Asta e ceea ce veţi pune sub costum? întrebă el. Carole puse bikini-ul în faţa ei şi spuse cu candoare.

— Nu, acesta este costumul. Emirul a cerut ca femeile să fie cât mai indecente. Regina Victoria se întorcea probabil, în mormânt. Cu siguranţă.

Anglia se schimbase mult. Unde pui, Carole îşi făcuse reverenţa în faţa reginei Elizabeth, ca toate debutantele, în luna mai. Hippii, Devil-ii, Angel-ii şi alţi americani n-aveau decât să se îmbrace. Malko se înclină şi atinse uşor cu mâna dreaptă uriaşa:

— Singurul sfat pe care pot să vi-l dau, Carole, este să nu vă duceţi în acest costum şi să rămâneţi în grija gărzilor arabe.

Ea ugui:

— Sper să am un cavaler să mă protejeze.

— Nu mă îndoiesc.

Trebuia să meargă şi el la această serată. Era desigur o ocazie unică de a pătrunde în Sanctuar şi de a o salva pe Kitty. Dar pentru moment, nu vedea cum. Ca să câştige timp, se aşeză pe pat, lângă „costum”.

— Presupun că emirul îşi va primi toţi invitaţii, întrebă el. Va fi şi el deghizat? Carole clătină din cap şi explică:

— Nu este o serată obişnuită. E o serată psihedelică. Eu am să primesc invitaţii. Emirul nu va veni decât mai târziu. Eu cunosc toată lumea, spuse Carole cu simplitate. Eu am făcut invitaţiile englezeşti ale emirului. El se pierde în numele europene. Mi-e uşor să vă adaug numele. Şi titlul. Emirul va fi încântat. E foarte snob, ca toţi arabii.

Asta, în ce priveşte „armata din India”.

Malko era la înghesuială. Protestă.

— Eu nu sunt prea monden, ştiţi. De altfel nu am chef să-l cunosc pe emir şi să-i mulţumesc. Sunt puţin cam rasist…

— Ah!

Carole nu fu deloc şocată. Anglia e o ţară a libertăţii. Se aşeză şi ea pe pat, lângă Malko, ca să se gândească mai bine:

— Ştiu, spuse ea deodată. O să veniţi incognito.

— Incognito.

— Da, e foarte uşor, pentru că eu filtrez lumea la intrare. Am să vă las să intraţi şi l-am păcălit. Nici nu trebuie să-i vorbiţi emirului, pentru că acolo sunt mai mult de 200 de persoane. Şi apoi, el nu vă cunoaşte şi nu-l cunoaşteţi.

Era grozav, cu excepţia detaliului că el îl cunoştea. Malko protestă moale, de formă:

— Dar nu cunosc pe nimeni…

Carole îl fulgeră cu frumoşii ei ochi albaştri.

— Mă cunoaşteţi pe mine. N-am să stau toată serata lângă uşă. Sper că o să şi dansăm. Am un chef teribil să mă distrez, adăugă ea pe un ton nostalgic. Tocmai am rupt logodna.

— Ah, sunt dezolat, spuse Malko politicos. De ce?

— Băiatul ăla voia să mă închidă într-o fermă din Sussex pentru tot restul zilelor, spuse Carole. În plus, îl bănuiam că ar fi pederast.

— Astea sunt vicii care pot anula totul, spuse Malko sentenţios.

— Să stai la ţară în doze mari, e insuportabil, conchise Carole. Atunci, ne-am înţeles. Vă aştept mâine seară, la emir. O să mă recunoaşteţi?

— Cred, spuse Malko.

Lucrurile se aranjau bine. Nu o să se mai întâlnească încă o dată cu o asemenea ocazie. Păcat că gorilele nu sunt invitate.

Se ridică, imitat de Carole. Creştetul capului lui ajungea până la nivelul ochilor ei. Dar ea era foarte frumoasă, li sărută mâna, ceremonios.

— Pe mâine.

— Deloc, protestă ea. Veniţi să bem un pahar la Pedro, astă-seară, pe la miezul nopţii, e singurul loc amuzant de pe insulă. Întrebaţi, toată lumea cunoaşte. Vă aştept. Acum fugi, mă duc să mă schimb. Închise uşa în momentul în care ea îşi descheia bluza şi putu să zărească rotunjimea unui

sân. Partea mai puţin plăcută era să împartă camera cu cele două gorile.

*

Întins pe malul piscinei hotelului, Malko se lăsă în voia optimismului. Dacă totul decurgea bine mâine o va recupera pe Kitty. Acum regretă că l-a vizitat pe emir, dar nu putea prevedea totul. Sosirea Carolei era mai degrabă providenţială.

Pe şezlongurile învecinate, Chris şi Milton erau posomorâţi. Ardeau de dorinţa de a lua cu asalt domeniul emirului şi de-a face câteva găuri în pielea lui Abdullah Al Salind Katar. Lui Malko îi fusese greu să le explice că metoda lui e cea mai bună; că Sardinia era totuşi în Europa şi că, dacă, pentru a telefona la New York îţi trebuiau trei zile, în schimb carabinieri erau din belşug.

Cel mai bine era să facă pe mortul până a doua zi. Din nefericire, piscina fusese invadată de o familie italiană, numeroasă, cu un tată care îşi petrecea timpul aruncându-şi progeniturile în apă şi încurajându-le cu urlete, în napolitană. Malko tocmai se gândea să-i ceară lui Chris să stranguleze, pe furiş măcar, pe una dintre ele, când un italian cu vestă albă. Ca a personalului hotelului, se aplecă respectuos spre el:

— *Signor*, direcţia hotelului vă oferă pentru prima zi a sejurului aici, o plimbare cu skiul nautic. Dacă vă tentează…

Malko ridică interesat, capul. Golful *Cala di Volpe* era neted ca-n palmă, iar soarele arzător. Se întoarse spre partenerii săi:

— Vă place skiul nautic?

Două mormăituri şi nu mai insistă. Milton şi Chris nu aveau încredere decât în mările americane.

— De acord, spuse Malko. Unde este vaporul?

— Acolo, la capătul *wharf*-ului, spuse băiatul.

Respectuos, păşind la 3 m în faţa lui, îl conduse pe Malko până la un Riva roşu, nou. În barca cu motor erau doi bărbaţi, foarte slabi, amândoi cu spatele la Malko. Băiatul care venise după el îi întinse un ski mono şi întrebă:

— *Signor* vrea să şi-l pună aici? Astăzi marea e foarte calmă.

Malko se lăsă să cadă în apa călduţă. Se înfundă până la glezne în mâlul de pe fundul apei. Puah... Repede îşi puse skiul şi dădu semnalul de plecare. Barca era puternică şi îl scoase din apă imediat. Era o senzaţie delicioasă să te simţi alunecând pe apă, în viteză. Hotelul se depărta rapid. Trecură pe lângă iahtul lady-ei Docker, ancorat în mijlocul golfului, apoi atinseră uşor un vas de pe care trei fete pe jumătate goale îi făcură semne, vesele. Una dintre ele, cu sânii goi, rămase în genunchi agitând o eşarfa. Încântătoare ţară!

Pentru câteva minute, Malko hotărî să uite de C.I.A. Şi de Kitty. Se afla în bătaia vântului şi apa era minunat de limpede; făcea slalom, depăşind dâra Rivei în jerbe de spumă. Divin. Barca ieşi din golf şi coti uşor spre dreapta, apoi o luă drept spre larg. Abia dacă se zăreau câteva valuri mici. Malko era fericit. Timp de un sfert de oră nu simţi nici o oboseală. Apoi, brusc, îl apucă o crampă la piciorul drept. Lipsă de antrenament. Se aşeză o clipă pe vine, ca să o facă să treacă. Degeaba. În plus, marea devenea puţin mai agitată. Parcursese mai mult de 2 km. Coasta nu mai era decât o dungă maron şi abruptă. Cu mâna stângă, Malko făcu un gest în direcţia bărcii, care însemna că vrea să se oprească. Dar al doilea marinar, care în mod normal ar fi trebuit să fie atent la el. Nu se uita la el. Astfel, semnaliză în zadar 2-3 minute. Apoi, obosit de atâta gesticulat, lăsă sfoara şi se scufundă în apă. Când or să vadă că nu-i mai urmează, or să oprească. Italienii sunt de o lene!

Într-adevăr, când urcă la suprafaţă, văzu Riva întorcându-se şi revenind spre el. El se afla lungit pe apă, împingând skiul, bătând uşor din picioare ca să înainteze puţin. Creierul îi era agreabil de gol şi soarele îi uscase umerii în câteva secunde.

Riva se apropie, despicând marea cu toată viteza. O groază iraţională făcu să-i sară inima din piept lui Malko. Memoria lui fabuloasă lucra pentru el, aproape fără voia lui. Simţi brusc ceva anormal în această plimbare. De ce?

Îşi aminti deodată: o frază a directorului în seara sosirii. Bravul elveţian se plângea de Sardinia. „Nu avem nici măcar vapor ca să facem ski nautic”, îi spusese lui Malko.

Lăsând skiul, se duse la fund, în clipa în care Riva se îndrepta spre el. Îşi ţinu respiraţia cât mai mult posibil, apoi ieşi deodată.

Barca era la 50 m, pe cale de a vira, într-o jerbă de spumă. Malko o privi venind spre el. Încă mai avea o îndoială. Ca să fie mai liber în mişcări, îndepărtă skiul, împingându-l cu piciorul. Riva se apropia. Malko ridică braţul din apă pentru ca pilotul să-l zărească. Etrava îşi schimbă puţin traiectoria. Dar barca nu încetini deloc.

Cu o viteză de 40 noduri, Riva venea drept spre Malko. În ultima clipă el se scufundă, umplându-şi plămânii de aer. Nu destul de repede, totuşi, căci simţi mişcarea elicei lângă umărul său. Dacă mai întârzia o fracţiune de secundă, ar fi fost sfârtecat în bucăţi. Rămase sub apă cât mai mult posibil, apoi, când bâzâitul din urechi deveni prea puternic, ieşi afară din apă. Nu mai era nici o îndoială: erau pe cale de a-l asasina. Un fel de crimă perfectă: ori se îneca de oboseală, ori îl lovea elicea şi ar fi fost un accident regretabil.

Riva se întorcea la treabă. De data aceasta, Malko nu mai stătu să aştepte până în ultima clipă: se cufundă mai înainte. Urcă şi se găsi nas în nas cu etrava: încetiniseră şi aşteptaseră.

În uruitul motorului, etrava îi sări în faţă. Cu toate forţele, sări într-o parte, lovind coca cu umărul. Barca enormă îl atinse uşor. De data aceasta nu se mai cufundă, era inutil. Avea câteva secunde, până când barca va întoarce şi-l va lovi din nou.

Se odihni puţin pe spate. Acest joc de torero nu putea să dureze mult. Încă vreo zece treceri şi va fi prea epuizat ca să mai evite elicea. Va avea craniul sfărâmat în cazul în care nu se îneacă prosteşte. Cu o furie amară, încercă să zărească coasta. Ochii înroşiţi îl dureau. N-o să mai poată ajunge la plajă. Îşi blestemă imprudenţa. Murind, o omora şi pe Kitty. Chris şi Milton, lăsaţi de capul lor, n-or să izbutească nimic.

Muget, valuri, Riva ataca de data aceasta. Malko se afundă în ultimul moment şi nu mai urcă decât atunci când îşi simţi plămânii gata să se spargă.

Nu găsea nici o soluţie. O să moara; tot corpul îl durea. Cu soarele în ochi, văzu revenind silueta masivă a neobositei Riva. Ca să scape, ar fi trebuit să fie un delfin şi să-i sară la bord. Emirul Katar era, desigur, mai periculos decât crezuse.

*

În Riva, Abdul Aziz transpira din greu. N-ar fi crezut că e o muncă atât de dificilă. Nu obişnuia să conducă barca. La primul viraj brutal era cât pe-aci să ajungă în apă. Toţi muşchii gâtului lui scheletic îi tremurau de efort. Acolo jos, punctul acela negru, care era capul lui Malko, părea să-şi bată joc de el.

Abdel Baki nu zicea nimic: avea rău de mare. Cu faţa chinuită de ticuri, privea marea cu un aer dezgustat. Brusc îşi scoase pistolul, un Herstal cu ţeavă lungă şi se ridică de pe banchetă.

— Ce faci?

— Îl dobor, mormăi egipteanul.

— Fecior de câine idiot, nu mişca, spuse amabil Aziz.

— N-o să-l terminăm cu barca. Înoată prea bine, protestă Baki.

Ca să întoarcă, Riva se înclină la 45°; cu dinţii strânşi, crispat la volan, Aziz scuipă:

— Imbecilule! Dacă carabinierii găsesc un cadavru ciuruit, crezi că nu va fi anchetă? Emirul a spus: „un accident”.

Furios, Baki îşi băgă pistolul în teacă şi se aşeză pe banchetă, mârâind înjurături despre familia lui Aziz până la a opta generaţie.

— Ei bine, hai, omoară-l dacă eşti aşa de tare! încheie el. Era ceea ce încerca să facă Aziz cu etrava, mergând drept spre punctul negru, aflat la 200 m în faţa lor.

Malko mai ieşi o dată. Cu ochii plini de apă, cu plămânii în flăcări se lovi cu mâna de ceva tare, de care instinctiv se agăţă. Era skiul pe care-l abandonase puţin mai devreme. Se odihni pe el în timp ce vaporul întorcea. Nu mai putea să respire. Era sfârşitul.

Deodată îi veni o idee. Apucă skiul de vârf şi încercă să-l ridice afară din apă. Era relativ uşor.. Riva sosea, drept spre

el. De data asta Malko aşteptă, ca un torero pândind taurul. Sprijinit de ski, Malko înota cu picioarele. Cu toţi muşchii încordaţi, nu lăsa etrava din ochi. Dacă rata, ar fi zdrobit de elice.

Etrava era la vreo 10 m. Vedea perfect figura negricioasă a bărbatului care conducea. Se aruncă înapoi cu violenţă şi flutură skiul afară din apă, ca pe un harpon. În clipa în care vasul îl atingea, aruncă skiul sub cocă, perpendicular pe Riva.

Se auzi un trosnet înspăimântător. Bucăţi de lemn zburară într-un val de spumă. Riva îşi încetini brusc înaintarea în urletul motorului. Malko înota cu toată viteza pentru a se îndepărta. Dacă ţintise bine, elicea ar trebui să fie stricată bine, în acest şoc; poate chiar smulsă.

Neliniştit, îşi pândea duşmanii. Riva înainta. Venea spre el. Văzând soarele reflectându-se în ţeava pistolului ţinut de unul dintre ocupanţii Rivei, înţelese că a pierdut partida: adversarii săi nu mai puteau manevra vasul şi hotărâseră să-l ucidă. Pentru a câştiga timp îşi adună ultimele forte pentru a se îndepărta cât mai repede posibil. Dar fără speranţă: chiar avariată. Riva înainta mult mai repede decât el.

Cu faţa în apă, înota, ciulind urechea pentru a pândi vaporul care se apropia, când un sunet neaşteptat îl făcu să scoată capul din apă. O sirenă.

Malko făcu o foarfecă pentru a-şi scoate torsul din apă. Îi veni să urle de bucurie: un vapor cu etrava subţire se îndrepta spre el cu o viteză incredibilă, venind din larg, ca şi vasul asasinilor. Avu timp să fluture braţul înainte de a recădea în apă. Riva era la 100 m.

Vasul necunoscut îi ajunse într-o jerbă de spumă. Malko văzu o enormă cocă albastră mărindu-se şi deodată păru să se oprească. Vasul oprea. Malko era la mai puţin de 20 m de imensa cocă bleu-pal, de o formă ciudată, foarte subţire în faţă, creând o impresie de putere. Şi simţi o lovitură în inimă. În spate flutura drapelul american. O faţă roşie, cu un nas enorm şi ochi foarte albaştri, se aplecă peste bord şi bărbatul îi strigă lui Malko:

— Ce vi se întâmplă? strigă el. Prietenii vă fac o glumă?

Malko scuipă o. Înghiţitură de apă de mare şi urlă:

— Nu-mi sunt prieteni şi nu e glumă: încearcă să mă omoare.

La vederea vasului albastru, Riva cotise brusc. Apoi opri, la aproximativ 500 m.

— Atunci urcaţi-vă repede, spuse necunoscutul lui Malko. În spate e o scară. Debreiez.

Barele de oţel ale scării mici i se părură lui Malko la fel de dulci ca braţele celei mai frumoase creaturi pe care o iubise vreodată.

Gâfâind, se lăsă să cadă, pe puntea largă de teck din spate. Inima îi bătea încă nebuneşte. Reuşise să scape. Câteva lungi secunde, scuipă apă pe nas şi pe gură. Salvatorul său, un om de vreo 50 de ani, îl privea cu curiozitate, stând lângă el, în picioare.

— Ar fi mai prudent să plecăm, spuse Malko.

Necunoscutul avu un surâs amuzat, apăsă pe două manete nichelate şi puntea începu să vibreze sub Malko. Se simţi alunecând. Maşina demara cu o viteză fabuloasă.

În patru labe pe punte, Malko căuta să-şi găsească echilibrul. Riva nu mai era decât o pată minusculă. Prinzându-se de orice, ajunse lângă scaunul de comandă, se ridică în picioare şi se agăţă de o bară nichelată. Tabloul de bord semăna cu cel al unui Boeing, cu două rânduri de cadrane şi ciudate instrumente de navigaţie.

În picioare, sudat de volan, necunoscutul care-l salvase părea încântat, cu un ochi pe mare şi celălalt pe cadrane. Îi surâse lui Malko şi strigă în vânt:

— În zece minute suntem la Potto-Giro. În acest moment mergem cu aproape 100/oră.

Malko nu se îndoia. Trepidaţiile erau îngrozitoare şi mugetul motoarelor terifiant.

— Ce maşinărie e asta? Urlă Malko.

Necunoscutul încetini puţin pentru a spune cu o tandreţe infinită în voce:

— Un Super-Donzi. A fost făcut special pentru mine. Două motoare Daytona de 450 cai putere cu compresoare. O brută. Sunt nebun după el. Nimic nu merge mai repede pe mare.

Mângâia manetele cu dragoste, cu ochii pe valuri. Ciudat personaj. Nu-i pusese nici o întrebare lui Malko, părând să găsească normal să culeagă în plină mare un bărbat pe calc de a fi asasinat. Malko nu ştia prin ce concurs de circumstanţe se afla acolo.

Câteva minute, Malko se lăsă legănat de viteză. În cabina din faţă, se auzeau obiecte căzând, dar necunoscutului nu-i păsa. Cu gesturi de amant, trăgea de manete. Efectul era într-adevăr prodigios. Etrava tăia literalmente valurile de parcă ar fi fost din unt. Deja soseau la intrarea în port. Necunoscutul consimţi să încetinească şi evită o barcă de pescari într-o dâră de imprecaţii. Consimţi, numai atunci, să se intereseze de Malko. Acesta îl întrebă:

— Cum m-aţi descoperit?

Necunoscutul surâse:

— Eram în larg. Pentru o probă de viteză. Una din transmisii se încălzise. M-am oprit ca s-o las să se răcească. Cum mă plictiseam, am luat binoclul şi am privit în jur. Adesea sunt marsuimi care se joacă. Te-am văzut şi jocul mi s-a părut ciudat. Totuşi nu credeam că vor să te omoare. Altfel aş fi venit mai repede.

— Ai sosit la timp, spuse Malko, mulţumesc.

Intrau încetişor în golfuleţ. Necunoscutul îl privi pe Malko cu curiozitate, un oarecare amuzament citindu-i-se pe faţă.

— De ce vor să te omoare? Vrei să te conduc la carabinieri?

Malko ezită:

— Nu. Nu cred. E o poveste lungă.

Celălalt ridică mâna:

— Nu-mi spune mai mult. Nu mă priveşte. Mă numesc Joe – Joe Litton. Dacă ai nevoie de vreun serviciu, mă poţi găsi aici, în port sau seara la Pedro.

Joe Litton îşi conducea maşinăria cu o îndemânare incredibilă, făcând să se întoarcă cei 10 în, pe care-i avea coca, aproape pe loc.

Erau deja pe chei. Un tânăr sard aştepta şi apucă capătul aruncat de Joe.

Imediat ce opri cele două motoare, Malko îl întrebă:

— De ce ai aşa un monstru?

— Îmi plac vapoarele, spuse Joe cu simplitate. Nu mai muncesc de şapte ani, pentru că aveam destui bani; deci trebuia să mă distrez. Dar vino să bei un păhărel la Pedro, astă-seară şi o să stăm de vorbă. Vrei să te conduc undeva?

Malko refuză şi îşi strânseră mâinile. Nimic nu părea să-l mire pe Joe Litton. Cel puţin de nu l-ar lua pe Malko drept un mitoman. În orice caz, engleza lui era perfectă, dar el nu era nici englez, nici american. Malko se afla în mica piaţetă din Porto-Giro, în maieu. Din fericire, mai multe taxiuri staţionau în faţa hotelului Porto-Giro. Malko îl luă pe primul din şir şi ceru să fie dus la *Cala di Volpe*, după ce explică şoferului că avusese o pană de vapor. Ceea ce aproape că era adevărat.

*

Pâinea cu usturoi era plăcut crocantă între dinţii lui Malko. În faţa lui, Joe Litton îşi mesteca liniştit carnea, la fel de cărămiziu, cu o lucire amuzantă în ochii albaştri.

La Pedro, nu se vorbea decât engleza. Tinere englezoaice în *micro-skirt*[9] circulau între mese cu platourile în mâini, arătând bikini încântători, de dantelă, de fiecare dată când se aplecau. Discurile urmau unul altuia, adăugându-se vacarmului conversaţiei. Un puşti de 9 ani, blond, se distra dansând într-un colţ un *jerk* îndrăcit. Femeile erau frumoase şi bărbaţii bronzaţi. Se bea, se mânca, se dansa.

Malko obţinuse prin moştenire o picoliţă americană cu un gât nemăsurat de dansatoare, Oneld Nail, o gură mare şi dispreţuitoare, ochi nostalgici cu pupile imense, probabil saturate de L.S.D. Ea mergea cu picioarele goale cu graţia unei balerine. Un tânăr italian care consuma la bar o chemă, ea lăsă platoul şi se duse la el pentru un slow. Dansa foarte aproape de el, cu ochii larg deschişi, nemăsuraţi, tot corpul deschis într-un abandon de erotism total.

Dansul odată terminat îşi lăsă cavalerul fără o privire şi aduse platoul. Joe o prinse de mână şi îi mângâie o coapsă.

— Merge, Marlene?

— Merge.

Mâna lui Joe se plimba în sus şi în jos, dispărând sub

[9] Super mini-jupă.

minijupă, fără a declanşa nici cea mai mică reacţie. Marlene rămase imobilă câteva secunde, surâse vag şi se scuză:

— Trebuie să lucrez.

Deja era la celălalt capăt al încăperii.

— E grozavă, mititica, remarcă Joe. Din când în când o iau pe vapor. Îi place.

Se părea că nu îi place decât asta. Malko începea să aprecieze figura de bătrân pirat a interlocutorului său şi această simplitate biblică a lui. Privirea ochilor săi albaştri era absolut clară. Totuşi Joe Litton nu avea nimic dintr-o fiinţă naivă.

Malko nu mai vorbise despre incidentul de după-amiază. Dar în conversaţie, când vorbeau despre război, Joe Litton menţionă:

— Am lucrat la O.S.S.[10] un an, în 1944. Era amuzant. Presupun că faci ceva în genul ăsta, aici.

— Cam aşa ceva, spuse Malko, fără să se divulge.

Litton îi era simpatic, în afara faptului că îi salvase viaţa.

Cum Malko tăcea, el făcu o grimasă de simpatie şi aruncă:

— Îmi pare rău că plec. Trebuie să fiu mâine la Milano. Dar dacă ai nevoie de un vapor, ia-o pe Abilene. Las cheile marinarului. Am să-l previn.

— De ce faci asta? Nici măcar nu ştii cum mă cheamă, spuse Malko.

Joe Litton schiţă un surâs.

— Deoarece cred că eşti pe calea cea bună. Şi pentru că mi-am lăsat puţin din inimă la O.S.S. Mă distram mai mult decât acum. De atunci, am câştigat mulţi bani. Chiar dacă o transformi pe Abilene în chibrituri, sunt asigurat. Aşa că ia-o.

Malko înţelese că nu glumeşte. Joe, deja departe de subiect, observa un cuplu care tocmai intrase. Ea purta o incredibilă rochie de seară, despicată până la şold; el, încins într-o îmbrăcăminte acoperită cu fireturi, arbora un jambon de dantelă şi părul pe umeri.

— Ia te uite, Mike şi Bettina s-au întors, remarcă Joc.

Fuseseră arestaţi la Roma, după o partidă memorabilă de

[10] Office of Special Service.

L.S.D. încântător.

Copilul de 9 ani dansa acum cu o fată superbă în minijupe mov, imitând legănarea şoldurilor ei. Fata râdea în hohote.

Oameni intrau şi ieşeau tot timpul. Pe bar se afla o imensă cupă plină de *sangria*[11] pe care barmanul şi el englez, o deşerta, neobosit, în paharele care i se întindeau. Joe Litton părea să cunoască pe toată lumea. Fata care fusese închisă la Roma, lungă şi subţire, cu imense plete negre pe umeri, goală sub rochia sa neagră, îi surâse de mai multe ori.

O femeie, în pantaloni şi bluză, cu părul pe umeri, intră şi se îndreptă imediat spre Joc. Malko recunoscu una din vedetele de la *Café Society,* un manechin foarte cunoscut, chiar dacă trecut prin mai multe mâini.

Ea şi Joe se îmbrăţişară, vorbiră, flirtară câteva minute, apoi ea se aşeză pe o treaptă, privind dansatorii, Joe suspină şi îi mărturisi lui Malko.

— E teribilă, de fiecare dată când o văd, vrea să-mi petrec noaptea cu ea. Şi eu nu am chef. E prea bătrână; de altfel, aici aşa e cu toată lumea. Numai fetele de 20 de ani au succes. În timp de biata Brigitte devine încet-încet nebună de legat.

Un grup de italieni, slabi şi agitaţi ca nişte lupi tineri, privea fetele care dansau împreună. Imediat ce puştiul blond se opri, unul dintre ei se precipită şi o cuprinse de talie pe fata cu minijupe mov.

Deodată, Malko o văzu apărând pe Carole. Din uşă, ea îi făcu semn, despică mulţimea şi veni la masa lui. Era însoţită de o mână de gentlemani pe cât de insignifianţi, pe atât de bine crescuţi şi cărora Malko le uită imediat numele. Carole se aplecă spre el:

— Ăştia mă plictisesc, hai să dansăm.

Malko se ridică, puţin intimidat. Când o cuprinse de talie pe Carole, îşi reţinu râsul nebun. Gura îi ajungea exact la înălţimea gâtului ei. Slavă Domnului, ea nu avea tocuri

[11] Sangria – băutură de origine spaniola făcută din vin dulce în care se macerează bucăţi de lămâie, portocale sau fructe din familia acestora.

înalte!

Carole era parfumată peste măsură, mulată într-o rochie de mătase grena. Şi ca prin minune, spre bucuria lui Malko, care prefera valsul, jerk-ul făcu loc unei întregi scrii de slow-uri. După fiecare bucată, corpul Carolei se lipea mai bine de cel al lui Malko. Ce înseamnă să-ţi dai camera unei doamne…

Ea fu cea care se aplecă spre gura lui, cu un gest foarte natural, pentru un sărut profund şi tehnic, care se prelungi jumătate din dans. De altfel nimeni nu se sinchisea de ei. Lângă uşă, puştiul blond se juca cu un gândac mort. O pereche dispăru, râzând, în sala de baie-toaletă. Reveniră o jumătate de oră mai târziu.

Sânii Carolei intrau în pieptul lui Malko ca două obuze 75. Ea tot nu purta sutien.

— Nu am întâlnit niciodată un bărbat atât de galant ca tine, suspină ea. Ce păcat că sunt cu banda asta de cretini.

Numiţii cretini nu erau deloc jenanţi. Terminaseră de golit vasul cu *sangria* şi erau pe calea cea bună.

— Părăseşte-i, sugeră Malko.

Atracţia sexuală a Carolei începea să-l mişte şi apoi nu făcuse niciodată dragoste cu o uriaşă. Dacă nu-l sfărâma, putea fi o experienţă agreabilă.

— Oh, nu, asta nu se poate! protestă Carole foarte şocată. Ei au venit din Anglia pentru mine. Ne vedem mâine seară, în tihnă, la emir.

Cum spune ea „în tihnă”!

— *A propos*, spuse Carole, în ce te deghizezi?

— Să mă deghizez?

Bineînţeles. E un bal psihedelic şi deghizat.

Malko uitase complet. Asta era culmea. Începu să caute şi deodată izbucni în râs:

— Văd venind un om invizibil! Anunţă el. Cu bandaje pe tot corpul. Aşa o să fiu într-adevăr incognito!

— Bravo, spuse Carole. E al naibii de ciudat.

Muzica se opri. Carole se despărţi de Malko şi îl sărută pe vârful nasului.

— Pe mâine!

— Pe mâine!

Se duse iar lângă Joc Litton. Acesta moţăia pe masa unde mâncaseră; întredeschise un ochi:

— Am întâlnire cu micuţa cu gât lung, explică el. Darea termină la 2 dimineaţa. Până atunci acumulez forte.

— Eu mă duc să mă culc, spuse Malko. Mâine am o seară lungă. Nu ştiu când te mai revăd.

Joe îşi flutură mâna.

— Poate niciodată. Noroc. Sper să-ţi fie de folos vasul.

Ieşind afară, departe de zgomot şi fum, Malko avu un moment de panică. Dacă-l aşteptau cei doi ucigaşi?! Dar ajunse la maşină fără vreun incident. O lucire mohorâtă şi gălbuie lumina domeniul emirului.

CAPITOLUL X.

Ochiul schiţă un balet lent, circular, întrerupt de sacade bruşte, care îl proiectau înainte, cu o mişcare obscenă şi brutală.

Când şi când părea să se micşoreze, să se boţească, să se întindă grotesc şi chiar să rânjească.

La 10 cm de el, cochilia boxerului conţinând atributele sexuale ale unui imens pederast cu membre filiforme oscila în acelaşi ritm.

Picioarele dansatorului aproape că nu se mişcau. Era atât de lung şi de suplu, încât ai fi zis că e o salcie plângătoare agitată de vânt. Cu capul dat pe spate, el dansa pe loc, cu abdomenul înainte, cu ochii închişi, un rictus nervos descoperindu-i dinţii foarte albi. Malko era fascinat de părul negru, lipit de gât din cauza transpiraţiei. Fata avea o figură regulată de Madonă, cu o gură aproape albă. Colantul ei de culoarea pielii imita, până la confuzie, nuditatea, i Spre deosebire de ceilalţi participanţi la serată, ea nu-şi vopsise faţa.

Ochiul pictat cu grijă, pe un minuscul *cache-sex* alb, era singura pată: de culoare a deghizamentului său. Prin mişcările fetei, el trăia, se mişca, se: alungea grotesc, părea că vrea uneori să înghită cochilia care-l sfida. Nu se putea ghici nimic din sentimentele dansatoarei. Ochelari imenşi cu lentile albe, îi ascundeau ochii şi buzele sale cărnoase nu aveau nici o expresie. Părul lung, negru, cădea într-o cascadă liniştită pe umeri.

Fascinat, Malko privea scena pe deasupra umerilor celor doi arabi cu torsul gol, care păzeau bolta care ducea la curtea interioară, unde avea loc serata psihedelică.

Pe nesimţite, bărbatul şi femeia se apropiau milimetru cu milimetru. Dansau pentru ei, fără să se preocupe de ritmul orchestrei instalate într-un colţ, pe o estradă, în curtea interioară. Acum, ochiul atingea cochilia, la flecare legănare. Un freamăt parcurse corpul interminabilului pederast. El rămase nemişcat, cu abdomenul agitat de un

freamăt imperceptibil şi ridică foarte încet braţele spre cer, spre luna plină.

Ochiul începu să se rotească din ce în ce mai repede ca şi cum şoldurile fetei erau montate pe rulmenţi cu bile. El era cel care se apropia. Se mai văzu, câteva secunde cu intermitenţe. Brusc, pederastul îşi mişcă şoldurile înainte. Fata îşi împinse abdomenul înainte, ca telecomandată, în aceeaşi clipă şi ochiul rămase lipit de cochilie.

Pederastul scoase un urlet lung, tremură pe loc, ca şi cum nişte plumb topit i-ar fi unit pentru totdeauna. Fata îşi lăsase braţele să recadă şi corpul îi era încordat în formă de arc de cerc, dar chipul nu-şi schimbase expresia.

Aplauzele izbucniră din toate părţile deodată. Cuplul se separă şi un surâs delicat apăru în sfârşit pe chipul fetei. Ea se depărtă de cavalerul ei. Ochiul se topise. Şters de transpiraţia celor două corpuri, el nu mai era decât o magmă de pictură fără formă.

Malko se scutură. Încântătoare serată. Şi nu era decât la început. Deghizamentul începea să-i ţină teribil de cald. Cei doi arabi îl priviră cu neîncredere. Unul dintre ei, cel mai învăţat, articulă cu greu:

— *Your card*[12]*?*

Carole era la 1 m, lângă o masă acoperită de liste şi cărţi de vizita. Erau deja mai mult de o sută de persoane.

— Carole! o strigă Malko.

Fata ridică capul şi privi ciudata apariţie. Ai fi zis că e mumia lui Tutankhamon. Chris Jones, promovat machior, nu se zgârcise cu bandajele cumpărate de la farmacia din Porto-Giro. Ţinuse ca Malko să-şi ia pistolul extraplat. Dar îi trebuia o jumătate de oră ca să înfăşoare cei 200-300 în de bandaj, pentru a-l recupera. Malko care nu avea decât un slip şi un cordon lat pentru a disimula forma pistolului, se înfăşurase complet în bandaje, din cap până-n picioare, ca *Omul Invizibil* al lui H.G. Wells. Avea doar două orificii pentru ochi, unul pentru gură şi unul pentru nas, amintind faptul că nu era o fantomă.

— Eu sunt, spuse Malko.

---

[12] Cartea dumneavoastră de vizită, sir?

Carole luă o lampă electrică aşezată pe masă în faţa ei şi o îndreptă spre mumie. În cele două orificii pentru ochi, văzu strălucind privirea aurie.

Ea izbucni în râs:

— Lăsaţi-l să intre, spuse ea arabilor.

Ei se îndepărtară şi Malko se putu apropia de Carole. Deghizamentul îi permise să o contemple o clipă, discret. După cum îi spusese, ea nu purta decât un sutien şi un slip de dantelă neagră, cu un cordon lat de piele, coborât jos, pe abdomen şi cizme din piele maron, lungi până la jumătatea pulpei.

În ciuda problemelor sale, Malko simţi trezindu-se în el demonul cărnii. Rar văzuse o femeie atât de apetisantă. Probabil că se văzu ceva în privirea lui, căci Carole roşi, scuzându-se:

— Emirul a vrut ca toate femeile să fie foarte sexy, în seara asta.

Malko se înclină:

— Rezultatul depăşeşte speranţele…

Carole se aplecă şi bandajele lui îi atinseră buzele. Cu părul blond strâns în coc, să fi tot avut vreo 2 în.

Un fel de Anapurna, mai puţin stâncos…

— Intră repede, spuse ea, emirul ar fi furios dacă ar şti că am invitat pe cineva necunoscut de el.

Malko nu aşteptă să i se mai spună. O dată intrat, era relativ în siguranţă. Invitaţii erau bine triaţi. Deghizamentul îl punea la adăpost de întâlniri inoportune. Se îndrepta deja spre bufetul imens, de cealaltă parte a piscinei, când fu înhăţat de un avorton, singurul îmbrăcat normal, care stătea în spatele Carolei.

— Sunteţi machiat?

— Credeţi că nu ajunge?

Micul sard clătină din cap:

— Trebuie să vă machiez. Aşa vrea emirul. Aşezaţi-vă pe acest scaun.

Malko se execută. Celălalt pusese pe o măsuţă o duzină de sticluţe, folosite la decorarea maşinilor.

Luă câte una în fiecare mână şi începu să-i stropească bandajele lui Malko. În zece secunde acesta semăna cu o

paletă de pictură. Sardul se opri şi-şi privi opera cu un ochi satisfăcut.

— *Molto bene, signor.* 10.000 lire.

Şi te întrebai de ce carabinierii ridicau în fiecare noapte baraje pe toate drumurile, pentru a prinde pe bandiţii sarzi. Şi ei, nu mai erau demult prin hăţişuri... Din fericire, Malko strecurase câteva bancnote printre bandaje: plăti şi apoi se topi în mulţime. Nimeni nu părea să acorde o atenţie deosebită deghizamentului său. Cea mai mare parte a bărbaţilor purtau *Tee-shirts,* vopsite, cu pantaloni şi toate femeile erau goale. Sau cel puţin, păreau.

Multe purtau colanţi de culoarea pielii şi cizme. Aveau aceeaşi ţinută cu a Carolei: bikini şi sutien negru, cordon lat de piele şi cizme... Ar avea Freud de ce să facă ore suplimentare...

Depărtându-se de bufet, cu un pahar de vodcă în mână, Malko îl zări deodată pe emirul Katar. Escortat de uriaşul cafea cu lapte şi de inefabilul Hussein, pliant publicitar viu, stătea în picioare lângă orchestră, cu un pahar de cristal în mână. Şi el avea faţa pictată şi cămaşa ornată cu dantelă albă. Trăsăturile sale moi ieşeau dezagreabil în evidenţă în lumina brutală a proiectoarelor orchestrei. Lângă el se afla una dintre cele mai frumoase fete din câte văzuse Malko. Ochi de culoare deschisă, imenşi, un oval perfect, păr lung negru, picioare interminabile mulate în cizme de piele de căprioară colante, până deasupra genunchiului.

Nu purta sutien, ci doar o babeţică de bebeluş prinsă în jurul gâtului. Din locul în care era, Malko îi vedea perfect sânii, în profil pierdut, ceea ce nu părea deloc să o jeneze. Emirul îşi lăsă paharul, o înlănţui pe frumoasa necunoscută cu mâna stângă, degetele apucându-i sânul de-a dreptul pe sub babeţică şi întoarse capul în direcţia lui Malko. Privirea se aşeză pe bandajul lui şi binevoi să surâdă. Malko avu o senzaţie dezagreabilă. Era o simplă curiozitate sau emirul avea vreo bănuială? O căuta pe Carole din ochi. Ea nu mai era la uşa păzită de cei doi cerberi arabi. O zări în mijlocul unui grup care evoca destul de bine o explozie într-un atelier de pictură.

Orchestra engleză cânta să-ţi spargă urechile, luminată

de proiectoare de toate culorile, aşezate sub arcadele din curtea interioară. Într-un colţ marele pederast bea *sangria,* prăbuşit ca un păianjen dezarticulat şi o duzină de cupluri mimau amorul fără nici o ruşine. Peste tot oamenii beau şi flirtau. Malko se încrucişă cu un invitat care avea o oală de noapte în cap!

Era greu de crezut că această reuniune de snobi ar fi un reper periculos de spioni. Şi totuşi, era în primejdie. Nu văzuse încă niciuna din gărzile cu mitralieră care ar fi trebuit să stea în umbră.

Chris şi Milton erau la 500 m în linie dreaptă, în Donzi, ancorat în spatele unei stânci din golf. Joc Litton îşi ţinuse cuvântul şi îşi prevenise marinarul. Dar ce ar fi putut face ei?

O fată foarte beată îl trezi din gânduri:

— Oh, o mumie, cotcodăci ea.

Imediat, îl înlănţui pe Malko şi îl trase pe ring. Lux suprem, ea purta în totul şi cu totul o rochie de plastic transparent garnisită cu vizon la gât şi la poale. Cu un minuscul slip alb. Mirosea a whisky ca un alambic. Atârnându-şi braţele în jurul gâtului lui Malko, se lipi cu totul de el, murmurându-i la ureche:

— Ce ai sub bandaje? E o nebunie ce mă poate excita un bărbat deghizat astfel. Ţi-ai pus bandaje peste tot?

Faţă de felul în care dansa ea, exhibiţia păianjenului pederast era un divertisment. Malko începu să se simtă foarte jenat, cu sau fără bandaje. Deodată un apucat se aruncă peste ei şi-i separă violent, urlând:

— La cură!

Avea o lampă de medic fixată pe frunte şi flutura o seringă enormă.

— Deschide gura, ordonă el.

Perechea lui Malko se execută docil şi nebunul îi turnă prin seringă un jet de lichid ambrat. Ea râse până se sufocă şi se aplecă, tuşind ca *Dama cu Camelii.* Falsul doctor îşi îndreptă seringa spre Malko, care trebui să deschidă gura fără chef. Nu trebuia să bată la ochi. Dar se abţinu să înghită lichidul care-i curse în gură. Satisfăcut, nebunul se duse să atace un alt cuplu. Malko scuipă discret. Era whisky.

Totul era permis, căci serata era psihedelică, deci o dulce nebunie.

O regăsi pe Carole pe marginea piscinei imense. Ochii îi erau şi mai strălucitori. Fără fasoane ea îl trase pe Malko spre ea. Se stropise literalmente cu parfum. Păcat că era atât de mare. Era într-adevăr un munte de carne pentru superman. Aşezată într-un fotoliu din lemn de palmier, îl trase pe Malko spre ea. Coapsele ei îi strângeau picioarele şi căldura pântecului ei îi pătrundea prin bandaje. Băuse şi ea destul.

— Dacă am dansa, propuse Malko pentru a scăpa de atentatul la pudoare.

— Formidabil!

Ea se ridică şi se întinse, făcând să-i iasă în evidenţă sânii mari. Slipul ei mic nu ascundea mai nimic din intimitatea lui.

Din fericire, orchestra era mai puţin dezlănţuită. Se înlănţuiră pe marginea piscinei. Amabilă, Carole îl întrebă.

— Centura mea nu te deranjează?

Malko o asigură că nu. Ridicat pe vârfurile picioarelor, gura îi ajungea exact la înălţimea potrivită. Începu să o sărute şi ea se înfioră strângându-se lângă el.

— Mă simt al naibii de bine, şopti ea. Şi minunat de liberă... Emirul ar trebui să organizeze serbări mai des.

Fără să răspundă, Malko o strânse mai tare şi începu să o conducă încetişor spre umbra galeriei care înconjura întreaga curte interioară. Toate uşile apartamentelor private ale emirului dădeau acolo. În această parte a clădirii, undeva, se afla Kitty. În seara asta, era singura lui şansă. Dar trebui mai întâi să iasă din mulţime.

Carole dansa din ce în ce mai excitată, fredonând melodia *A whiter-shade of pale.* Se aplecă spre Malko şi îl sărută lacom.

— Ce bine e să faci ceea ce îţi place, murmură ea. În Anglia, eşti obligat mereu să te reţii. Emirul e un tip formidabil.

În orice caz, serata devenea o orgie mondenă, o partuză uriaşă.

Malko zări capul emirului dansând şi el, cu amândouă mâinile ascunse sub baveta-sutien a partenerei lui. În jurul

lor, perechile dansau într-un mod care i-ar fi făcut să se ruşineze pe cimpanzeii în rut. Erau şi câteva rochii lungi, dar cea mai mare parte a femeilor nu aveau pe ele decât dessous-uri şi rochii transparente cu garnitură din piele. Malko văzu o femeie foarte distinsă, cu un coc complicat, care-şi ridicase rochia de seară pentru ca partenerul ei să o poată mângâia în voie, dansând. În jurul ringului, servitorii arabi, cu torsul gol şi bronzat, îşi vedeau de treabă liniştiţi, strângând paharele goale şi supraveghind obscuritatea. Erau vreo doisprezece. Malko observă că ei nu priveau deloc perechile. Erau, poate, adevăraţi eunuci, potrivit vechii tradiţii orientale.

Deodată, se auzi un pluff şi nişte urlete venind dinspre piscină. Carole se opri din dans şi îl luă de mână pe Malko:

— Hai să vedem!

O fată, goală, în echilibru pe trambulină. Dedesubt, un fals cow-boy flutura un bici. Pocni din el şi biciul se înfăşură în jurul taliei fetei goale. Ea scoase un ţipăt şi plonjă din nou, cu mâinile şi picioarele depărtate. Omul cu biciul se întoarse spre altă victimă, o brună mică, rotundă, care scoase un urlet isteric când biciul se înfăşură în jurul sânilor ei bogaţi, protejaţi de un plastic transparent. Noi urlete de aprobare ale spectatorilor. Carole prinse în zbor un pahar mare cu *sangria* de pe un platou purtat prin apropiere şi îl goli deodată. Îi întinse unul şi lui Malko.

— Bea!

El bău, simţind cum îi încălzeşte stomacul. Nu era momentul să cedeze ambianţei. Niciodată nu ar mai întâlni aşa o ocazie. Într-o oră vor fi beţi morţi. Orchestra atacă o compoziţie absolut asurzitoare. Apa piscinei tremura.

Carole deodată pufni şi îi arătă lui Malko un bărbat de vreo 50 de ani, chel şi cu burtă, salivând ca un boxer, pe cale de a pipăi o blondă mică şi plinuţă.

— E directorul băncii mele, din Londra, spuse ea. Nostim!

— Dacă am merge să ne odihnim puţin? propuse Malko.

Fără să aştepte un răspuns, o duse de mână, în umbra galeriei. Ea nu opuse rezistenţă.

Toate uşile-ferestre de sticlă erau deschise. Interiorul camerelor nu era luminat decât de câteva candelabre

aşezate pe mobile. Pe pipăite, Malko intră în prima încăpere. Aici se afla deja o pereche care tocmai făcea amor pe canapea. Carole pufni discret. Perechea nici nu se deranjă, văzându-i. Fata se uită la Malko cu ochi trişti şi inexpresivi, apoi îşi întoarse privirea în plafon. Două pahare cu whisky erau aşezate lângă ei.

Lui Malko îi era greu să-şi păstreze calmul. Nu din cauza Carolei. Aruncă o privire în exterior. Nimeni nu părea să fi remarcat dispariţia lor.

— Unde mergem? şopti Carole.

— La întâmplare.

Găsiră un divan liber în cea de-a treia cameră. În toate celelalte una sau mai multe perechi făceau amor. Dar această promiscuitate nu-i displăcea lui Malko. Astfel erau remarcaţi mai puţin. Carole îşi găsi ipocrizia englezească, de familie bună, prăvălindu-se pe divan.

— De ce m-ai adus aici? Murmură ea. De-abia se aude muzica…

Ca şi cum n-ar fi bănuit.

Malko voia să-i dovedească cum că muzica nu e totul în viaţă.

Câteva secunde mai târziu, avu un şoc. Carole îşi lăsă cizmele să cadă. Urmă repede centura. Apoi începu să-i scoată bandajele.

Deodată se ridică şi îşi scoase sutienul, cu un surâs de eliberare şi-l aruncă la pământ. Aşa cum stătea, sfârcurile sânilor ei ajungeau exact la gura lui Malko, care răspunse prompt invitaţiei. Carole gemu, înfiorată, se ghemui mai bine lângă el, împingându-l cu pântecul. Apoi începu să-i scoată bandajele de jur-împrejur. Malko se întorcea ca o marionetă.

În trei minute, Carole reuşi să-l dezgolească până la talie, începând de la picioare. Era o tornadă, frumoasa Carole.

Se mângâiară cu voluptate şi în cele din urmă ea se strecură sub el.

— Acum, îi şopti ea.

Ceea ce un gentleman nu poate să nu înfăptuiască prompt. Câteva minute mai târziu, Malko se regăsi, gâfâind strâns, în nişte braţe ca de oţel, de Carole care-i murmură

la ureche:

— Trebuie să beau, altfel am complexe din cauza taliei.

Muzica de-abia se auzea până la ei, amestecată cu strigăte şi râsete. În aparenţă serbarea era în plină desfăşurare. Malko îşi căută pe pipăite pistolul pe care-l strecurase sub divan la începutul jocului de amor şi îl ascunse sub saltea.

— Mi-e sete, spuse deodată Carole.

Asta era ocazia visată. Malko sări de pe divan şi îşi puse slipul.

— Merg să caut de băut.

Depuse un sărut pe sânii încă palpitând ai Carolei şi ieşi, cu inima puţin strânsă. Se purta ca un mitocan. Un domn nu abandonează niciodată brutal o doamnă, după un asemenea schimb de metode. Îşi promise să-i trimită o jerbă enormă de lalele. O luă spre stânga, prin galeria care înconjura toată clădirea. Remarcase o trecere simetrică cu cea prin care intrase în curtea interioară, care ar fi trebuit să conducă la un alt corp de clădire.

Carole nu se va mira prea mult dacă n-o să-l vadă venind imediat. Se va gândi că a fost răpit de una dintre frumuseţile serii.

Nimeni nu păzea bolta. Malko ieşi repede de sub ea şi aerul proaspăt îi biciui faţa. Era afară, în spatele clădirii, într-o a doua curte interioară, de-abia luminată şi mult mai mică. Locul era absolut gol. Zgomotul seratei psihedelice ajungea foarte slab până acolo. În fundal se zărea masa întunecată a unei clădiri. Acolo se găsea probabil Kitty, căci după aceea nu mai era nimic.

Pericolul începea acolo. Căci Malko nu avea absolut nimic de făcut în această zonă, ca invitat. Ar fi fost bine s-o ia pe Carole cu el, dar ar fi trebuit să-i dea explicaţii. De altfel, cu bandajele şi slipul lui nu avea deloc aerul unui spion.

Se angajă cu hotărâre în curtea interioară, legănându-şi voit mersul. Avea totdeauna resurse pentru a mima un beţiv. Asta nu ar mira pe nimeni. Ajunse în partea cealaltă fără probleme. O uşă era în faţa lui, încercă să o deschidă.

Închisă cu cheia. Întuneric beznă. O clipă se gândi că a căzut într-o cursă. Totul ar fi trebuit să fie păzit. Dar n-avea

mult timp pentru a-şi pune întrebări.

Porni şi înconjură clădirea. Cu sandalele nu făcea nici un zgomot. Ajuns la colţul zidului, privi cu atenţie.

În faţa lui era încă o galerie cu mai multe aplice. De asemenea, pustie.

De unde se afla, auzea zgomotul mării în întuneric. Dacă ar fi avut măcar gorilele cu el!

Nici un zgomot nu se auzea. Nenumărate stele străluceau pe cerul senin. Briza era călduţă încă, în ciuda orei târzii.

Malko se hotărî să meargă mai departe.

La Dumnezeu Tatăl.

Deodată, Malko auzi un fâşâit în spatele lui. Nu mai avu timp să se întoarcă. Capul îi explodă şi alunecă în neant.

CAPITOLUL XI.

Pe Malko îl trezi lumina zilei. O rază de soare arzătoare îi încălzea faţa. Deschise ochii şi îi închise imediat. Avea impresia că orchestra seratei psihedelice continua să cânte în capul lui. Cu precauţie îşi pipăi umflătura din spatele urechii stângi. Cât un ou de porumbel.

Deschise ochii cu curaj. Se afla într-o cameră cu pereţii vopsiţi în alb, stil spital, mobilată cu un pat (pe care se afla el), un dulap, o masă şi un scaun.

De pat atârnau chingi, permiţând să fie legată persoana care s-ar afla acolo, dar el era liber. Se sculă şi se apropie de fereastră. Dacă se putea numi „fereastră” o deschizătură cu latura de 1 m, închisă cu bare în cruce, groase de 2 degete. Fixate într-un perete din piatră.

De cealaltă parte peisajul arid al unei coline sarde, tăiat în două de un rând de sârmă ghimpată. Era probabil foarte devreme, căci soarele era la jumătatea diurnului spre zenit, dar căldura forma deja un halou în jurul crestelor din depărtare. Malko se duse la uşă şi încercă să o deschidă. Bineînţeles, era închisă cu cheia. Se întinse iar pe pat, neştiind dacă a dormit o noapte sau o săptămână. Pistolul îi dispăruse şi era îmbrăcat numai cu slipul. Într-un colţ al camerei, bandajele pe care i le scoseseră formau o mică grămadă albicioasă. În clipa în care se culca iar, o cheie se întoarse în broască; apăra uriaşul cafea cu lapte de data aceasta îndreptând spre Malko un P.08 care dispărea în laba lui mare. Îi făcu semn lui Malko să se scoale şi să-l urmeze. S.A.S. Se supuse. Celălalt l-ar fi transformat desigur în ciur la cel mai mic semn de nesupunere. Chris şi Milton erau afară. Trebuia să câştige timp.

Culoarul era rece. Malko se înfiora. Nu se întâlniră cu nimeni. Clădirea în formă de U nu avea etaj. Toate uşile erau închise şi identice. Ajunseră în sfârşit la capătul culoarului. Uriaşul bătu la uşă, o deschise şi îl împinse brutal pe Malko în interior.

Emirul Katar era aşezat la un birou. Nici măcar nu ridică

privirea spre Malko. Spuse o frază scurtă în arabă şi continuă să examineze grămada de dosare care se aflau în faţa lui. Arabul apucă strâns braţul lui Malko şi cu laba lui enormă îl făcu să se întoarcă, închizând cu grijă uşa biroului în spatele lui. De data asta, Malko nu mai înţelegea nimic. Ar fi plătit mult ca să poată vorbi araba. Dar memoria lui uluitoare nu se exersase niciodată în această limbă. Lipsă de atomi răsuciţi.

Din nou plimbarea pe culoare. Apoi brusc, o curte interioară, orbitoare, pustiu. Domeniul privat al emirului era în realitate imens. Partea în care se afla Malko era cea mai depărtată de bungalow-urile invitaţilor. Gorila se opri în faţa unei terase de lemn, la nivelul solului. Fără a-l lăsa pe Malko, o ridică cu o singură mână şi o lăsă să recadă într-o parte descoperind o deschidere pătrată. Malko avu deodată impresia că un cleşte cu aburi îi strângea ceafa. Uriaşul îl apleca spre deschidere. Cuprins de panică, Malko se zbătu cu furie, lovind cu piciorul, muşcând chiar braţul adversarului său. Dar celălalt era mai tare. În mod inexorabil, capul i-se aplecă spre deschizătură. Zări suprafaţa netedă a unei ape.

Ceva plutea aproape de suprafaţă. Orbit de soare, lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să repereze un corp omenesc: corpul Carolei. Chiar dacă umflat şi diform, faţa putea fi recunoscută. Avea aceleaşi dessous-uri negre şi cizmele. Un detaliu îl înfioră de oroare. Una din mâini era întoarsă şi el îi văzu unghiile smulse şi pielea degetelor în fâşii. O aruncaseră pe Carole vie în puţ.

Uriaşul cafea cu lapte îl trase cu violenţă înapoi şi închise trapa. Malko tremura de dezgust. Astfel, amabila Carole plătise cu viaţa ajutorul pe care i-l dăduse. El care detesta violenţa, avu deodată dorinţa de a simţi un pistol în mână. Împins de gardian, reluă drumul spre biroul emirului.

*

Emirul Katar fuma o *cigarillo,* când Malko, tot în slip, intră în biroul său… De data asta, ochii lui de miop îl fixară pe Malko cu o expresie ironică şi crudă. Malko îl măsură cu dezgust:

— Ai vrut să văd cadavrul Carolei Ashley pentru a mă

impresiona?

Emirul scutură scrumul ţigării şi replică, cu vocea lui cântată:

— Desigur, nu. Eşti un profesionist, nu-i aşa? Deasupra acestor lucruri. Am vrut doar să-ţi arăt că nu glumesc şi că sunt sigur de mine. Aş fi putut să o fac să dispară pe această fată, pur şi simplu. În locul acestei soluţii simpliste, un vapor va duce corpul în golf. Când va fi găsit, se va crede că a suferit o congestie, datorată unei băi nocturne, după ingerarea unei mari cantităţi de alcool. Apa din acel puţ e sărată.

Emirul vorbea o engleză perfectă, alegând cuvintele cu o anumită pedanterie. Bleize-ul său de flanelă bleumarin şi tricoul cu guler întors erau de o eleganţă rafinată. Numai lucirea crudă a ochilor săi nu era de la Eton. Malko îi ura pedanteria de asasin bine crescut.

Chiar dezbrăcat, Malko îşi păstra distincţia şi simţea că emirul era sensibil la asta.

— Unde vrei să ajungi? întrebă el sec. De ce m-ai răpit?

Emirul nu-şi putu stăpâni un tremur în voce ca şi cum l-ar fi implorat pe Malko.

— Sunt într-o situaţie foarte delicată, spuse el. Din care, numai Foster Hillmann mă poate salva.

O secundă fu pe punctul de a-i vorbi lui Malko despre Aziz şi de Baki, apoi se reţinu. La urma urmei, bărbatul acesta era prizonierul lui. Dar simţea nevoia de a se justifica, bietul emir. Era prima dată când îşi murdărea mâinile cu sânge, el însuşi.

— Nu încerca să mă impresionezi, îl avertiză Malko. Nici chiar adversarii noştri din Est nu au folosit o metodă atât de murdară.

Vexat, emirul spuse:

— Dacă ai cunoaşte ororile comise de Intelligence Service ai găsi combinaţia mea de o inocenţă angelică. Odată, în apropierea casei mele, au lichidat mai mult de 2.000 de rebeli, femei şi copii inclusiv, cu ajutorul mercenarilor…

Malko se săturase:

— Să terminăm, spuse el. O să mă lichidezi, nu-i aşa? Atunci, fă-o repede!

Mânia îi era atât de mare, încât se gândea fără frică la moarte. Şi totuşi iubea viaţa!

Emirul surâse dispreţuitor.

— Eşti stupid. N-am nevoie să te execut. Acest domeniu îmi aparţine şi se bucură de privilegiul de exteritorialitate. Autorităţile din această ţară o ştiu şi s-ar feri să facă aici cea mai mică incursiune chiar dacă le-ar cere-o prietenii tăi de la C.I.A.. Aşa că rămâi aici. Săptămâni sau luni. Eşti un prizonier interesant. Şi nu conta pe nimeni care să te ajute să evadezi. Ştiu că nu eşti singur. Dar oamenii tăi nu vor avea nici o şansă. Ar trebui o armată ca să poată fi luat cu asalt domeniul meu. În acest caz, adăugă el, aş face imediat apel la carabinieri. Le-am cerut deja să facă ronduri frecvente. Sunt atâtea răpiri în Sardinia, pe vremurile astea…

Emirul se îmbăta cu propriile-i vorbe. Răsturnat în fotoliu, îşi etala bărbia dublă pe gulerul întors. Dezgustul lui Malko era atât de mare încât se întrebă dacă ar avea timp să-l strângă de gât înainte ca uriaşul cafea cu lapte, aşezat în spatele lui, să poată să intervină. Ar fi meritat osteneala.

Dar emirul nu-şi sfârşise încă monologul.

— Am nevoie de tine imediat, anunţă el. O să-i scrii lui Foster Hillmann, după ce-i vezi fata. El crede că eu blufez, că n-o să am curajul s-o ating. Aş vrea ca această scrisoare să fie bine ticluită pentru a evita alte amputări. Hillmann trebuie să înceteze să mă contrazică.

Vorbea cu o voce dulceagă şi egală cu ochii plecaţi, cam ca un preot. Malko nu îndrăznea să înţeleagă.

— Ce? O să…

Emirul îşi descoperi dinţii, dovedind toată cruzimea Arabiei.

— Al doilea deget va însoţi scrisoarea ta. Am un mesager sigur. Vreau ca domnul Hillmann să înţeleagă că am absolută nevoie de informaţiile pe care i le cer. Credeam că ţine destul la fiica lui ca să evite asemenea copilării, ca venirea ta şi capcana de la New York. Regret că m-am înşelat.

— Altfel spus, articulă lent Malko, o s-o torturaţi din nou pe Kitty Hillmann.

Emirul făcu un gest evaziv.

— Tortură e un cuvânt inexact. Nu ţin să o facă să sufere. Dar în absenţa doctorului Weisthor, sunt obligat să fac apel la Schaqk, aici prezent, care va opera cu mai puţină îndemânare.

— Niciodată n-am să scriu această scrisoare, replică Malko. De altfel ţi-am spus că Foster Hillmann e mort.

Emirul nu răspunse imediat.

El şi Malko se înfruntau din privire. Deodată arabul pocni din degete:

— Am o idee mai bună. Chiar Miss Hillmann va scrie tatălui ei. Ea va găsi cuvinte mai potrivite, care-l vor impresiona, poate. Trebuie să o faci să redacteze această scrisoare. Eu nu am putut scoate nimic de la ea, nici nu vrea să-mi vorbească.

— E bolnavă mintal, i-o tăie Malko, trist, e incapabilă să scrie. Şi n-am să fac nimic ca s-o forţez…

Credea că visează. Prin fereastra biroului se zăreau bungalow-urile invitaţilor. La câteva sute de metri erau turişti, o viaţă normală. Iar el aici trăia în plină oroare de Ev Mediu.

Emirul ridică receptorul şi spuse o frază în arabă, apoi închise şi aşteptă, fără a-l privi pe Malko.

Uşa se deschise. Şi Malko se află în faţa originalului fotografiei pe care-i i-o dăduse profesorul Soussan.

Kitty Hillmann era şi mai răpitoare, în carne şi oase. Cu picioarele goale, purta o rochie de pânză imprimată, multicolor, probabil fără nimic dedesubt, căci ţesătura îi contura toate formele şi curba delicată a sânilor. Malko se topi în faţa chipului ei mobil, copilăresc, cu doi ochi imenşi, cafenii.

În ei se ascundea o teamă de animal, panica pe care o vezi în pupilele animalelor la un incendiu. Apoi ea îl privi pe Malko, tot în slip şi expresia i se schimbă. Un fel de surâs îi parcurse buzele şi chipul i se destinse imperceptibil. Malko nu-şi putea detaşa privirea de pansamentul mare şi murdar care-i înfăşură mâna stângă. Emirul nu glumea, într-adevăr. Dar când acesta îi întâlni privirea lui Malko, îşi coborî ochii.

— Miss Hillmann nu a pronunţat nici un cuvânt de când

se află în compania noastră, spuse el. Sper că tu ai să fii mai norocos decât noi... Te las singur cu ea.

În acest moment, Malko îl recunoscu pe bărbatul care o escorta pe Kitty. Era unul dintre cei care încercaseră să-l omoare cu Riva. Comple-ul negru îi contura aproape toate oasele, atât era de slab, iar obrazul plin de ciupituri de vărsat era respingător.

Malko se apropie deodată de birou:

— Să iasă toată lumea, spuse el cu o voce reţinută. Vreau să vorbesc singur cu tine. În interesul tău.

Emirul ezită. Dar văzu ticul de nelinişte de pe faţa lui Aziz şi îl goni cu o interjecţie aspră. Acesta ieşi luând-o pe Kitty. Numai, Schaqk rămase tot în acelaşi loc.

— Nu vorbeşte decât dialectul ţării mele, spuse emirul, ce vrei să-mi spui?

— Lasă-mă să plec cu această fată, spuse el. Îţi dau două minute. Asta îţi dă şansa de a-ţi salva viaţa. După, va fi prea târziu.

Emirul surâse scrâşnind din dinţi:

— Pentru această intimidare ridicolă ai vrut să rămâi cu mine. Îţi pierzi timpul, domnule.

Ochii lui Malko se înverziseră ceea ce era un semn rău. Spuse lent:

— Nu o şti, dar eşti mort deja.

Emirul se tulbură imperceptibil, însă reuşi să-şi domine tremurai mâinilor.

— Nu tu ai să mă execuţi, în orice caz, şuieră el. Nici Foster Hillmann.

— Îţi repet că Foster Hillmann e mort de o săptămână, apăsă Malko. Exact în ziua în care complicele tău i-a telefonat. S-a sinucis.

Ochii emirului clipiră. La rândul lui îl măsura pe Malko. Cum să afle dacă e un bluf?

Malko vru să profite în continuare de avantajul său:

— Toată C.I.A. E pe urmele voastre. Ţi-am spus deja. Chiar dacă nu ies de aici decât mort. Şi nu mai ai pe nimeni pe care să-l şantajezi.

Emirul îşi revenise:

— Nu e adevărat. Foster Hillmann nu e mort. Aş fi aflat-o.

— Am făcut totul ca să nu o ştiţi, preciză cu amărăciune Malko.

Întreaga lor maşinaţie, ca să o salveze pe Kitty, se întorcea împotriva lor. Dar emirul încă nu se lăsa.

— Dacă Foster Hillmann e mort, spuse el, nu-mi mai e teamă de nimic. În meseria ta nu te ocupi de sentimente. Şefii tăi nu ar pierde bani şi oameni ca să găsească o fată care nu le poate servi la nimic...

Malko surâse rece.

— Ai auzit de generalul Radford? Îl admira profund pe Foster Hillmann. El ştie de ce s-a sinucis. Vă va urmări toată viaţa. El conduce acum C.I.A., el m-a trimis aici.

Maşinal, emirul îşi şterse fruntea. Privirea îi era mai puţin fermă. Îi blestemă, mental pe egipteni. Pipăi prudent terenul:

— Dacă ceea ce spui e adevărat, conchise el, trebuie să te suprim şi pe tine şi pe fată. Nu va mai exista nici o dovadă.

— Nu te atinge de Kitty, repetă Malko. Îţi semnezi condamnarea la moarte.

Se gândi cu amărăciune că nu avea decât bariera fragilă a cuvintelor pentru a o apăra. Emirul nu se lăsase convins.

— Am să te conduc lângă ea, ordonă el. Am nevoie de această scrisoare foarte repede.

*

Când se deschise uşa, Kitty se chirci brusc pe patul strâmt, strângându-şi picioarele cu mâna dreaptă, iar mâna stângă pe faţă, ca să nu vadă cine intră.

Uriaşul Schaqk împinse şi închise uşa, la fel de indiferent ca de obicei, în ciuda staturii enorme, se deplasa cu o supleţe incredibilă.

Malko rămase imobil o secundă, ca să nu o sperie pe fată. Era tot în slip şi suferea din cauza acestei ţinute, dar emirul se făcuse că nu aude când îi ceruse haine. Se simţea astfel şi mai supus bunului său plac.

Camera în care se afla Kitty era situată cu trei uşi mai departe de a sa şi era mobilată exact la fel, deschizându-se tot spre *no man's land*-ul de stâncă. Erau acum aproape 24 de ore de când plecase de la serată.

— Kitty, o chemă el încetişor.

Fata nu se mişcă. El se apropie încet şi îşi puse mâna pe braţul fetei.

— Kitty, spuse el cât de blând putu, sunt un prieten, nu-ţi fie teamă…

Nu ştia dacă ea înţelege, dar repetă fraza de mai multe ori. Pentru că nu o putea salva, cel puţin să o liniştească. Scrisoarea, nici vorbă de ea. Ca să nu iasă din acest coşmar nu era decât o soluţie: să evadeze cu Kitty. Ceea ce părea imposibil pentru moment.

Încetişor mângâie braţul fetei, de la umăr până la încheietura mâinii, murmurându-i cuvinte fără vreo semnificaţie specială, dar cu un ton foarte blând şi tandru. Puţin câte puţin, o simţi destinzându-se. Ea lăsă să cadă braţul care-i ascundea faţa şi îl privi pe Malko.

Pupilele ei dilatate îl priviră lung, apoi, mai liniştită, îşi întinse picioarele şi-şi sprijini capul pe pernă.

Rămaseră astfel aproape un sfert de oră, Malko îi mângâia, părul acum. Ea nu se mişca, îl asculta cu privirea pierdută. Deodată Malko se opri din mângâiat şi se depărtă uşor.

Imediat mâna dreaptă a fetei, repede ca o săgeată se încolăci înjurai gâtului lui Malko. Ea scoase un mic geamăt.

— Nu plec, spuse Malko. Sunt aici, Kitty.

Timid, ea îşi trecu degetele pe faţa lui ca pentru a-l recunoaşte. Îi privea, interminabil, ochii aurii plini de blândeţe. Cu o voce minusculă întrebă:

— Cine sunteţi, domnule?

Ca speriată de propria ei îndrăzneală, se întoarse repede spre perete.

— Sunt un prieten, Kitty, repetă Malko. Un prieten al tatălui tău.

Ea nu păru să înţeleagă. Dar îi luă una din mâini şi o ţinu într-a ei. Mult mai târziu, ea murmură:

— Vreau să plec, mi-e frică.

— O să plecăm, spuse Malko cu tonul cel mai sigur posibil.

— Acum, şopti Kitty.

Apoi izbucni într-un plâns cu suspine.

Aproape două ore trecură astfel. Kitty se purta ca un mic animal îmblânzit, cu elanuri, spaime inexplicabile, cuvinte fără şir. Fusese desigur traumatizată de răpire, căci părea incapabilă să-şi dea seama de situaţie. Malko era probabil prima persoană care o trata cu blândeţe şi de aceea se apropia de el. Era patetic şi oribil. Acest copil servea drept troc emirului. În cei 12 ani cât lucrase la Informaţii, Malko nu văzuse ceva atât de inuman.

Instalat într-o poziţie inconfortabilă, anchilozase ca să nu o deranjeze pe Kitty, în zadar se tot gândea, ca un dement, nu vedea nici o soluţie de a ieşi de aici.

Se făcea ziuă, aproape tot atât de brusc ca într-o ţară tropicală. Malko observă că Kitty adormise lângă umărul lui. Se auzi o cheie în broască şi uşa se deschise.

Emirul îşi făcu o intrare, care se voia maiestoasă, urmat de uriaşul Schaqk. Avu o privire de dispreţ amuzat pentru Malko.

— Iată, domnule agent al C.I.A., asta e tot ce ştii să faci; să iei o fată în braţe.

Malko se ridică încetişor ca să nu o deranjeze pe Kitty, dar ea auzind voci, tresări şi se ghemui într-un colţ al patului, deschizând ochii mari.

— E mai bine să mă omori, spuse Malko. Pentru că, dacă ies viu de aici, o să fiu obsedat de o idee: să te regăsesc orice s-ar întâmpla.

Emirul înălţă din umeri.

— Copilării. Eşti plătit de guvernul american pentru a urmări spionii, domnule Linge, nu pentru a face pe Don Quijote. Aţi scris scrisoarea?

În celula fără soare, Malko avea pielea găinii. El replică:

— Nu. Vezi bine că această fată este incapabilă să scrie. Şi oricum, ţi-am spus că Foster Hillmann e mort.

— Ţţţ, spuse emirul. Nu te cred. Voi americanii nu sunteţi destul de şmecheri ca să montaţi aşa o poveste. Vreau scrisoarea. Să fie măcar semnată de ea. Acum trebuie să plec să prezidez sosirea regatelor, la Porto-Giro. E o sărbătoare frumoasă care i-ar fi plăcut prietenei noastre, Carole Ashley. Mă întorc în două orc. Te las cu miss Hillmann. În cazul în care nu reuşeşti să obţii scrisoarea, mi

s-a dat o idee inteligentă: de ce să nu trimit lui Foster Hillmann un ochi al fiicei sale mai degrabă decât un deget: e mai uşor de recunoscut.

Malko îl privi pe emir pentru a vedea dacă nu glumeşte. Dar arabul avea o figură serioasă, cu aceeaşi expresie de cruzime lacomă. Reînnoda o veche tradiţie. În secolul trecut, califul Omar din Bagdad trimisese duşmanilor un emisar, care îi displăcuse, sub formă de mici bucăţi.

— Eşti nebun, spuse Malko. Nebun de legat.

Fără să răspundă, emirul se întoarse şi ieşi. Pe culoar îi întâlni pe Abd el Baki şi Abdul Aziz. Cei doi egipteni îl urmau pas cu pas, observându-l tot timpul cu ochii lor mici, negri, fără expresie. Şi Excelenţa Sa Abdullah Al Salind al Katar crăpa de frică. Ştia că fără un rezultat rapid, va primi un glonte în spate; cei doi din poliţia secretă egipteană nu credeau nici o clipă în reuşita operaţiunii Hillmann. Şi cruzimea emirului creştea ca şi frica lui cu o viteză vertiginoasă.

— Rămâneţi aici, comandă el brutal celor doi egipteni, nu vreau să fiţi văzuţi cu mine după stupida voastră tentativă ratată.

Onctuoşi şi siniştri, cei doi bărbaţi se înclinară şi îl priviră plecând pe emir. Cele Şapte Răni ale Egiptului.

Kitty se trezise. De data aceasta, imediat ce emirul ieşi, ea se apropie de Malko şi se ghemui la pieptul lui. El îi simţi sânii mici strivindu-se de el, prin ţesătura subţire a rochiei. Fata nu spunea nimic, dar lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

— Ce este, Kitty?

— Mi-e frică, spuse ea. Vreau să plecăm.

Se strânse şi mai tare lângă el; ochii ei mari, candizi, nu se desprindeau de faţa lui. El se gândi că era foarte frumoasă cu gura atât de feminină şi cu părul lung, care contrasta cu expresia copilărească a ochilor.

Fără să spună nimic, îl trase pe Malko ca să se întindă pe pat lângă ea. Apoi se culcă lângă el, ca pentru a-l încălzi, cu capul în scobitura umărului său. Respiraţia ei era regulată şi lentă. Malko se linişti şi el, epuizat de tensiunea nervoasă. Era noapte deja, dar o lampă de afară împrăştia o lucire palidă în camera – celulă. Malko fu trezit de o senzaţie

ciudată; Kitty, aşezată într-un colţ, îl privea. Chipul i se metamorfozase. Ochii ei îi devorau faţa. Gura întredeschisă avea o expresie vorace şi o venă i se zbătea pe gât. Malko realiză deodată că corpul ei era lipit de-al lui şi că ea îl dorea.

Îi reveni în memorie ceea ce îi spusese profesorul Soussan. Kitty avea nevoi sexuale pe care şi le satisfăcea ca un mic animal avid de senzaţii plăcute. Vru să se scoale, dar ca îl împiedică cu o mimică rugătoare. Inutil să o judeci. Prezenţa lui Malko o liniştise, ea uitase pericolul şi natura îşi cerea drepturile. Kitty îşi strângea coapsele strâmte de băiat lângă Malko, cu sârguinţă, fără să spună un cuvânt. El încercă din nou să se scoale, dar de data aceasta Kitty gemu atât de dureros, încât el se reaşeză lângă ea. Curând ea se destinse.

Gesturile ei erau stângace şi puţin brutale, dar faţa ei mică, triunghiulară respira, în sfârşit, bucuria. Când Malko o posedă, ea îşi muşcă buzele la sânge ca pentru a se pedepsi. Apoi îl strânse cu toată puterea, cu braţul valid. Nu strigă decât o dată, un mic strigăt de pasăre, când se lovi cu mâna rănită de perete. Apoi adormi deodată cu pletele pe faţa lui Malko.

Simţea o milă infinită pentru această femeie – copil, de două ori zidită în singurătate, de tulburarea mintală şi de captivitate.

Kitty liniştită, destinsă, surâdea îngerilor, cu frumuseţea delicată a corpului său gol. Malko o acoperi cu rochia şi se ridică. Fereastra nu mai era decât un pătrat negru, iluminat de lună.

Pe culoar răsunară paşi. Din nou ceremonialul obişnuit.

— Gata scrisoarea? întrebă emirul.

Malko clătină negativ din cap. Arabul explodă de mânie:

— Imbecilule! Nu ai să schimbi nimic cu încăpăţânarea ta. Aceste informaţii tot le voi avea. Mâine dimineaţă Schaqk o va opera pe miss Hillmann.

Kitty dormea ghemuită, înfăşurată în rochie.

— Dar ce vrei, de fapt? întrebă Malko.

Interesat, emirul explică:

— Lista agenţilor C.I.A. în ţările arabe ale Orientului

Mijlociu. Aproape toţi lucrează pentru Israel…

Malko îl privi, încremenit:

— Dar *niciodată, nimeni, sub nici un pretext* nu va comunica aceste informaţii. Nici chiar Foster Hillmann dacă ar fi fost viu. Dar de ce ai nevoie de ea?

O lucire de complicitate trecu pe chipul emirului. El se îndepărtă de uşă şi spuse cu o voce plângăreaţă:

— Mă şantajează. Egiptenii. Viaţa mea este în joc. Trebuie să mă înţelegi.

Malko se simţi invadat de o speranţă nebună.

— Excelenţă, spuse el, elibereaz-o pe Kitty şi pot să-ţi promit că nu vei mai avea de cine să te temi. Te vom proteja cât timp va fi necesar.

Emirul clătină din cap:

— Nu poţi gusta hrana pe care o mănânc eu, nu poţi dormi lângă patul meu, nu poţi împiedica un criminal să mă spintece, sacrificându-şi viaţa. Am nevoie de aceste informaţii.

— Şi astfel războiul din Israel continuă aici, suspină Malko. Credeam că eşti un om inteligent, Excelenţă.

— Prefer să fiu un om viu, replică emirul. Nu cred în promisiunile tale. Le cunosc deja pe cele ale englezilor. Îţi aminteşti de Nouri Said de la Bagdad. Intelligence Service-ul îi jurase protecţie pe veci. A murit, spânzurat de picioare de un arbore din piaţa Ara şi corpul lui a fost dezmembrat de mulţime. La revedere, domnule Linge.

Scuipă o frază în arabă şi Schaqk îl apucă pe Malko de braţ. Acesta se zbătu şi lovi scaunul care căzu. Kitty se trezi, tresărind, văzu încăierarea şi scoase un urlet lung, isteric. Schaqk îl trăgea deja pe Malko afară din cameră, fără putinţă de scăpare. Uşa se închise. Strigătul fetei răsună mult timp pe culoar. Apoi încetă brusc printr-un suspin înfundat.

Aruncat în propria-i celulă, Malko înjură în şoaptă, nebun de mânie şi neputinţă. Era sigur că cele două gorile făceau un plan pentru a-l ajuta să evadeze, dar cum? Numai de nu i-ar fi eliminat din luptă emirul. Pentru Kitty şi pentru el se va sfârşi, înainte ca o nouă echipă să fie gata de luptă. Astfel războiul din Israel continua la 2.000 km la vest de

Ierusalim.

Pentru a suta oară se apropie de fereastră. Colina era pustie şi pietroasă. Barele masive care îl despărţeau de libertate erau fixate în zid şi i-ar fi trebuit ani de zile ca să le pilească.

Uşa era groasă, inatacabilă şi culoarul, desigur, supravegheat. Emirul era prea sigur de el pentru a nu-şi fi luat toate precauţiile. Descurajat, S.A.S. Se aşează în pat. Se gândea la Kitty, rămasă din nou singură în celula vecină.

Era încă întins pe pat când Schaqk intră, aducând un platou cu mâncare. Gardianul îl lăsă pe masă şi ieşi fără să spună un cuvânt.

CAPITOLUL XII.

Prin barele celulei, masa neagră a muntelui se detaşa în noaptea clară. Malko nu se atinse de cină. Trist. Niciun zgomot nu se auzea din clădire, ca şi cum ar fi fost nelocuită. În afara unui fâşâit, din când în când, pe culoar: probabil sinistrul Schaqk.

La 10 metri distanţă, era posibil să doarmă Kitty. Cu ochii deschişi, în întuneric, Malko nu-şi putea găsi somnul. Era aproape 1 noaptea.

Deodată un fel de tunet îndepărtat, venind de pe colină, îl făcu să tresară pe Malko. Se ridică, se duse la fereastră şi privi atent în întuneric, fără să distingă nimic. Rămase acolo, cu toate simţurile la pândă, cu impresia că se petrecea ceva, fără să poată să spună ce. Degeaba îşi forţa ochii, nu ajungea să vadă nimic în întuneric.

Auzi numai câteva pietricele rostogolindu-se, dar asta nu însemna nimic. O grămadă de animale mici se plimbau probabil noaptea. Puţin mai târziu se auziră paşi şi un zgomot înfundat aproape sub fereastra celulei lui, ca un corp care cade. Atunci înţelese că veneau să-l elibereze.

Chris Jones, cu faţa înnegrită, încălţat cu espadrile, înainta, curbat din mijloc, în întuneric. Trei ore mai devreme se îndopase cu caroten, aşa cum învăţase la şcoala de comando din San Antonio, Texas. De aceea, cu toate că întunericul era total, el distingea vag formele obiectelor.

Dintr-un salt ajunse lângă peretele clădirii şi se lipi de el. Avea cam un minut la dispoziţie. Toată ziua ţinuse sub observaţie domeniul, prin binoclu. Pe o latură era o gardă înarmată care făcea rondul clădirii în aproximativ cinci minute.

Auzi paşi regulaţi. Celălalt sosea şi când dădu colţul, se găsi faţă în faţă cu silueta înaltă a americanului.

Chris lovi, fără milă, la gât cu tăişul mâinii. Garda, total surprinsă, duse mâinile la gât, scăpând mitraliera Thomson, care căzu cu un zgomot îngrozitor de fierărie. Dar nu era decât ameţit. O fracţiune de secundă mai târziu, o lua la

fugă cât îl ţineau picioarele.

Placat de gorilă, se rostogoli la pământ. Chris îi cuprinse gâtul cu braţul drept şi începu să strângă. Trebuia să evite cu orice preţ ca el să strige şi să nu piardă timpul. Dar celălalt avea o forţă extraordinară. Chris avea impresia că strangulează un trunchi de copac. Arabul mârâia, clătinându-se ca un urs. Rănit, căutând să se debaraseze de strânsoarea mortală.

Chris numără încet. Un individ normal trebuia să-şi piardă cunoştinţa la 12. Arabul se zbătea încă puţin la 18 şi avu o ultimă contracţie la 25. Pentru mai multă siguranţă Chris mai strânse încă cinci secunde şi se ridică.

Mai avea trei minute până să se dea alarma. Latura aceasta era destul de puţin păzită, singurele deschideri fiind ferestrele cu bare în număr de douăsprezece. Gorila era sigură că Malko se află într-una din ele.

Alergând de-a lungul peretelui, chemă cu voce joasă, sub fiecare fereastră:

— S.A.S.! S.A.S.!

Malko era la a cincea. Fereastră.

— Sunt aici, şopti el. Repede. Nu pot să ies.

— O.K., spuse gorila, ne ocupăm de asta. Nu mişca.

Aşezat pe vine, scoase antena unui minuscul *Walkie-talkie*, aşteptă târâitul şi spuse un singur cuvânt: *Go!*

Strânse antena şi luă de la centură un obiect ciudat cu un surâs răutăcios. O unealtă numită gyrojet, în formă de pistol, dar trăgând gloanţe de 13 mm, care făceau găuri mari cât nişte farfurii, la mai mult de 200 m, tocmai fusese pusă la punct. Chris o cumpărase la San Francisco cu 160 dolari, pentru orice eventualitate. Avea cu el 20 de gloanţe.

Cu ţeava gyrojet-ului îndreptată spre unghiul peretelui, aşteptă. Pe colină, uruitul care-l intrigase pe Malko reîncepuse.

Malko nu mai înţelegea. N-ar fi avut timp să pileasă barele de la geam. Erau din oţel eu tungsten, aproape imposibil de atacat cu scule normale.

Şi gărzile ar reacţiona imediat. De afară, Chris îl chemă.

— Ţine asta.

Puse pe marginea ferestrei un Colt 38, încărcat, pe care

Malko îl luă imediat. Niciodată nu fusese atât de fericit că are o armă de foc.

— Fata, strigă el. E alături.

Vocea îi fu acoperită de vuietul devenit asurzitor. O secundă, Malko se gândi la un elicopter. Nu vedea nimic în întuneric.

Zgomotul se schimbă şi Malko recunoscu un motor de camion sau de tanc. După distanţă, trecuse deschizătura de sârmă ghimpată. Silueta unui vehicul enorm apăru în întuneric, îndepărtându-se spre clădire, cu farurile stinse, într-un vacarm îngrozitor. Zgâlţâindu-se pe stânci, maşina uriaşă avansa ca un crab. Era un Wrecker, un camion-macara pentru depanare, cu un motor de 300 cai putere şi şase roţi independente. Cobora panta pietroasă ca un tanc. Cu un scrâşnet îngrozitor de frâne, maşina se opri exact sub zid.

— Aici!

Era vocea lui Chris Jones.

Din camion o voce îi strigă ceva. Era Milton Brabeck.

— O să-ţi arunce un lanţ, strigă americanul lui Malko, trece-l printre bare. Atenţie, e greu, dă-te mult înapoi.

Malko ascultă şi se duse în fundul camerei. Se auziră şi zgomote de motor: camionul întorcea. Un şoc violent, de bare. Chris ţintise greşit. Lanţul căzu în exterior. În aceeaşi clipă, se deslușiră strigăte pe culoar. Cineva urlă nişte ordine în arabă. În grabă, Malko împinse patul în faţa uşii. Ar fi fost o prostie să se lase prins tocmai acum. Oricum avea Coltul 38.

— Grăbiţi-vă, s-au trezit, strigă el.

— Ar face mai bine să mai doarmă, strigă Chris, sinistru.

De data asta, lanţul rămase agăţat de marginea ferestrei. Malko sări, apucă capătul care depăşea şi îl trecu printre două bare, apoi îi aruncă capătul spre exterior. Simţi imediat că se trage de capătul lanţului.

— Merge, strigă Chris. Încă două minute.

Zgomot de lanţuri. Un adevărat raliu al fantomelor. Un strigăt afară, două focuri de armă. Chris îşi ridică gyrojet-ul, care lansă o flacără portocalie, glonţul zburând ca un trasor. O explozie surdă şi un strigăt inuman. Cu capul smuls,

Abdul Baki basculă înapoi, într-un jet de sânge. Aziz se lipi de perete precipitat. Chris reveni la camion. În întuneric, Milton şi el se străduiau să lege cele două capete ale lanţului, zdrobindu-şi degetele.

— Gata, strigară în acelaşi timp cei doi americani.

Milton escaladă cabina enormă şi ambreie uşor. Camionul greu avansă 1 m şi lanţurile se întinseră. Chris Jones, cu pistolul lansator de rachete în mână, murmură:

— Doamne, numai de-ar ţine!

Dacă lanţurile se rupeau, totul era pierdut. N-ar mai avea timp să facă încă o încercare. Lanţurile erau acum întinse să se rupă.

— *Go!* urlă Chris.

Cu o mână pe volanul monstrului, cu cealaltă pe schimbătorul de viteză, Milton apăsă până la capăt pe acceleraţie. Cei 300 cai putere nechezară, făcând să tremure capota. Ecoul răsuna pe coline la infinit. Roţile patinau pe solul uşor în pantă, proiectând un val de pietricele pe pereţi. Întreg camionul tremura ca un cal în plin efort, cu dinţii strânşi, Milton apăsa din când în când pe accelerator fără să îndrăznească să împingă până la capăt, de teamă să nu rupă lanţurile. Dar barele rezistau bine. De-abia se curbaseră puţin la tracţiune. Camionul cobora din nou spre perete, cu spatele.

— Mai tare, urlă Malko în vacarmul general.

Milton auzi. Ridică o secundă piciorul de pe acceleraţie, apoi zdrobi pedala, aşezându-se în picioare pe ea. Avu impresia că maşina o să-şi ia zborul. O fracţiune de secundă, camionul rămase nemişcat, apoi făcu un salt de 10 în înainte, aproape fără să atingă solul. Milton lăsă totul şi apăsă cu amândouă picioarele pe frână.

Un dublu urlet de bucurie aproape că acoperi zgomotul motorului. Grilajul, smuls cu o bucată de perete, atârna în spatele camionului. Şi Malko tocmai ieşea prin spărtură.

Ieşise pe jumătate când Abdul Aziz apăru de după un colţ al peretelui, cu o mitralieră Thomson la şold. A fost cea mai nefericită şi ultima idee a vieţii lui. Gyrojet-ul scoase un şuierat. Traiectoria oranj desenă un arabesc graţios care se termină în pieptul arabului. Dar degetul îi rămase crispat pe

trăgaciul mitralierei.

Gloanţele răpăiră pe tabla camionului şi pe perete şi o bună parte se pierdură spre cer.

Trei gărzi arabe plonjară cât de repede putură, ca şi cum s-ar fi rugat cu faţa spre Mecca, considerabil impresionaţi de cadavrele celor doi egipteni din poliţia secretă.

Malko ateriză afară şi sări apoi pe camion.

— Să plecăm, spuse Chris, e periculos.

— Fata, replică Malko, trebuie s-o eliberăm.

— Ea unde este?

El le arătă peretele.

— A treia fereastră.

Milton înaintă cu camionul. În două minute îl aşezase în faţa ferestrei lui Kitty. Malko şi Chris încercau să desfacă bucăţile de grilaj agăţate încă de lanţ.

Se auziră mai multe focuri venind dinspre colţul clădirii. Se pare că Chris mai expedia o rachetă. Ea smulse o bucată de perete ale cărui resturi se împrăştiară peste cei trei oameni culcaţi.

Malko trase de capătul lanţului până la fereastră. Ajutat de Chris se căţără pe perete, încercând să ajungă la bare.

— Kitty, strigă el.

Nici un răspuns.

Chris se ridică uşor mai sus, susţinându-l pe Malko şi acesta putu să ajungă la fereastră. Camera era cufundată în întuneric. Trecu rapid lanţul pe după cele două bare mai groase şi coborî.

— Înainte, urlă el.

De data aceasta Milton reuşi. Camionul greu patină, apoi sări înainte, smulgând grilajul.

— Înapoi, strigă Malko.

Camionul lovi peretele la înălţimea ferestrei. Platoul din spate era exact la înălţimea spărturii. Milton şi Malko se precipitară. Americanul îndreptă un far spre deschizătură. Kitty era culcată pe pat, cu capul ascuns sub cuverturi. De la fereastră Malko îi vedea corpul tremurând. O strigă, cu o voce cât mai blândă:

— Kitty, Kitty, sunt eu prietenul tău.

Numai la al treilea apel ea consimţi să ridice capul. Era

terorizată şi tremura convulsiv. Părul îl avea prins în două codiţe de o parte şi de alta a capului făcând-o să pară de 12 ani. Lui Malko i se strânse inima.

— Kitty, repetă el, ridică-te şi vino. Plecăm.

Ea îl privi fără să se mişte şi fără să răspundă. Frica o paraliza. Malko îi vedea buzele mişcându-se, dar nici un sunet nu se auzea.

— Să ne grăbim, urlă Chris.

Malko înţelese că nimic n-ar face-o pe Kitty să se mişte din pat. Trebuia să se ducă să o ia. Se aplecă prin spărtura îngustă, măcar dacă ar reuşi să ajungă la ea. Dar ea se trase înapoi spre perete. În aceeaşi clipă se auziră chelălăituri şi vocea ascuţită a emirului revărsând un torent de insulte asupra oamenilor lui. Unul dintre ei se ridică şi trimise o lungă rafală în direcţia camionului. Milton îl trase pe Malko înapoi.

— Trebuie să plecăm, or să vină în număr mare. Şi rămânem cu toţii aici.

Într-adevăr, arabii atacau urlând. Malko înţelese că n-ar servi la nimic să fie prins. Liber i-ar fi mai util fiicei lui Foster Hillmann.

— Kitty, o strigă el, pentru ultima dată.

Dar ea îşi băgase capul sub cuvertură şi nu-i mai răspundea. El lunecă afară şi camionul demară imediat.

Prin întuneric alergau siluete. Gyrojet-ul tună de două ori. Malko se căţără până la treaptă, intră în cabină şi camionul luă viteză.

Mai multe gloanţe pătrunseră în caroserie, lângă mâna lui Malko.

Un proiector se aprinse pe acoperişul clădirii, luminând-o. Dar camionul atinsese deja sârma ghimpată. De partea cealaltă, terenul cobora în pantă blândă, ceea ce-i punea la adăpost de gloanţe.

Câteva minute nu putură să vorbească într-atât de asurzitor era vacarmul motorului, pornit la maximum, pe terenul neregulat. Apoi ajunseră pe un drum cu pământ şi zgomotul se mai linişti.

— Ce maşină e asta? întrebă Malko.

Chris surâse larg.

— Am luat-o de pe un şantier, împreună cu alte şmecherii. E mortală. Toată ziua am pândit cu binoclul. Era sigur că dacă nu te-au lichidat, eşti în colţul ăsta.

— Mecanică americană, întări Milton, lovind volanul cu palma.

Dar Malko nu putea fi optimist.

— Fata a rămas acolo, spuse el. Şi emirul e hotărât să o tortureze. El nu crede că Foster Hillmann a murit.

Milton Brabeck făcu o deviere bruscă pentru a lua o curbă. Toţi trei fură proiectaţi unii peste alţii, incapabili să vorbească.

Apoi Chris replică:

— Mergem s-o căutăm. Chiar daca o să facem să sară piatră cu piatră această baracă blestemată. Şi chiar dacă arabii vor să ne împiedice. Dar în seara asta dormim. Fiecare zi cu grijile ei. Donzi ne întinde mâna. Pentru mai multă siguranţă ancorăm lângă o insulă.

Malko se gândi cu recunoştinţă la Joe Litton.

CAPITOLUL XIII.

Căpitanul carabinierilor. Orlando Grado, şef al brigăzii din Porto-Giro, era un bărbat scund, al cărui cap minuscul forma un contrast bizar cu corpul rotund ca un butoi. Avea picioare scurte, un gât lung şi ţeapăn şi ochi strălucitori ca o pasăre. În zadar îşi punea şepcile cele mai rigide şi uniformele cele mai regulamentare, nu ajungea niciodată să inspire respectul datorat gradului său. De altfel, îşi îndeplinea sarcinile cu o neglijenţă binevoitoare, fiind total devotat emirului Katar, care avea remarcabila bunătate de a-i plăti studiile universitare unicului său fiu, Alfredo.

Climatul din Sardinia era idilic, munca inexistentă şi tinerele ţărance sarde erau uneori sensibile la prestigiul uniformei. O viaţă aproape ideală. Şi totuşi în acest minut, căpitanul Orlando Grado ar fi schimbat cu plăcere sinecura sa călduţă pentru un post în fundul Siciliei, cât mai departe de Porto-Giro.

Bărbatul din faţa lui îl martiriza. Îi întorsese actele pe faţă şi pe dos, le examinase îndelung, îi cercetase şi pe cei doi bărbaţi care-l însoţeau.

Aceştia nu erau nici glumeţi, nici farsori. Şi fiecare cuvânt care cădea de pe buzele bărbatului blond şi distins, aşezat pe modestul scaun al gărzii, intra ca un cui în inima căpitanului: tentativă de omor, *kidnapping,* sechestrare, asasinat, tăinuire de cadavru, şantaj…

Orlando Grado îşi scoase o ţigară din cutia lui veche de piele, o bătu pe unghie cu un aer gânditor, cu ochii pierduţi. Nu era decât 9 dimineaţa şi creierul lui nu era încă treaz:

— *Commandatore,* spuse el pe un ton plângăreţ, Excelenţa Sa emirul din Katar este binefăcătorul insulei… Tot ce îmi spuneţi, bineînţeles, dar în sfârşit…

Malko îl întrerupse cu un ton sec:

— Căpitane, suntem în emirat sau în Sardinia? Eu sunt funcţionarul unui organism de stat american. Vreţi să anunţ Ambasada mea că am fost victima unui *kidnapping,* că asupra mea s-a făcut o încercare de asasinat, că o tânără

americancă e sechestrată şi că poliţia italiană refuză să intervină?

Căpitanul carabinierilor plecă capul. Discuţia dura de o oră. Cei trei bărbaţi erau acolo de la ora deschiderii. Şi acum trebuia să acţioneze.

— Căpitane, reluă Malko, dacă refuzaţi să interveniţi, alertez imediat, prin cablu, Ambasada şi presa.

Malko şi gorilele dormiseră puţin. Dar schimbul de focuri avusese loc într-o zonă pustie şi nu fusese auzit de nimeni. Până în zori, făcuseră planuri pentru a o elibera pe Kitty. O nouă bătălie era exclusă şi timpul presa. De aceea Malko hotărâse să se adreseze poliţiei locale. Bineînţeles, risca să fie expulzat ca agent al unei puteri străine. Dar acuzaţiile pe care i le aducea emirului erau atât de grave încât spera să obţină o percheziţie. Numai că subestimase puterea emirului. Orlando Grado ridică o faţă gri. Capul lui părea şi mai minuscul.

— *Commandatore,* spuse el lent, am să înregistrez declaraţia şi am să trimit cât mai repede la Sassari care va hotărî. Eu nu pot să intervin fără instrucţiuni.

Malko deschise gura pentru a protesta, când auzi o maşină oprindu-se afară. Se auziră paşi şi uşa se deschise cu violenţă.

Emirul Katar rămase buimăcit în faţa lui Malko. Era impecabil îmbrăcat, cu o vestă a la „Mao" albă, un pantalon de flanelă şi o şapcă de *yachtman.* Obrajii graşi îi tremurau imperceptibil, dar reuşi să-şi stăpânească furia, îndreptând un deget acuzator spre Malko, spuse cu o voce acidă:

— L-aţi arestat deja pe aceşti gangsteri! Bravo, tocmai veneam să fac plângere împotriva lor.

Căpitanul Orlando Grado crezu că îi cade cerul pe cap.

— Signor principe, începu el, acest domn…

Emirul îl fulgeră cu privirea.

— Acesta nu este un domn! Este un bandit. Mi-a atacat proprietatea în noapte asta, desigur pentru a fura împreună cu cei doi complici. Au tras cu arma. Cer să fie imediat arestaţi, dacă nu aţi făcut-o deja.

Ochii lui Chris Jones clipeau periculos, semn de enervare. Orlando Grado ridică ochii spre cer. Ar fi dat un an din

salariu ca să nu fie acolo.

— *Signor principe,* acest om pretinde că l-aţi răpit…

— Ridicol, i-o tăie emirul. Arestaţi-i. Altfel anunţ Roma că sunteţi complicele lor.

— *Porca miseria!* gemu căpitanul.

Îi privea pe rând pe cei doi bărbaţi. Dar feţele lor erau la fel de grave şi hotărâte. Se scărpină pe gât şi se gândi la fiul său, Alfredo, pentru care făcuse deja atâtea sacrificii. Cu o privire dezolată pentru Malko, întinse mâna spre soneria aşezată pe birou, legată de postul de gardă.

Gest pe care nu-l mai termină. Coltul Magnum 45 al lui Chris Jones era la 10 cm de fruntea lui, cu cocoşul ridicat. Nefericitul italian vedea clar gloanţele mari de aramă din butoiaş.

— *Don’t move!* spuse Chris.

Orlando Grado nu vorbea engleza, dar mâna îi căzu cuminte pe birou. Cât despre emir, el privea cu stupefacţie şi incredulitate ţeava modestului Colt cobra al lui Milton lipit de costumul său alb, chiar la înălţimea sternului.

Cele două gorile reacţionaseră la un gest imperceptibil al lui Malko. Acesta îşi juca ultima carte. Risca 20 de ani, pe puţin, într-o închisoare sardă.

În nici o ţară nu ai voie să ataci poliţia. Din nefericire, nu mai avea altă alternativă dacă voia să o salveze pe Kitty. Lăsându-se închis, îi dădea un avans prea mare emirului.

Malko înaintă până la birou:

— Căpitane Grado, regret că am ajuns la această soluţie extremă, dar tot ce v-am spus este adevărat. Emirul Katar este, poate, binefăcătorul insulei, dar el este şi un criminal periculos. Vreau s-o scap pe fata de care vă vorbeam şi care se află în pericol de moarte, fiind sechestrată pe domeniul lui. Pentru a vă proba buna mea credinţă, vă solicit să faceţi o percheziţie şi vă cer să nu opuneţi rezistenţă.

— Arestaţi-l, se smiorcăi emirul cu vocea în falset.

Căpitanul Grado îşi plimbă privirea de la Coltul 45 la emir, apoi clătină din cap.

— Mai târziu, *Signor principe,* nu pierd nimic dacă aşteaptă.

În realitate, căpitanul era încântat. Ceea ce se întâmplase era un mod nesperat de a ieşi din problemă. Nu-şi asuma nici un risc în ce priveşte acuzaţiile aduse emirului. Se ridică şi pentru a-şi salva faţa, îndreptă un deget solemn spre Malko.

— Sunteţi vinovat de un grav delict, *signor.* Foarte grav.

Malko îl avertiză pe emir şi pe căpitan.

— Vom ieşi de aici toţi cinci. Dacă unul dintre voi încearcă cel mai mic gest, va fi doborât imediat.

Nu era adevărat, cel puţin în ce priveşte căpitanul, dar era mai important să evite alertarea gărzii. În şir indian, cei cinci bărbaţi ieşiră din comisariat. Malko încheind şirul. Căpitanul, impasibil, se ferea să privească înspre corpul de gardă.

Cadillac-ul cu geamuri albăstrui al emirului era oprit în faţă. Chris. Jones deschise rapid portiera din faţă şi înfipse ţeava armei sale în coasta şoferului arab. Acesta îşi rostogoli ochii înspăimântat, dar nu se mişcă. Malko, emirul, căpitanul şi Milton Brabeck se înghesuiră în spate. Din post, doi carabinieri observau scena fără cea mai mică emoţie.

— Spune-i şoferului să ne ducă acasă la tine. Şi nu-i spune decât atât.

Emirul scuipă un ordin dispreţuitor şi arabul porni. După o întoarcere impecabilă, se îndreptă spre domeniu. În timp ce rulau pe drumul deşert, Malko îl întrebă pe emir:

— Ai torturat-o deja pe miss Hillmann? Aşa cum mi-ai spus?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse sec emirul. Sunteţi nişte bandiţi.

— Excelenţă, spuse Malko rece, am să-ţi scotocesc proprietatea metru cu metru, până o găsesc. În caz contrar, te omor.

Emirul nu răspunse, dar păli. Malko nu glumea.

Cadillac-ul rula deja pe serpentinele care duceau la domeniu. Încetini pentru a trece bariera. Gardianul salută respectuos, recunoscându-l pe emir. Opriră puţin înaintea arcadei care ducea spre curtea interioară în care avusese loc serata psihedelică.

Emirul, înainte de a coborî, îi aruncase căpitanului:

— Îţi amintesc că prezidez înmânarea premiilor regatelor astă-seară la ora 18, spuse el. Sper că îi vei anihila pe aceşti oameni până atunci.

În clipa în care emirul ieşea din Cadillac, o siluetă vicleană apăru într-un unghi al curţii interioare. Malko îl recunoscu pe Hussein, secretarul. Emirul îl văzuse şi el. Înainte de a-l putea împiedica, el urlă o frază interminabilă în arabă. Chris Jones sărise deja să-l reducă la tăcere, dar era prea târziu.

Hussein se întoarse în viteză şi dispăru.

— Prindeţi-l, strigă Malko.

Dar emirul şi căpitanul trebuiau păziţi. Chris plecă, alergând. Şoferul încercă în aceeaşi clipă să fugă. Un croşeu magistral al lui Milton, în ceafă şi şoferul se întinse în praf şi nu mai mişcă.

Malko îl luă pe emir de braţ. Ochii lui aurii străluceau de mânie.

— O să scotocim tot, spuse el.

Ducându-l pe arab, se îndreptară spre clădirea în care el şi Kitty fuseseră închişi. Pe drum se întâlniră cu doi arabi care aproape că se târâră pe pământ, văzându-l pe emir. Acesta nu-şi mai descleşta buzele subţiri, dar avea o lucire răutăcioasă în ochi.

Unde era uriaşul Schaqk? El îl neliniştea pe Malko. Sosiră pe culoar. Pustiu.

Uşa camerei unde fusese închis Malko era deschisă. El merse până la uşa camerei lui Kitty. Deschisă şi pustie, de asemenea. Emirul Katar îi aruncă o privire batjocoritoare. Barele smulse fuseseră depuse pe jos în fiecare din camere. Trebuia să se aştepte la asta. Malko rămase nehotărât. Unde să o caute pe Kitty în toate aceste clădiri? Începea să se teamă că emirul s-a debarasat de ea în timpul nopţii. Dar nu, era imposibil: Katar avea nevoie de Kitty ca să-şi salveze propria viaţă.

Nu spusese un cuvânt despre cei doi egipteni doborâţi. Nici cu ei nu prea era în regulă. Căpitanul Grado începea să arunce priviri neliniştite lui Malko. Emirul triumfa pe toată linia. El avu, de altfel, un surâs victorios.

— Ţi-am spus, căpitane, că aceşti oameni sunt nişte

gangsteri, zise el.

Îşi umflă pieptul cu mândria regăsită, imobil, ţinându-se puţin la o parte. Şi Chris nu se mai întoarce!

— Chris! strigă Malko.

Nici un răspuns.

Deodată Malko se gândi la rezervor şi la corpul Carolei Ashley. Dacă ar mai fi acolo! Emirul nu prevăzuse percheziţia. Era posibil... Fără blândeţe, îl luă pe arab de braţ.

— Am să-ţi arăt ceva, căpitane, anunţă el.

Când sosiră în faţa dalei, emirul îşi schimbase culoarea. Încercă să scape de strânsoarea lui Malko şi Milton îi dădu o lovitură uşoară, cu patul armei, în tâmplă.

Malko se aplecă şi trase de inel. Dar nu avea forţa lui Schaqk: dala de abia se mişcă cu un centimetru.

— Ajută-mă, căpitane, ceru el.

— Nu-l ajuta, îţi interzic, chelălăi emirul.

Dar italianul trăgea deja de dală, cu Malko, descoperind pe jumătate deschizătura. Malko se aplecă. Corpul Carolei Ashley era tot acolo, plutind pe spate. Malko i-l arătă lui Grado.

— Această fată a fost asasinată, aruncată de vie în acest puţ, pentru că m-a ajutat. Examinarea capului o va dovedi.

Mirosul era îngrozitor. Căpitanul Grado era palid ca un mort, cu picături mari de sudoare pe frunte. Întoarse privirea când emirul spuse cu o voce nesigură.

— Nu cunosc nimic. E o maşinaţie.

Acesta fu momentul ales de Chris Jones pentru a sosi alergând, cu eternul său Colt Magnum, în mână.

— Veniţi să vedeţi ce am găsit, anunţă el.

Malko tresări:

— Kitty?

— Nu.

O urmară pe gorilă prin labirintul culoarelor pentru a ajunge în biroul în care emirul îl interogase pe Malko. Acolo se afla un garderob mare şi adânc, deschis. Chris Jones îndepărtă hainele; înghesuite, în spatele lor, se aflau două cadavre, aşezate unul cu capul la picioarele celuilalt, chiar pe jos, cu hainele năclăite de sânge. Abdul Aziz şi Baki. Atât

de slabi, încât dădeau deja impresia că sunt nişte schelete. Un înger trecu şi fugi, ca vântul, înspăimântat de ce văzuse.

Emirul căzu într-un fotoliu, cu picioarele tăiate şi Malko îl apostrofă pe căpitanul Grado:

— Imunitatea diplomatică dă dreptul de a păstra cadavre în dulapuri, căpitane? Şi fiindcă emirul Katar ne-a acuzat de un anumit număr de delicte, de ce a uitat aceste cadavre?

Italianul răspunse cu multă demnitate:

— *Commandatore, il signor principe*, va avea explicaţii de dat asupra acestor… căuta cuvântul… ciudăţenii.

Chiar în acest moment un zgomot puternic invadă încăperea, Malko privi pe fereastră şi văzu un elicopter mare, roşu, care se învârtea lent deasupra domeniului, la mică înălţime.

Emirul sări de pe scaun:

— Căpitane, iată-ţi oamenii, eu i-am prevenit, domeniul este înconjurat. Acum poţi să-i arestezi pe aceşti bandiţi.

Căpitanul Grado îmbătrânise cu douăzeci de ani în zece minute. Se gândi la fiul său, la toate eforturile pe care le făcuse. Dar era un om cinstit şi la 57 de ani nu te poţi schimba.

— *Signor principe,* spuse el, aici se petrec lucruri ciudate… Trebuie să cer deschiderea unei anchete. Şi în sufletul şi conştiinţa mea, nu pot să-i arestez pe aceşti oameni.

Emirul se întoarse.

— E o infamie, urlă el. Am să-l dau afară din Universitate pe băiat.

— Ştiu, spuse italianul trist.

Malko îl trase de mânecă:

— Căpitane, *trebuie* s-o găsim pe fată. Spune oamenilor să scotocească domeniul, eu…

Sfârşitul frazei se pierdu într-o zăpăceală îngrozitoare. Doi carabinieri, cu mitralierele în mână, conduşi de un Hussein vânăt, ţâşniră în birou. Toată lumea striga în acelaşi timp. Chris Jones vru să iasă, dar nu putu, sub ameninţarea carabinierilor.

— Spune oamenilor tăi să-l lase să treacă, strigă Malko.

— Arestează-i! urlă emirul.

Alţi carabinieri soseau din toate părţile. Câteva minute fu o dezordine de nedescris. Căpitanul Grado urla să fie păzite ieşirile, în mijlocul vociferărilor în arabă ale emirului şi ale lui Hussein. Apoi italianul îl luă pe Malko de-o parte:

— Încearcă să găseşti fata, spuse el cu voce joasă, eu nu pot face nimic, emirul se bucură de imunitate diplomatică.

Şi făcu semn carabinierilor care păzeau uşa să-i lase să treacă.

Malko dispăru, urmat de Chris şi de Milton, urmărit de înjurăturile emirului. Sosiră în locul în care lăsaseră Cadillac-ul, chiar în momentul în care maşina demară. Din cauza geamurilor albăstrui era imposibil să vezi cine e înăuntru. Dar maşina trebuia să facă un ocol ca să ajungă la ieşire. Alergând ca nişte nebuni, o tăiară prin bungalow-uri. Exact ca să vadă apărând Cadillac-ul.

Uriaşul Schaqk conducea, de data asta îmbrăcat normal. Alături de el Malko văzu părul blond al lui Kitty. Exact la timp pentru ca braţul lui Chris Jones să poată trage. Glonţul se pierdu în cer.

— Opriţi maşina, urlă Malko celor doi carabinieri care păzeau intrarea. Stupizi, ei îl priviră fără să se mişte: nu aveau ordin.

Cadillac-ul zbură prin faţa lor, întoarse într-un nor de praf şi dispăru. Malko se întoarse şi se ciocni de Chris Jones, palid ca varul cu ochii mici, cu braţele moi.

— Ce ai, te-au nimerit?

Gorila făcu nu din cap.

— O să-i prindem, spuse Malko, e o insulă.

Chris îi luă braţul şi i-l strânse să i-l rupă. De-abia putea să vorbească. Niciodată Malko nu-l văzuse în starea asta.

— Maşina, spuse el. O să explodeze. Eu am aranjat-o, adineauri. Găsisem exploziv în camion.

Malko simţi că-i cade cerul pe cap.

— Dumnezeule, Kitty! E la bord.

CAPITOLUL XIV.

Ca nebuni, Malko şi Chris Jones alergau spre elicopterul roşu. Malko. Îi strigă americanului:

— Peste cât timp e programată bomba?

— Aproximativ un sfert de oră. E un aprinzător lent. A început să ardă când a demarat maşina. E legat de ventilator. Eu... Voiam să-l fac să sară pe acest blestemat de emir, în cazul în care nu s-ar fi găsit nimic.

— Ştiu, spuse Malko sumbra.

Gâfâind, ajunseră lângă aparat, un Alouette cu turbină.

Din fericire, căpitanul Grado trăncănea cu pilotul. Malko nu-i dădu timp să deschidă gura.

— Căpitane, fata pe care o căutăm a plecat într-o maşină capcană, care va exploda într-un sfert de oră. Singura noastră şansă este acest elicopter.

Grado îl privi pe Malko ca şi cum ar fi vorbit aiurea:

— Să explodeze. Dar cine.?

Malko se urca deja în elicopter.

— Te rog, căpitane, dă ordin pilotului să decoleze imediat. E o problemă de viaţă şi de moarte.

Căpitanul Grado dădu din cap:

— De acord, mergeţi. Dar şi tu o să ai multe lucruri să-mi explici.

— Repede.

Rotorul pornise deja. Deodată elicopterul se ridică graţios. Pilotul era un băiat tânăr, blond, plinuţ. Cum se ridicară în aer, îi ceru lui Malko instrucţiuni.

— Urmăreşte drumul, spuse Malko. Căutăm un Cadillac negru.

Alouette urca vertical. Uşile laterale fuseseră scoase şi un vânt violent mătura minuscula cabină. Malko se aşezase pe scaunul din faţă, în stânga pilotului. Deja casele de pe domeniul emirului semănau cu un joc de construcţii.

— În ce direcţie au luat-o, întrebă pilotul.

— Urmăriţi drumul pe coastă spre Olbia, ordonă Malko. Ei trebuie să ajungă în golf unde se află iahtul emirului. La

nord de Porto Redondo.

Le trebuiră cinci minute ca să găsească maşina. Mergea cu toată viteza, semănând cu un cărăbuş negru. Soarele se reflecta în geamurile albăstrui. Malko îşi privi ceasul. Dacă calculele lui Chris Jones erau exacte, îi mai rămâneau zece minute ca s-o salveze pe Kitty. Urmară drumul de coastă, mărginit de prăpăstii abrupte. Ca totdeauna în Sardinia, atmosfera era foarte senină. Mici vapoare lăsau dâre albe pe Mediterana, de-a lungul coastei.

Cadillac-ul luă o curbă atât de repede încât Malko crezu că se răstoarnă. Roţile atinseră prăpastia, dar uriaşul Schaqk reuşi să redreseze ambele roţi de pe stânga, muşcând din dramul lateral, proiectând un nor de pietre. Deodată îşi încetini considerabil mersul. Cadillac-ul nu era deloc maşina indicată pentru acest dram incredibil de sinuos.

— Coboară, strigă Malko pilotului.

Italianul ascultă. Ca un ascensor ultrarapid, elicopterul se lăsă să cadă şi redresă la 5 în de drum, în faţa capotei lungi a Cadillac-ului.

Malko putu să vadă prin parbriz faţa stupefiată a lui Schaqk. Deja maşina trecuse.

— Urmăreşte-o!

Aparatul se înclină graţios în faţă şi în zece secunde, ajunseră din nou deasupra maşinii. Pilotul îi arătă cu degetul lui Malko un megafon electric atârnat de plafon. Puterea lui acoperea zgomotul turbinei. Malko luă porta-vocea, se aplecă spre exterior urlând:

— Opriţi-vă, în maşină există o bombă. Veţi sări în aer. Atenţie, atenţie, sunteţi în pericol de moarte!

Cuvintele puternic amplificate de megafon răsunară între stâncile pustii. Cu tot zgomotul elicopterului Schaqk cu siguranţă le auzise.

Încă o dată Cadillac-ul trecu în trombă dedesubtul elicopterului. Malko avu un şoc. Kitty îşi coborâse geamul şi făcea un semn vesel, râzând. Pilotul italian o văzu şi remarcă:

— Credeam că fata a fost răpită. Dar nu pare să-i fie frică.

— Este nebună, explică Malko. Nu înţelege nimic. E ca un copil mic.

Cadillac-ul parcursese aproape jumătate din drumul până la Porto Rodondo. Malko îşi privi ceasul. Mai rămâneau şapte minute pentru a o salva pe Kitty.

— Mai încercaţi, spuse el.

Din nou elicopterul coborî şi Malko îşi urlă avertismentul. Fie că îl auzise, fie că nu, arabul nu încetini mersul. Erau aproximativ 3 km în linie dreaptă înainte de a coborî pe serpentine spre portul Porto Rodondo. Malko îşi şterse fruntea acoperită de sudoare, în ciuda vântului rece. Dacă nu făcea ceva, Kitty, pe care venise să o caute de la o distanţă atât de mare, va muri. Kitty nu bănuia pericolul prin care trecea.

Era tot la portieră, observând cu o încântare copilărească baletul elicopterului. Părul lung în flutura în vânt. O fracţiune de secundă, Malko avu în faţa ochilor chipul sever al lui Foster Hillmann.

Nehotărât, pilotul ceru din ochi un ordin.

— Aterizaţi în mijlocul drumului. Astfel vor fi obligaţi să iasă din maşină. Acolo, la capătul liniei drepte.

Italianul nu spuse nimic, dar deschise tocul pistolului, agăţat la şoldul drept. Depăşiră maşina, zburând la 5 km de drum. S.A.S. Se rugă în tăcere numărând secundele. Ce repede trece timpul!

Pilotul cabră uşor elicopterul şi coborî delicat. Un şoc uşor şi Malko sări la pământ, cu megafonul în mână cu riscul de a fi lovit de rotor. Cadillac-ul frână violent şi stopă la aproximativ 500 în de elicopter.

— Se întorc, spuse italianul.

Malko clătină din cap.

— Imposibil, trebuie să ajungă la vaporul emirului. Rămâneţi aici pentru a bloca drumul. Eu plec.

Drept armă, luă megafonul şi plecă alergând. Fiecare pas era un efort supraomenesc. Căldura era îngrozitoare, fără nici o adiere de vânt. Chiar şi insectele se ascundeau. Sub picioarele lui Malko, bitumul nou-nouţ se topea. Undeva, în josul stâncilor, iahtul climatizat al emirului o aştepta pe Kitty.

Un proiectil trecu şuierând pe lângă el. Instinctiv se trase la o parte şi zgomotul exploziei se auzi imediat. Schaqk trăgea în el.

O stâncă mare îi oferea un adăpost perfect. Se ascunse după ea şi duse la gură portavocea:

— Atenţie, ieşiţi din maşină. În ea este o bombă, veţi sări în aer. Atenţie, sunteţi în pericol de moarte.

De data aceasta nu se putea să nu-l fi auzit. Cuvintele răsunau de pereţii stâncoşi. Malko îşi repetă mesajul detaşând fiecare cuvânt. Drept răspuns, mai multe gloanţe zgâriară stânca.

Pentru a trage cu atâta precizie, Schaqk avea probabil o puşcă. Măcar de şi-ar fi abandonat maşina. Dar el aştepta, ghemuit în spatele portierei deschise. Kitty tot în maşină.

Malko îşi privi ceasul. Bomba avea să explodeze dintr-o secundă în alta.

Un zgomot de motor îl făcu să ridice capul. Riscă o privire spre drum. Ca un crab mare, Cadillac-ul trecea peste şanţ clătinându-se. Trecu obstacolul într-un nor de praf şi un urlet de pneuri martirizate, apoi plecă legănându-se pe pietriş, pe un drum vag. Malko ieşi dintr-un salt din adăpost. Încă o dată urlă în megafon:

— Salvaţi-vă, maşina o să sară în aer.

Nu primi drept răspuns decât urletul vitezei maşinii. Alergă spre elicopter. Hotărârea lui era luată. Vor cere pilotului italian să se aşeze pe acoperişul Cadillac-ului. Astfel Schaqk va fi forţat să îl abandoneze. Dacă soseşte la timp.

Pilotul puse serotorul în mers, văzându-l alergând. Aplecat, Malko se urcă în cabină şi decolară imediat. Găsiră uşor maşina. Înainta într-o zonă stâncoasă, spre mare. În clipa în care Malko voia să dea ordin pilotului să coboare, zări un punct negru pe drum. El crescu şi Malko recunoscu un Alfa-Romeo al carabinierilor. El frână în locul în care Cadillac-ul părăsise şoseaua, atât de violent încât se puse de-a curmezişul şoselei. Apoi încercară s-o ia pe acelaşi drum cu maşina americană. Dar roţile din faţă patinară şi ea se împotmoli în praful şanţului. Şoferul încercă să o scoată de acolo apăsând pe accelerator, apoi ţâşni din maşină.

Era Chris Jones, cu capul gol, cu mânecă scurtă, urmele *holster*-ului încrucişându-se pe piept. El sări din groapă cu un salt şi alergă spre Cadillac-ul care se zdruncina la 300 m în faţa lui.

— E nebun, or să-l omoare, spuse Malko.

Îşi luă megafonul şi urlă:

— Chris, opreşte-te. E prea târziu.

Americanul făcu un semn vag din mână. Se aflau exact deasupra lui şi Malko îi putea vedea creştetul capului chel. Alerga cu paşi mari, cu coatele strânse, cu gura deschisă câştigând teren cu fiecare secundă. Nu mai avea decât 200 în până la maşină.

— Ajunge-o şi aşează-te pe maşină. Atâta rău dacă crapă, spuse Malko pilotului.

De data aceasta, italianul îl privi, sincer dezaprobator.

— *Signor,* remarcă el cu blândeţe, am o soţie şi doi copii şi nu vreau să mor. Asta e o afacere particulară, care nu mă priveşte. Dacă vrei să fii omorât, n-ai decât s-o faci singur. Ai spus singur că maşina o să explodeze.

— Dar fata! spuse Malko cu disperare.

Italianul lăsă capul în jos şi murmură:

— E oribil, dar nu putem face nimic.

Malko urmărea maşina din ochi, cuprins de o speranţă nebună. Sfertul de oră trecuse de cinci minute. Poate nu funcţiona dispozitivul?

Elicopterul bâzâia ca o insectă mare deasupra maşinii. Schaqk nu mai avea decât 500 m, aproximativ, de străbătut pentru a ajunge la drumul în serpentină. Kitty nu se mai vedea.

Deodată Cadillac-ul opri. Schaqk ţâşni afară cu o carabină automată în mâna lui enormă.

Chris se apropia văzând cu ochii. Ţinti precipitat şi trase; o flacără portocalie ieşi din ţeavă şi mai multe jerbe de praf ţâşniră în jurul lui Chris care nu-şi încetini cursa. El nici nu încercă să riposteze cu pistolul său. Dar tentativa americanului era disperată.

Malko, în elicopterul imobilizat la 20 m deasupra Cadillac-ului, nu mai putea.

— Stop, Chris, urlă el în megafon. Maşina va exploda!

Gorila era la mai puţin de 50 m de maşină. Brusc, Malko realiză de ce Schaqk nu abandonase maşina: nu înţelegea decât limba arabă. Emirul îi spusese.

Italianul îi auzise avertismentul. El cabră elicopterul care se ridică vertical, lipindu-l pe Malko de scaun. Acesta avu timp să detalieze scena: maşina neagră imobilizată pe stânci şi bărbatul care alerga ca un nebun prin soare.

Şi deodată nu mai există Cadillac-ul. Nimic altceva decât un crater negru.

Un suflu irezistibil ridică deodată elicopterul şi Malko trebui să se ţină bine ca să nu fie aruncat afară.

Pilotul înjură:

— *Porca madona!*

Timp de un minut, Alouette zbură ca un pai. În sfârşit, Malko putu să privească în jos. În locul în care se găsea Cadillac-ul nu mai era decât un nor de praf. Silueta lui Chris Jones dispăruse şi ea. La 100 în de acolo, într-o crevasă, o trombă de flăcări şi fum negru urca în aerul arzător, resturile maşinii.

— Coboară, urlă Malko. Repede!

Pilotul era alb ca cearşaful. Era. Atât de tulburat încât aterizarea, fu mai curând brutală. Aparatul ricoşă de două ori. Malko era deja la pământ. Îşi scrânti glezna şi alergă şchiopătând spre rag.

Ceea ce rămăsese din Cadillac fusese proiectat într-o mică râpă la aproape 50 în de locul exploziei. O căldură îngrozitoare se degaja din jar. Malko reculă. Lipseau portierele, o bucată de acoperiş şi capota. Prin flăcări, Malko zări deodată o siluetă fragilă.

— Kitty! urlă el.

N-a ştiut, apoi, dacă a fost o iluzie optică sau dacă fata se mişcase într-adevăr. Dar apăru o flacără bruscă în interior şi părul lung al fetei luă foc într-o clipă.

Luni de zile revăzu, apoi, această scenă. Pilotul alerga cu stingătorul elicopterului. Îl îndreptă spre flăcări şi o spumă albă acoperi maşina. În zadar. Căldura era prea mare.

Chris Jones apăra. Avea o privire de nebun. Pe frunte avea o tăietură adâncă.

Imediat ce extinctorul păru că a făcut o brazdă în flăcări,

se precipită. Dar trebui să reculeze, cu părul şi sprâncenele pârlite, cu băşici pe mâini. Avea un aer atât de rătăcit încât Malko îi spuse:

— E prea târziu, Chris. Nu e vina ta. Destinul.

În ochii americanului erau lacrimi. Contempla maşina, hipnotizat, atât de aproape, încât Malko trebui să-l tragă înapoi. Cadillac-ul continua să ardă, extinctorul elicopterului era gol. Cei trei bărbaţi se dădură înapoi, neputincioşi.

Apoi se auziră sirenele maşinilor carabinierilor pe dram. Cinci minute mai târziu soseau şi ei, cu Milton. Cadillac-ul sfârşise de ars. Milton era verzui. Găsise pe drum corpul lui Schaqk, al cărui cap, zdrobit de o stâncă nu mai era decât un bulion. Îi lipsea un braţ, smuls din umăr.

Un grup de ţărani sosiră în fugă. Se opriră şi chemară de departe carabinierii cu gesturi largi. Pe un perete stâncos se afla volanul Cadillac-ului şi puţin mai departe o mână păroasă. În sfârşit, carabinierii aduseră un extinctor mai mare şi putură să se apropie de maşină. Malko reuşi să deschidă portiera din faţă arzând încă, sub un val de zăpadă carbonică.

Kitty nu mai era decât o siluetă carbonizată, chircită pe ceea ce fusese fotoliul din faţă. Un copil de 8 ani, ai fi zis. Lângă Malko, căpitanul Grado, sosit ultimul, plângea. Se închină, murmurând:

— Nu cred că a suferit. S-a asfixiat imediat din cauza fumului.

Malko nu răspunse. Revedea privirea inocentă a lui Kitty şi tristeţea ei. Era ultima fiinţă care-i adusese puţină bucurie. Biata de ca! Nu avusese noroc în scurta ei viaţă. Lateral, Chris Jones stătea în picioare, cu ochii uscaţi. Malko încercă să-l îmbărbăteze, dar americanul părea în acele momente, insensibil la cuvinte.

Se aduse o cuvertură pentru a înfăşură în ea ceea ce mai rămăsese din Kitty.

Câteva minute mai târziu, căpitanul Grado îi întinse lui Malko un mic pachet. Înăuntru era o brăţară din aur, o meşă de păr lungă, pe care le găsiseră în fundul maşinii şi un mic ursuleţ de pluş, pârlit. Totul într-o batistă mare cadrilată, adusă de unul dintre carabinieri. Era tot ceea ce rămânea

de la Kitty Hillmann. Şi lui Malko îi venea să plângă. Se îndepărtă încet de carcasa, fumegând încă, a Cadillac-ului.

CAPITOLUL XV.

În minusculul birou al căpitanului Grado domnea o căldură înăbuşitoare. Italianul era aşezat în spatele biroului său, într-o cămaşă cu mânecă scurtă. Era ora două după-amiază. În faţa lui, Malko privea cu o figură gravă şi tristă. Rămăşiţele lui Kitty Hillman se odihneau într-un sicriu confecţionat în grabă, într-un hangar al comisariatului. De când intraseră în birou, căpitanul Grado nu încetase să telefoneze: la Roma, Sassari, Olbia.

Malko şi cele două gorile făcuseră o lungă depoziţie, sub jurământ, pentru ancheta asupra morţii Carolei Ashley.

Şi acum, căpitanul Grado îi convocase pe cei trei bărbaţi în biroul lui.

— *Commandatore*, spuse el după ce aprinsese o ţigaretă, am primit instrucţiuni în ce vă priveşte: sunteţi expulzat din Sardinia pentru a fi tulburat grav ordinea publică. Un avion va părăsi Olbia la ora 18, plecând spre Franţa. Am reţinut trei locuri.

— Şi emirul?

Căpitanul plecă capul. Îi era puţin ruşine.

— Nu pot să fac nimic, pentru moment. Se bucură de imunitate diplomatică. Dar vă dau cuvântul meu de onoare că ancheta asupra uciderii Carolei Ashley va fi dusă până la capăt…

— Vreţi să spuneţi că riscă să fie condamnat?

— Nu. Dacă avem probe suficiente putem să-l declarăm *persona non grata* şi să cerem expulzarea lui.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

Se lăsă o linişte grea. Chris Jones era palid ca şi cum tot sângele i s-ar fi scurs din trup. Nu-şi mai descleştase buzele de la incendiul Cadillac-ului.

— Vă înţeleg poziţia, spuse Malko. Aţi făcut tot ce vă stătea în putere. Vă sunt total recunoscător…

Capul mic al căpitanului Grado nu mai era ridicol. Părea sincer întristat. Şi apoi, acestui necunoscut blond îi plăceau

ochii lui aurii, care reflectau uneori o bunătate pe care o înţelegea.

Malko îşi drese vocea şi spuse:

— Căpitane, dacă v-aş da cuvântul de onoare că la ora 17 fix voi fi în acest birou, mă autorizaţi să fac o ultimă baie? Cu prietenii mei, bineînţeles, de care răspund ca de mine însumi.

Căpitanul îşi ridică ochii de pasăre spre Malko, tot fără să-şi schimbe expresia:

— Dacă îmi daţi cuvântul de onoare, *Commandatore*, sunteţi liber. E foarte cald astăzi şi nu avem nici un local demn de rangul vostru, pentru a rămâne aici. De altfel, nici nu avem închisoare.

Malko se ridică.

— Aveţi cuvântul meu, căpitane. Pe curând.

Italianul îi privi plecând cu o expresie indefinită în privire, un amestec de mândrie, tristeţe şi înţelegere. Apoi se cufundă în hârtiile lui.

Sub soarele torid, Malko explică celor două gorile:

— Avem trei ore pentru a ne regla conturile. După aceea, emirul ne va scăpa definitiv.

— Să mergem, spuse Chris. Nu pot dormi liniştit dacă tipul ăsta nu e mort.

Nu mai aveau maşină, dar Donzi era la chei. Cu toate valizele lor, dar fără arme. Căpitanul le oprise pe toate.

— Avem avantajul surprizei, explică Malko. Emirul nici nu se gândeşte că venim să-l vedem. O să ne descurcăm.

Chris Jones nu spuse nimic, dar expresia rătăcită a feţei sale nu prevestea nimic bun. Traversară repede mica piaţă din Porto-Giro, pustie la această oră caniculară şi ajunseră la Donzi, pe chei.

Trei minute mai târziu urcau pasarela. Domeniul era la cinci minute. Văzură apropiindu-se clădirile albe cu o emoţie ciudată. Era ultima dată când mai veneau acolo. Debarcaderul se apropia. Nu se vedea nimeni. Malko opri cele două motoare şi Donzi continuă să meargă. Etrava din oţel tăia apa verzuie în linişte. Când mai aveau doar câţiva metri până la capătul jetelei o gardă în uniformă ieşi dintr-o mică gheretă şi veni spre ei, târându-şi picioarele.

Chris, ascuns după parbriz, apucase deja o cheie franceză grea.

Malko îl opri cu un gest.

— Să evităm să curgă sânge. Emirul nu mai e bănuitor. Omul ăsta nu s-ar lăsa omorât pentru el. Garda îi privea, într-adevăr, apropiindu-se fără să manifeste ostilitate, luându-i drept vizitatori ai emirului.

Coca lovi debarcaderul şi Chris sări pe pământ. Într-o clipă fură amaraţi. Garda îi salută şi le spuse:

— Pe cine trebuie să anunţ Excelenţei Sale?

Chris ajunse în spatele lui. Brusc îl apucă de gât, strangulându-l pe trei sferturi.

— Pe diavol, suflă el. Urcă pe vapor. Repede.

Celălalt, de surpriză, era cât pe-aci să-şi înghită proteza dentară. Îşi duse vag mâna spre tocul revolverului, dar Chris îl descurajă cu o palmă şi recuperă arma, un Beretta 7,65.

— Fără eroisme, bunicule, dacă vrei să încasezi vreodată pensia…

Bătrânul nu înţelegea engleza, dar prinse perfect intonaţia. Braţul îi recăzu de-a lungul corpului şi sări docil pe Donzi. Într-o clipă era legat ca un cârnat, pe fundul cabinei luxoase. Era total depăşit de evenimente.

— Câte gărzi ca tine sunt aici? întrebă Malko într-o italiană perfectă:

— Două. Una la centrala telefonică, cealaltă la intrarea de pe drum. Şi apoi arabii emirului. În interiorul apartamentului.

— Înarmaţi?

Făcu semn că da. Malko îi luă pistolul şi explică:

— Nu-ţi facem nici un rău. Într-o oră te eliberăm.

— Şi emirul, gemu bătrânul, o să mă dea afară. Am o soţie…

— Emirul, i-o tăie Malko, o să poţi merge la înmormântarea lui, dacă îl iubeşti atât de mult.

După ce închiseră uşa cabinei cu cheia, înaintară pe debarcader. Apartamentele private ale emirului se aflau, din fericire, de cealaltă parte şi nu le puteau vedea.

Rapid, şerpuiră printre bungalow-urile invitaţilor. Nu era nici măcar o pisică.

Malko cunoştea drumul… Ajunse în faţa postului de gardă de la cabina din sticlă, situată în curtea interioară unde avusese loc serata psihedelică, cu o strângere de inimă. Ca şi prima dată, o gardă dormita la centrala telefonică, leşinată de căldură. Când ridică brusc capul, se găsi în faţa privirii îngheţate a ochilor gri ai lui Chris Jones. Şi a ţevii negre a Coltului 38.

— Mâinile pe cap, spuse americanul.

Sardul nu ezită o secundă. În această ţară în care *kidnapping*-ul e una din industriile de bază, se învaţă în şcoală că nu trebuie niciodată să discuţi ordinele unui om înarmat. El ridică, amabil, mâinile.

Rapid şi cu ajutorul firelor de telefon, fu legat bine de scaun.

— *Îl principe*? întrebă Malko.

Celălalt arătă din ochi spre curtea interioară.

— E la casa…

Simţeai că e atent să nu-l supere deloc pe Malko. Emirul probabil că nu-l plătea prea bine.

— *Dove?*

Omul arătă galeria spre dreapta şi ridică patru degete. Era deci uşa a patra, puţin mai departe decât salonul Louis XV în care fusese primit Malko.

— Rămâi aici, îi spuse Malko lui Chris. Vreau să văd. Milton să dea o tură ca să supravegheze ferestrele. Şi mai ales fără focuri de armă. Aruncă o privire spre ceas: trei fără un sfert. Mai avea încă timp. Înainte de a pleca, luă de pe masă o trusă mare de chei.

*

Abdullah Al Salind, emirul Katarului, se întinse cu voluptate, sări de pe canapeaua de piele albă şi deschise delicat sticla de Dom Perignon, atent să-şi sugă burta, căci tânăra aşezată în faţa lui îl privea.

Pentru prima dată după mai multe săptămâni, emirul era bine dispus. Câinii de Aziz şi Baki muriseră. Scăpase de agenţii C.I.A. Şi Kitty Hillman nu mai era o problemă pentru el. Desigur, o să fie obligat să angajeze gărzi personale pentru o vreme. Dar politica e în mişcare. Nasser însuşi poate fi omorât înaintea lui… Cât despre necazurile cu

autorităţile sarde, asta se va aranja la Roma cu două telefoane.

De aceea, hotărâse să-şi ofere o mică bucurie, să se ocupe, în sfârşit, serios de tânăra persoană care se afla în faţa lui. O invitase pe domeniul său, dar de o săptămână, din cauza tuturor evenimentelor supărătoare, ea zăcea în bungalow-ul climatizat. Şi el nu o văzuse decât la serata psihedelică.

Mandy Wheeler iubea banii şi tot ce se procură cu ei. Analfabetismul ei aproape total rezistase asalturilor celor mai bun*t finishing schools* din Anglia şi de pe continent. Când îl întâlnise pe emir, la o serată la Londra, alegerea ei fusese imediată. El era omul ideal pentru căsătorie. Chiar dacă ştia că el are obiceiul supărător de a se debarasa, după câteva săptămâni de tinerele debutante pe care le omora cu patul său, ea era sigură de victorie. Era de ajuns să fii mai vicleană, mai răbdătoare şi mai vicioasă decât altele. O reţetă simplă. Statutul ei social era excelent, îşi alesese totdeauna amanţii în mod discret, printre cei care puteau să-i lărgească cunoştinţele sexuale. Şi era frumoasă. Hotărî să spună „da” la orice.

Se spunea că emirul e îngrozitor de depravat, pederast ocazional şi puţin sadic. Mandy spera din toată inima că el va fi la înălţimea reputaţiei sale. Cel puţin să nu se plictisească prea mult.

Mandy, aşezată în faţa emirului, depărtă uşor picioarele. El zări triunghiul alb al bikini-ului ei şi întoarse ochii repede. Şampania se revărsa din cupe. El o întinse pe a lui spre Mandy.

— Pentru noi, spuse el.

Ce minunat decor pentru un prim contact. Această parte a clădirilor era rezervată zbenguielilor amoroase ale emirului Katar. Pardoseala de marmură neagră era presărată cu covoare luxoase, cu mochetă albă, cu divanul şi fotoliile. Somptuoasa instalaţie stereo împrăştia o muzică blândă şi sentimentală. Bineînţeles, apartamentul avea aer condiţionat şi domnea o răcoare plăcută. Mandy se înfioră. Contactul fotoliului de piele cu pielea ei îi provocă o senzaţie delicioasă. Vedea că emirul o doreşte şi asta era

încă o senzaţie agreabilă.

— Aş vrea o ţigară, ceru ea.

— Sunt în sertarul barului, spuse el.

Îi plăcea s-o vadă deplasându-şi silueta suplă, să-i ghicească sub fusta foarte strâmtă, conturai bikini-ului, când mergea.

Mandy o ştia: îşi ondulă coapsele ridicându-se, îşi scoase pantofii şi alunecă până la bar. În spate simţea privirea arzătoare a emirului. Deschizând sertarul, scoase un mic ţipăt:

— K.! Ce e asta?

Pentru a simplifica, îi spunea „K”. Asta avea ceva misterios care îl excita mult. Ea ţinea în mână un mic pistol automat, negru.

Emirul făcu doar un salt până la ea, îi luă arma şi o închise în sertar.

— Îmi trebuie ca să mă apăr de hoţi, explică el.

Îi povesti că domeniul fusese atacat de bandiţi sarzi, în noaptea precedentă, pentru a justifica focurile de armă auzite.

Mandy îl privi cu un aer ciudat.

Armele de foc o excitau. El simţi şi o înlănţui. Sprijiniţi de bar, schimbară primul lor sărut. Mandy îşi puse toată tehnica în joc, chiar dacă halena emirului nu era prea plăcută, dar banii nu au miros…

Flirtul continuă pe divan. Mandy ştia foarte bine că a venit acolo ca să facă dragoste, dar ţinea să-l excite cât mai mult. Foarte pisicoasă ea se freca de el, se retrăgea, trăncănea. Când emirul îi scoase sutienul, ea scoase un mic ţipăt şi îşi acoperi sânii, având grijă să lase afară sfârcul unuia din ei.

— Nu e prea confortabil acest divan, suspină ea.

Emirul Katar îşi descoperi dinţii albi:

— Ai dreptate, am ceva mult mai bun.

O trase pe Mandy de braţ şi o făcu să se scoale pentru a o aduce în mijlocul încăperii. În mâna stângă ascundea o cutie mică, pătrată, cât o cutie de chibrituri, pe care o luase de pe o etajeră.

— Lungeşte-te pe jos, comandă el.

— Pe jos?

În acel loc nu era covor.

— Da, pe jos.

I se spusese totdeauna să nu contrarieze niciodată capriciile sexuale ale unui miliardar. Când atinse cu sfârcurile sânilor marmura rece se înfioră. Emirul se aplecă şi o trase puţin mai înainte şi în acelaşi timp făcu să-i alunece fusta de-a lungul picioarelor.

— Nu mişca, spuse el.

Se auzi un declic şi un uruit. Mandy scoase un strigăt. Solul se ridica sub ea. Ea se întoarse pentru a privi: un mare rectanglu de marmură constituind pardoseala living-room-ului urca încet, ca un pod hidraulic într-un garaj. Picioarele îi atârnau în exterior şi ea începu să înţeleagă ce voia emirul. Nu era prea confortabil, dar era foarte excitant. În plus, vibraţiile motorului se repercutau în masă şi în corpul lui Mandy.

— Cum funcţionează? întrebă ea.

— E o masă escamotabilă, explică prinţul amabil. Cu un sistem hidraulic pe care îl telecomand cu asta.

Îi arătă cutia mică, galbenă şi apăsă pe unul din butoane. Masa se opri. Apăsă un alt buton şi marmura coborî uşor. În acelaşi timp emirul ocoli platoul de marmură pentru a se aşeza în spatele lui Mandy. În timp ce masa începea iar să urce, el trase uşor de bikini-ul ei. Mandy îl ajută ridicându-se puţin. Ideea de-a face amor electronic nu-i displăcea. Cât despre emir, această metodă îi cruţa surplusul de kilograme. Mecanismul hidraulic îi evita mişcările inutile.

Cu un mic şuierat masa se opri, ridicată în sus.

— E grozav sistemul tău, râse gâlgâit Mandy simţind corpul emirului strecurându-se în spatele ei.

El îşi plimbă mâinile, cu voluptate, pe spatele ei şi îi apucă sânii. Nu se dezbrăcase încă. În momentul în care îşi ducea mâna la centură, se auzi un trosnet la celălalt capăt al camerei şi el ridică capul. Uşa se deschidea încet. Emirului nici nu-i fu frică. Pentru el operaţiunea Kitty se terminase. Avea o încredere absolută în vulnerabilitatea sa.

Nu putea fi decât unul dintre servitori, care credea că încăperea este goală. Deschise gura pentru a-l înjura şi

rămase paralizat, o frică abjectă strângându-i stomacul. În cadrul uşii se vedea silueta lui Malko. Ochii lui aurii erau aproape verzi şi chipul impasibil.

Emirul se depărtă brusc de Mandy, care ridică, la rândul ei, capul:

— K.! Făcu ea cu o voce sugrumată. Cine e?

Emirului îi era prea frică pentru a răspunde. Se năpusti la telefon.

— Vă ascult, răspunse vocea rece a lui Milton Brabeck, aşezat la centrala telefonică. Vreţi să comandaţi un sicriu?

Emirul închise brutal. Malko înaintase în mijlocul camerei.

— Ce doriţi domnule Linge? reuşi el să spună. Afacerea e terminată.

Malko i-o arătă pe Mandy, în întregime goală, întinsă pe masă:

— Mai întâi să spuneţi acestei tinere persoane să aibă o ţinută mai decentă.

Mandy recunoscu accentul unui om bine crescut şi-şi căpătă puţin sângele rece. Dacă necunoscutul nu ar fi avut o atitudine ameninţătoare, ea s-ar fi împărţit cu plăcere. Cu părul lui blond şi ochii aurii, era genul ei.

— De ce ai venit aici? repetă emirul.

Malko surâse rece:

— Te mai întrebi? Am venit să te omor, emire Katar. Pentru că Kitty Hillmann a murit din cauza ta. Nu ţi-a fost milă de ea, nu-i aşa? Nici de tatăl său…

Mandy îşi înăbuşi un strigăt de oroare. Îşi pusese bikini-ul şi sutienul şi privea toată scena de pe divan. Scoase un al doilea strigăt când Chris Jones apăru în linişte în spatele lui Malko, ţinând în mâna dreaptă un Beretta 7,65. Ochii lui gri şi reci erau complet lipsiţi de expresie.

Emirul privi în jurul lui, înnebunit:

— Doar n-o să mă omorâţi aşa, murmură el.

Malko aprobă din, cap:

— Ba da.

— Dar e o crimă.

— E o crimă.

Arabul strigă şi se trase spre perete.

— Cunosc oameni din guvernul tău. Am să mă plâng.

Ceea ce nici măcar nu-l făcu să surâdă pe Chris Jones. Malko spuse:

— Nu lucrăm pentru C.I.A.. Suntem bandiţi de drumul mare. Chiar tu ai spus-o. Gangsteri.

Se întoarse spre Mandy.

— Domnişoară, vrei să fii drăguţă să treci în baie şi să te închizi acolo? Vreau să evit să vezi o scenă penibilă.

— Nu, strigă emirul. Nu pleca. Mă vor omorî.

Micuţul creier al lui Mandy Wheeler lucra în mare viteză. Aceasta era poate ocazia, nesperată, de a câştiga inima emirului, definitiv. O asemenea întâmplare era infinit mai eficace decât oricare părticică a picioarelor ei, în aer.

Ea se apropie de arab şi îl fulgeră pe Malko cu privirea.

— Am să te denunţ, ameninţă ea.

Malko surâse politicos:

— E dreptul tău. Pentru moment am să-ţi cer să ieşi din această cameră, altfel am să mă văd constrâns să folosesc forţa.

Brusc, ea se îndepărtă de emir şi merse spre bar. Zece secunde mai târziu se întorcea: micul pistol negru era îndreptat spre Malko.

— Sus mâinile!

— Nu, strigă Malko vrând să-l oprească pe Chris care ridicase deja mâna.

Mandy alergă până la emir şi-i strecură pistolul în mână. Malko nu se mişcase, dar Chris se depărtase cu vreo 3 m. Cu chipul dur, nu pierdea nici o mişcare a adversarului.

— O să mori totuşi, spuse Malko.

— Dacă omul ăsta trage, te omor, spuse emirul, nu prea sigur de el.

Malko înălţă din umeri şi spuse cu o voce obosită:

— Asta n-are nici o importanţă. Dacă nu te omor acum, n-aş putea să mă mai privesc vreodată în vreo oglindă. Număr până la 5, Chris, eşti gata?

Malko luă o pernă şi o puse în faţa ţevii pistolului pentru a înăbuşi zgomotul.

— O.K.., spuse Chris.

În ciuda *Concertului din Aranjez,* care continua să explodeze în difuzoare, în cameră era o tensiune

intolerabilă. Emirul privi ţeava pistolului lui Malko şi faţa imposibilă a lui Chris. Ceva îi scăpa.

Deodată, se descompuse brutal, aruncându-şi pistolul.

— Nu mă omorâţi, se rugă el. Nu mă omorâţi.

Accentul său cântat îi făcea vocea şi mai patetică. Picături mari de transpiraţie îi curgeau pe faţă. Gura îi tremura.

— Nu mă omorâţi, repetă el în şoaptă.

Malko îşi lăsă imperceptibil colţurile buzelor în jos. Avea oroare să omoare pe cineva cu sânge rece. Dintotdeauna. Nu i se întâmplase decât o dată, în Brazilia. Apoi, îşi aminti de cruzimea glacială a arabului când o mutilase pe Kitty. Îi văzu obrajii graşi tremurând de frică şi dispreţul fu mai mare decât mila.

— Ai pierdut, spuse el. Spune-i fetei să iasă şi încearcă să ai puţin curaj. Toată lumea trebuie să moară într-o zi.

Chris dădu un picior pistolului căzut pe covor. Emirul făcu un pas înainte, spre Malko cu mâinile împreunate. Ochii i se rostogoleau în orbite.

— 100.000 de dolari, spuse el. Îţi dau 100.000 de dolari. Imediat.

Malko scutură din cap.

— 200.000 de dolari.

Arabul căzu în genunchi şi se târî până la Malko.

— 1.000.000 de dolari, îţi semnez un cec de 1.000.000 de dolari. Nimeni nu va şti. Niciodată. Îl privi pe Chris. Şi ţie, îţi dau 1.000.000 de dolari.

Mandy nu mai avea salivă în gură. 1.000.000 de dolari! Cum putea valora viaţa unui om atâţia bani? Cei doi bărbaţi nu se mişcau. Emirul se ridică şi alergă până la un *secretaire* pe care-l deschise. Se întoarse cu un pumn de bancnote în mână.

— Luaţi.

— Îţi mai rămâne un minut de trăit, anunţă Malko.

Emirul suspină de disperare, aruncă bancnotele pe jos:

— Dar ce vreţi?

— Viaţa ta, spuse Malko. Pentru cea a unei fete de 18 ani. Asta nu se răscumpără.

Chris, condu-o pe domnişoara.

Chris o luă pe Mandy de braţ şi o târî până la baie. Ea se lăsă docilă. Deodată emirul scoase un strigăt sugrumat şi ţâşni spre uşă. Chris nu avu timp să tragă, dar în trecere, îl lovi la tâmplă cu patul armei.

Arabul bătu aerul cu mâinile şi căzu pe un covor de rugăciune unde rămase întins pe spate, cu ochii închişi... în cădere cutiuţa galbenă căzu lângă el. Milton Brabeck răsări brusc în încăpere înnebunit:

— Curcanii! Sunt peste tot, cu căpitanul. Vrea să-l vadă pe prinţ.

Malko strânse dinţii şi privi corpul inert de la picioarele sale. Imposibil să tragă un foc de armă. Italienii l-ar aresta imediat. Şi nu putea fi vorba de o luptă îndârjită cu carabinierii.

Să scape emirul în ultimul moment?

Cutiuţa galbenă căzută îi dădu deodată o idee. Urmărise scena de seducţie a emirului din spatele storului. Îşi puse pistolul la centură. Apoi trase corpul emirului până când capul acestuia ajunse deasupra golului ce adăpostea masa în poziţie coborâtă. Arabul era cu faţa la pământ. Cineva bătu în uşă. Malko îi făcu un semn lui Chris Jones să-şi ascundă pistolul.

— Deschide camera de baie, spuse el.

Acum avea inima liniştită. Abdullah al Salind Katar nu mai putea să scape sorţii. Lovitura lui Chris îl doborâse pentru mai mult de zece minute.

Mandy ieşi îmbrăcată din camera de baie şi scoase un ţipăt văzând corpul întins.

— Nu-ţi fie teamă, spuse el. L-am doborât numai. Voiam să-i dăm o lecţie.

Loviturile în uşă se înteţiră.

— Deschide Chris, spuse Malko.

Mandy se precipită spre corpul emirului şi îngenunche lângă el, strecurându-şi mâna lângă inima acestuia. De-abia întredeschise Chris, că cei trei carabinieri năvăliră în încăpere, însoţiţi de căpitanul Grado.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

Italianul avea o înfăţişare severă. Tresări văzând corpul.

— Aţi fost văzut şi mi s-a telefonat. Ce aţi făcut?

— Nimic grav, spuse Malko amabil, o mică corecţie. Dar e în viaţă. Nu-i aşa domnişoară?

Mandy înclină capul afirmativ.

— Mă pregăteam să plec, căpitane, adăugă Malko. Avionul nostru decolează peste o oră, avem exact timpul necesar.

— Vă însoţesc, spuse căpitanul carabinierilor. N-aş vrea să mai aibă loc vreun incident…

— Vă rog, spuse Malko.

Mandy se ridicase şi aştepta, nehotărâtă. Malko îi surâse încântător.

— Ar trebui să mergeţi să căutaţi un medic pentru trezirea lui, domnişoară, va fi desigur sensibil la această atenţie.

— E adevărat, bângui Mandy.

Malko dădu semnalul de plecare. Căpitanul Grado ieşi ultimul. Se îngrijea prea puţin de trezirea emirului. Imediat ce uşa fu închisă, Malko apăsă pe un buton al cutiuţei galbene din buzunarul lui şi lăsă degetul apăsat pe el, mergând alături de căpitanul Grado. De dincolo se auzea un uşor şuierat. Nimeni nu auzi trosnetul pe care-l produse marmura când căzu peste ceafa emirului, sfărâmându-i vertebrele cervicale.

CAPITOLUL XVI.

Un soare frumos, de iarnă, încălzea atmosfera de la Cape Cod. Dar asistenţa distinsă care se deplasase la lansarea portavionului *Foster Hillmann,* tremura totuşi.

Nu era o lansare obişnuită. Niciodată şantierele navale de la Cap Cod nu văzuseră atâţia oameni importanţi. Şirul de Cadillacuri şi de maşini de lux se întindea pe 3 km. Se auziseră zvonuri ciudate despre acea lansare. Se spusese că portavionul, care urma să se numească *Coregidor*, fusese rebotezat cu puţin timp înainte de a fi terminat, la cererea Casei Albe.

Şi deodată urlete de sirenă, dezordine printre oamenii de ordine. Lincoln-ul negru blindat al preşedintelui sosea cu 80 mile pe oră.

Şi asta era neobişnuit, preşedintele nu obişnuia să asiste la lansarea navelor. Dar preşedintele era naşul enormului portavion.

Înţepeniţi de frig şi respect, invitaţii de onoare priviră cuplul prezidenţial urcând scara de lemn care ducea la tribuna improvizată, în faţa provei enorme.

Tradiţionala sticlă de şampanie atârna deja lângă microfon, la capătul unui cablu lung.

Preşedintele, fără să piardă timp, luă imediat microfonul. Prima parte a discursului nu avu nimic special. Era o rememorare a eforturilor naţiunii pentru a se dota cu arme de apărare puternice. Acest portavion urma să fie afectat celei de-a 6-a flote, pentru care va fi una din cele mai valoroase piese. Asistenţa adormea încetişor în mormăitul oficial. Brusc, preşedintele schimbă subiectul şi începu să vorbească despre Foster Hillmann. Un elogiu postum strălucitor.

— Sunt fericit că această construcţie minunată poartă numele lui *Foster Hillmann,* conchise el. A fost un om care şi-a consacrat viaţa muncii sale. A dat tot ce a avut mai bun şi a murit pentru ţara sa. Îi suntem toţi infinit recunoscători.

Un murmur de curiozitate străbătu tribunele oficiale. În

mod oficial, moartea lui Foster Hillmann fusese prezentată totdeauna ca o sinucidere, datorată unei depresiuni nervoase.

Numai doi bărbaţi din primul rând al invitaţilor nu se mişcară: generalul Radford, noul patron al C.I.A. Şi Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko.

Deja „naşa” aruncă sticla de şampanie spre etrava gigantică. Spuma şi aplauzele ţâşniră şi coca se clătină încet spre mare.

O lacrimă alunecă încet pe obrazul generalului Radford, dar soţia sa a fost singura care a văzut-o. Patronul C.I.A. Fixa locul în care sticla de şampanie se spărsese, ca şi cum ar fi putut zări minusculul punct de aur al brăţării lui Kitty Hillmann, înecată în cele 300.000 de tone de oţel din cocă.

Fusese o idee a lui.

Sfârşit.